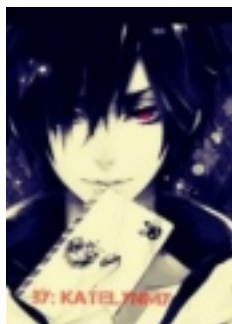

Người Hầu của Ác Quỷ

Contents

Người Hầu của Ác Quỷ	1
1. (nơi Đáng Lễ Để Giới Thiệu Nhân Vật)	2
2. No.0: Khế Ước	2
3. No.1: Buổi Sáng Của Thiếu Gia	4
4. No.2: Một Ngày	5
5. No.3: Quá Khứ Của Ác Ma	6
6. No.4: Mưa	8
7. No.5: Cùng Loài	9
8. No.6: Cậu Chủ Thứ Hai	10
9. No.7: Người Hầu	12
10. No.8: Cô Gái Trong Con Hẻm Tối	14
11. No.9: Cận Bên	16
12. No.10: Bạn	18
13. No.11: Công Việc Của Người Hầu	20
14. No.12: Tiểu Thư Ghé Thăm	23
15. No.13: Phong Cách Mới	26
16. No.14: Hạnh Phúc	28
17. No.15: Thiên Thần	30
18. No.16: Lòng Vũ	32
19. No.17: Khi Ác Quỷ Đã Nổi Lửa	33
20. No.18: Trước Một Bước	34
21. No.19: Gương	35
22. No.20: Mảnh Vỡ Ký Ức	37
23. No.21: Quản Gia	39
24. No.22: Bí Mật Của Vị Tiểu Thư Ấy (p1)	41
25. No.23: Bí Mật Của Vị Tiểu Thư Ấy (p2)	44
26. No.24: Hình Nộm	47
27. No.25: Chút Dư Tàn	49
28. No.26: Thượng Đế	51
29. No.27: Cô Đơn	54
30. No.28: Sự Bắt Đầu Và Kết Thúc	57
31. No.29: Thần Chết Đến Mang Em Đi	60
32. No.30: After	62
33. Âm Xâu Số Rỳ @_@	64
34. Ồ... I Have A Question...	65
35. No.31: Hồi Kết	65

Người Hầu của Ác Quỷ

Giới thiệu

Vì anh là Ác Quỷ nên anh sẵn sàng bóp cổ của những con Thiên Thần trên trời cao kia dám thay an

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-hau-cua-ac-quy>

1. (nơi Đáng Lễ Để Giới Thiệu Nhân Vật)

_Hắn tên Dương Đình Phong, là một con quỷ tàn khốc. Hắn cũng là một vị thiếu gia thừa kế tập đoàn lớn do cha mẹ để lại. Vào cái ngày định mệnh ngu ngốc nào đó, hắn BUỘC phải chết, BUỘC phải hiến thân cho Quỷ Dữ. Nên từ đấy, hắn mất đi bản tính làm người, không, thứ đó vẫn còn sót lại một chút trong hắn. Hay nói đúng hơn, hắn ta là hiện thân của Ác Quỷ.

_Cô là Phong An Nhi, từng là một con người buồn chán đến tẻ nhạt. Luôn chịu sự ghẻ lạnh từ mọi người xung quanh. Ngay khi cô chuẩn bị rời xa khỏi trần gian thì hắn XUẤT HIỆN. Bắt cô phải lập giao ước với hắn. Cô vì niềm vui và sự hạnh phúc hắn ban làm mù quáng, bất giác vươn tay ra để làm theo lời con quỷ phía trước.

Trước hết là giới thiệu hai nhân vật chính này đi đã. Còn về sau sẽ xuất hiện thêm vài đôi nữa, mình thích mọi người tự tìm hiểu hơn. Biết trước mất vui ^,^

Tay nghề của mình còn non nớt nên mong mọi người sẽ đọc đến hết truyện.

Thôi mình lượn đây~ bye bye, đọc vui vẻ

~

Title: Người hầu của ác quỷ.

Author: Lyn.

Category: Evil, angel,..

Warning: Không nên đọc No.0 vào đêm mưa bão bập bùng, đặc biệt là nên tắt điện thoại đi (bởi chính tác giả đã giật mình khi đang hôm khuya khoắt đọc truyện của mình và tiếng điện thoại reo lên nhắc đi ngủ :x)

2. No.0: Khế Ước

Con bé đó không hoàn toàn là một con người.

Bởi lẽ...

Nó đã từng CHẾT rồi.

o O o

Ngày 13 tháng 7 năm đó...

- Bây...

Cái giọng đanh đá hắc dịch của mẹ đàn bà đó rỉ vào tai cô.

- Bây có thích chết không? Bây sống trên đời này làm gì?

Đúng thế. Cô được sinh ra để làm gì kia chứ? Để cho cha mẹ phải ruồng bỏ cô. Để cho người thân phải đối xử lạnh nhạt. Để cho bạn bè nhỡ tâm chơi xấu. Thế có gì cô phải có mặt trên đời?

- Bây...

Mẹ ta chưa kịp nói dứt câu, cái bàn tay thối nát liên tục hất vai cô từ này đến giờ đã đi quá đà. Họ đang ở trên sân thượng. Một nơi yên tĩnh lồng lộng gió trời. Buổi chiều, những ánh hoàng hôn không chiếu rọi nơi đó, chỉ có một màu xám xịt bao phủ lấy bầu trời.

Cơ thể cô nhẹ bẫng. Mái tóc dài lòa xòa phía trước, che khuất tầm nhìn của cô.

Lực hút trái đất đang ôm lấy cô. Đưa cô trở về với đất mẹ.

Phải. Cô đang rơi.

Sân thượng là nơi cao nhất của tòa nhà mười lăm tầng nơi cô ở. Bà ta đã cho cô ly biệt khỏi thế gian này quá sớm. Nhưng đủ để cô cảm ơn.

Cô không cần sự ghẻ lạnh hay thương hại từ những người xung quanh.

Với cô, chết là cách tốt nhất.

“Bây! Ta lập khế ước đi!”

Bỗng có một giọng nói lạnh lùng văng vẳng bên tai cô. Đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền, như không thể mở ra.

“Chúng ta lập khế ước đi! - Giọng nói ấy lặp lại.”

Khế ước gì chứ! Thật nhảm nhí.

“Ta sẽ cho cô sống.”

Cô không cần! Sống để làm gì! Sống để người khác phải vứt bỏ, đối xử cô như một kẻ đã chết à!

“Cô sẽ được sống sung sướng và hạnh phúc hơn! Cô sẽ nhận được tình yêu thương từ tất cả mọi người! Nào, đừng do dự nữa, mau lập khế ước đi!”

Được... nhận tình yêu thương từ tất cả mọi người?

Từ trước tới giờ cô vẫn chưa từng có thể mơ mộng đến việc đó. Nó thật quá xa vời đối với cô.

“Mau lập khế ước với ta đi!”

Cái giọng vốn lạnh tanh đó bỗng trở nên kích động.

Cô bị sự sung sướng và niềm hạnh phúc hân hoan cho làm mù quáng. Bất giác vươn tay ra như đang cầu xin sự cứu rỗi của thần thánh. Đôi mắt vẫn còn nhắm chặt cũng vụt lên một giọt nước trong veo.

Ai đó nắm lấy tay cô. Nó ấm áp đến lạ lùng. Kéo cả thân người cô về đằng trước, một động tác dứt khoát, nhưng nó đủ để khiến tim cô lỡ nhịp. Bàn tay còn lại vòng qua lưng cô, đẩy cô lên, ôm cô vào lòng. Cô chưa bao giờ có được cảm giác này. Chưa ai từng được nắm tay hay trao cho cô những cái ôm ấy.

Chợt, đôi môi cô có một luồng tác động.

Có gì đó mềm mềm, âm ấm khẽ chạm vào.

Đến khi giật mình, cô không kiểm được, mặc cho luồng gió cứ ào ạt thổi vào, khiến đôi mắt chảy nước, nhột nhạt, nhưng cô vẫn cố mở to chúng ra.

Vào khoảnh khắc đó, hần, một con người tiêu biểu cho sự đẹp trai lạnh lùng ương bướng của loài người đang hôn cô. Một tay chạm vào lưng để nâng cô lên, tay kia vẫn còn giữ chặt chưa buông rời.

Mái tóc bạch kim bay trong gió. Hòa cùng với cái màu tóc đen dài suôn mượt của cô.

Hần ngưng lại. Khuôn mặt thanh tú lùi ra xa một chút, đủ để cô có thể nghe được giọng nói như thì thầm của hần. Khóe môi nhếch lên, để lộ ra chiếc răng nanh tàn nhẫn, đôi đồng tử đỏ nhìn sâu vào cô.

- Khế ước đã được lập.

Buông ra năm chữ. Cái vẻ mặt đầy sự kiêu hãnh ấy tạo nên một nụ cười ngạo nghễ đến tàn độc.

Cô vẫn chưa định hình được những gì đang diễn ra.

Hần, vào lúc đó, trông như một con QUỲ thực thụ.

3. No.1: Buổi Sáng Của Thiếu Gia

Sáng sớm, mặt trời vẫn không rọi ánh sáng vào nơi này, đúng hơn là bầu không khí thật âm đạm, hết như xung quanh tòa nhà mà cô đã từng ở. Căn biệt thự rộng lớn, hoa lệ, được xây theo phong cách quý tộc Châu Âu nên có chút cổ điển.

Cô rảo bước qua chiếc hành lang dài được trải thảm đỏ. Chợt dừng lại trước cái cửa lớn được đắp bằng hai cánh. Cô khẽ đưa tay lên gõ vào cửa.

Cộc Cộc

Không ai trả lời. Cô kiên nhẫn gõ thêm lần nữa. Nhưng vẫn chẳng có tiếng đáp lại. Bực mình, cô mở toang nó ra.

Bên trong căn phòng rộng, dường như chỉ có đúng một chiếc giường nằm chơi vơi ở đấy. Nó to đủ cho bốn người nằm. Xung quanh, từ chiếc rèm mỏng, cho đến chiếc ga giường hay cái mền, đều một màu xám trắng đơn điệu. Ánh sáng của mặt trời xuyên qua cửa sổ, nhưng chỉ chiếu vào cái thân thể nằm trên giường, không cử động. Cô đi tới, kéo roạt hai mảng rèm về hai bên. Sau đó đi về phía hần, cúi người gọi khẽ:

- Thiếu gia, đã đến giờ phải dậy.

Hần vẫn chẳng đáp lời.

- Thiếu gia, nếu ngài không dậy thì tôi sẽ đá văng ngài ra khỏi nhà đấy.

Cô kiên nhẫn lặp lại. Lúc này, cái tấm chăn mới cử động, từ từ hạ xuống, để lộ mái tóc đen ra, rồi bù. Tiếp đến là khuôn mặt hoàn mỹ. Hần nhắm một mắt lại vì chói, con mắt màu lục còn lại nhìn cô.

- Tôi sẽ không để cô đá tôi ra khỏi đây đâu. - Rồi hần kéo chăn lại, tiếp tục cuộc trò chuyện với giấc ngủ dở dang.

-... - Cô vốn là người thiếu kiên nhẫn, thở dài một tiếng, cô đành thông báo - Thiếu gia, sáng nay là đầu tuần đấy.

Lời nói có vẻ có hiệu lực với hần, vì ngay lập tức, hần đã bật dậy, chạy ào ra ngoài rồi chui tọt vào phòng vệ sinh, vừa chạy hần vừa hét toáng lên:

- Sao cô không nói sớm?!!

- Vì tôi có nói thì cậu chưa chắc gì đã dậy. - Cô lẩm bẩm một mình.

Hần nhanh chạy xuống lầu, khoác vội chiếc áo đen của học viện, cravat thắt lỏng lẻo quanh cổ áo sơ mi trắng.

- Bữa sáng của tôi đâu?

- Thiếu gia không vào phòng ăn à? - Cô nói với, vẫn đang từ tốn chỉnh chu lại đồng phục.

- A..., thế này thì trễ mất, ề, còn bao nhiêu phút nữa thì vào học? Ta bỏ ăn sáng được không? - Hần kéo ghế, ăn vội tô súp được người hầu nấu sẵn vẫn còn đang nóng hổi.

- Thiếu gia mà bỏ ăn sáng thì không được ăn trong vòng ba ngày luôn đấy. - Cô thần nhiên rảo bước về phía hần, không có gì là vội vàng.

Chết tiệt...! Cái tô súp nóng quá làm phỏng lưỡi hần.

- Thiếu gia, ngài cứ từ từ, đừng như thế... - Cô lo lắng nhìn.

- Chứ cô bảo ta phải làm sao! Sắp trễ rồi đấy cô có biết không!

- Vậy..., cậu cứ để tôi lái xe. - Cô đảo mắt, liếm môi, rồi nhìn hần.

Mặc cho thìa súp có nóng thế nào, vừa nghe thấy câu đó, hần đã nuốt ực một cái. Tay run run không thể cầm nổi cái thìa.

- Áááááááááááá!!!

- Thiếu gia à, nếu ngài không muốn trễ học thì làm ơn đừng hét nữa, để yên cho tôi lái xe đi! - Cô bình thần giữ tay lái, chân nhấn ga tăng tốc.

- Cô muốn ám sát tôi đấy à! Cô lái như tốc độ ánh sáng thế này xe không chết thì tôi cũng chết thôi! - Hần cố vươn người về phía trước, nước mắt tuôn ra sau theo chiều gió, mái tóc đen phấp phới trên chiếc xe mui trần.

- Ngài có chết được đâu. - Cô phóng nhanh hơn trên con đường ven núi dẫn tới học viện.

4. No.2: Một Ngày

Chiếc xe vừa thẳng gấp lại, cả hai người đều cúi đầu về trước. Cũng lúc đó, hàng tá cô gái chen lấn ở bên ngoài cổng trường hét toáng lên khi thấy hần. Hần bực mình sau cuộc chạy đua ngoạn mục của cô, đẩy cửa rồi bước xuống xe. Cô nhét chìa khóa lại vào cặp, để chiếc xe cứ nằm đó chắn hết đường lối. Cô xinh xắn, là một mỹ nhân, vẻ đẹp ấy chỉ có thể so sánh với tiên nữ, nhưng có chút tính nghịch và đáng yêu trong đôi đồng tử đen của cô, đến nỗi bất cứ người nào đã từng gặp cũng không tài nào quên được. Hần với vẻ đẹp bằng giá đã làm xiêu lòng bao cô gái, khuôn mặt hoàn mỹ lạnh như tiền. Hần chẳng bao giờ thực sự cười, chỉ với cô là khác. Thiếu gia Dương Đình Phong nổi tiếng về học lực giỏi, gia thế cao và nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành. Mọi người ai cũng biết cô là người hầu cận bên hần nên chỉ thăm rủa và ghen ghét.

Học viện này là nơi chỉ dành cho các thiếu gia, công tử, những công chúa, tiểu thư có gia thế và quyền lực bậc nhất. Xem như xếp lớp cũng dựa vào đó. Khối A1, A2, B1 đến B3, C1 đến C10 và D1 đến D40. Cả hai cùng thuộc lớp A1. Dĩ nhiên lớp đó có khá ít học viên. Đề kiểm tra cũng ra khó hơn lớp bình thường.

Thầy toán bước vào. Trên tay cầm xấp giấy. Sau khi đã ổn định lớp học, ông mới bắt đầu phát chúng ra.

- O!! - Hần thốt lên.

- Thiếu gia, ngài có điều gì cần thắc mắc? - Cô mĩa mai.

- Tại sao..., rõ ràng cô nhỏ tuổi hơn tôi, học chắc cũng không giỏi bằng tôi, nhưng... sao điểm lại bất công thế này?!

- Gì mà bất công? Về học hành, người ta không phân biệt tuổi tác, quan trọng là ngài phải biết tận dụng cái đầu của mình ấy - Cô đưa tay lên, gõ gõ vào thái dương - Còn điểm số, chưa chắc gì tôi đã học không giỏi bằng cậu, lỡ giỏi hơn thì sao? - Cô bĩu môi.

- Hừ...!

Hần bực mình. Hết nhìn qua bài đạt điểm 95 của cô rồi lại nhìn bài 94 của mình. Các bước đầu... đúng hết mà? Từ từ..., kết quả cũng đúng luôn! Ô, có cái gì đó không đúng! Á, ra kết quả đúng rồi lại kết luận sai, hic, thật bất công. Hần mếu máo.

Tan học...

Cô đi sau hắn để tránh việc chú ý và sự ganh ghét đến từ mọi người xung quanh. Phía trước, khung cảnh vẫn vậy, hàng tá cô gái tụ lại gào thét khi thấy hắn bước ra. Đình Phong chỉ lạnh lùng đi trước, chẳng thèm ngoái đầu lại nhìn ai.

Hắn bảo sẽ cho cô được vui vẻ, hạnh phúc, ai dè chỉ là con hầu đi theo hắn, càng khiến cho nữ sinh chán chường, ghét bỏ. Nhưng đổi lại, cô thấy rất vui vì có thể sống trong ngôi biệt thự sang trọng với hắn, được nhận sự yêu mến từ những giai nhân, bác làm bếp, chị quét dọn, anh làm vườn và ông quản gia già. Kệ, thế cũng tốt. Cô nhún vai.

Bỗng, có một cô gái son môi trát phấn chạy đến, ôm lấy tay hắn, còn nũng nịu:

- Đình Phong, ta đi chơi đi.

- Xin lỗi tiểu thư, nhưng thiếu gia hôm nay phải hoàn thành nốt công việc ở công ty...

- Mà im đi!

Cô trả lời thay hắn, nhưng con ả kia quát lên, cắt lời cô. Cô ta điên lên vì bị phá hỏng mất cuộc vui của mình.

- Cô mới là người im đi ấy. - Hắn nói giọng lạnh băng.

- Hả? - Con kia không hiểu ý.

- Không nghe người hầu của tôi nói sao? Hôm nay tôi bận rồi, sao cô không đi mà tìm tên công tử nào đó ấy.

Ả hừ một tiếng tỏ rõ thái độ, rồi bỏ đi, nhưng vẫn cố chấp nói với cô:

- Mà cứ đợi đó, Phong An Nhi, tao nhất định sẽ không để yên cho chuyện này đâu!

Đúng rồi..., là cái tên ấy, haha, hắn xem đã quên mất tên cô. Hắn tự cười với mình.

- Thiếu gia, lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn. - Cô cúi đầu hối lỗi.

- Cẩn thận gì chứ, cô làm đúng lắm, dù sao thì tôi cũng chẳng rảnh để nhớ hết lịch trình của mình đâu.

Hắn đi tiếp. Cô lon ton theo sau, rút chìa khóa ra và bắt đầu chạy.

5. No.3: Quá Khứ Của Ác Ma

Tối đó, sau khi làm việc với một đồng xấp giấy chồng chất trên bàn, hắn mệt mỏi nên đã thiếp đi lúc nào không hay.

Một ngày, như bao ngày khác, cậu nhóc Dương Đình Phong bốn tuổi xin phép ba mẹ cho vào khu rừng sau nhà chơi. Bác quản gia lúc ấy còn trẻ, là người giám sát cậu chủ nhỏ bấy giờ, ông được lệnh đi theo hắn. Đình Phong cầm chiếc toa xe lửa đồ chơi được làm bằng chất liệu gỗ cao cấp, điều khiển xe bằng tay chạy rình rình trên khúc gỗ, thân cây, hay đi qua các phiến lá rộng, bắt những hòn sỏi làm hành khách. Bác quản gia thỉnh thoảng có tới trò chuyện với chú nhóc, nhưng đa phần là bác im lặng dõi theo từng cử chỉ, môi khẽ cười nụ cười hiền từ, phúc hậu. Người đầu bếp cho nhà họ Dương là vợ bác, hai người đã lớn tuổi nhưng không có con. Họ xem Đình Phong như cháu ruột mình, luôn yêu thương và chăm sóc nó. Cha mẹ của hắn cũng rất tin tưởng bác.

Sau khi chơi chán cũng là lúc mặt trời lên cao, đã về trưa. Cậu nhóc kéo tay người quản gia về. Nhưng sức già sao độ được với trẻ con? Thằng bé cứ chạy trước, rồi bác theo sau, dĩ nhiên không rời mắt khỏi hình bóng nhỏ ấy. Tiếng cười hồn nhiên xuyên tạc khu rừng, khiến bác cũng vui vẻ phần nào.

Bỗng, nó biến mất. Bác quản gia thấy lạ, liền tăng tốc hơn.

Khung cảnh phía trước được nhuộm màu đỏ của lửa. Khí trời đã nóng, đứng gần đây lại càng nóng hơn, như đang ở gần lò thiêu vậy. Ánh lửa lóe lên trong sự phấn nộ và tàn nhẫn của thần thánh.

Đôi đồng tử màu lục to tròn của cậu nhóc dao động. Chiếc miệng nhỏ tách ra. Mái tóc đen theo gió mà khê bay, cũng như đốm lửa hồng kia. Cậu đứng như trời trồng. Im lặng.

Người người trong đó gào thét. Cô giúp việc lao ra, thân thể mảnh mai hừng hực lửa. Cô gào thét trong cơn nguy kịch, cầu xin sự trợ giúp từ đứa trẻ phía trước. Rồi cô gục xuống, tay vẫn vươn ra. Bác quản gia tức tốc chạy tới, kéo cậu chủ nhỏ ra khỏi đây, dùng bàn tay to lớn vẫn đeo găng trắng của mình che mắt cậu.

Bác gái làm bếp vẫn ở trong kia. Chú làm vườn vẫn ở trong đó. Cả chị hầu gái hằng ngày dẫn cậu ra phố, cả ông tài xế luôn đưa đón gia đình cậu...

Họ vẫn còn ở đây...

Cả cha mẹ của cậu.

Họ... sẽ CHẾT mất!

Cái bộ óc nhỏ của Đình Phong lúc đó đã nhận thức rõ những điều này. Nhưng cậu không vùng vẫy, không chống cự để thoát khỏi vòng tay bác quản gia đang ôm lấy thân hình bé nhỏ của cậu.

“Bác quản gia... cũng sẽ chết đây?”

Có một giọng nói thì thào bên tai cậu. Không, cậu không muốn. Bác ấy sẽ mãi mãi sống bên cạnh cậu. Tiếp tục làm quản gia cho nhà họ Dương, tiếp tục giám sát cậu!

“Không..., bác ấy vẫn sẽ chết. Nhà họ Dương đã tàn rồi. Người không thấy sao? Khung cảnh ấy, chính là cái kết đây. Không một ai còn sống nữa...”

Không. Cậu không muốn điều đó xảy ra! Cha mẹ đều không có ở đây! Làm sao cậu có thể sống nếu thiếu bác ấy được? Nhà họ Dương vẫn còn có cậu cơ mà? Nhà ấy vẫn chưa sụp đổ!

“Thế thì làm sao đây? Chắc phải khôi phục lại cái dòng họ quý tộc của người nhĩ? Hay là... lập khế ước với ta đi?”

Khế ước?

“Đúng thế. Là khế ước giữa ta với người, giữa ác quỷ với con người. Ta sẽ thực hiện được mong muốn của người, cái dòng họ ấy sẽ vẫn tồn tại. Sẽ không ai biết đến sự mất mát này. Nào..., chấp nhận không?”

Tôi... sẽ phải làm gì? Cậu nhóc hơi do dự.

“Đừng như thế. Người chỉ thành ác ma khi vừa tròn mười sáu tuổi thôi? Mỗi đêm trăng tròn thì người sẽ hiện nguyên hình. Để mà? Tới lúc đó, chỉ cần người tìm một con người để lập khế ước khác thì xong ngay thôi...”

Đứa trẻ bốn tuổi thơ dại lặng lẽ chấp nhận điều kiện.

“Khế ước đã được lập”

Giọng nói ấy bỗng trở nên cao ngạo đến nghiêm túc.

Trong đôi mắt của Đình Phong, một người thanh niên với vẻ ngoài lịch lãm, khê cười. Đôi mắt với màu đỏ đặc trưng của quỷ dữ nhìn sâu vào cậu.

Bỗng, có một luồng hơi ẩm lách qua bên trong con băng giá ấy. Hắn mở mắt. Cái khuôn mặt nhỏ xinh của cô đang ở trên, mắt mở to, hơi bối rối.

- X-xin lỗi, tôi làm thiếu gia thức à?

Phải rồi, nhờ cô hắn mới thoát ra khỏi cơn ác mộng ấy. Tất cả đều nhờ cô. Cảm ơn đã giải thoát cho con quỷ nằm trong tim hắn. Đình Phong cố giấu đi nụ cười nhạt. Cô không hiểu, hơi nghiêng đầu.

6. No.4: Mưa

Sáng nay là chủ nhật. Không phải đến học viện. Hấn ở nhà, chăm lo cho đồng công việc ở công ty. Cô đang đi chợ mua đồ ăn cho buổi trưa. Chiều nay hấn sẽ có một buổi gặp mặt với vị thượng nhân nằm ở ngoại ô thành phố, tối phải tiếp đón với phu nhân Gia Chi, nên sáng hấn phải hoàn thành tất tần tật công việc.

Cô vào quán trà, chọn lựa những túi hồng trà cao cấp, đậm đà hương vị, thậm chí còn lấy khá nhiều loại. Vị chủ quán biết cô, liền để yên cho cô chọn, ông cũng là một trong những người quen của nhà họ Dương. Mua xong, cô tính tiền, ông ấy hỏi thăm về Phong thiếu gia, cô trả lời rành rọt. Tiếp đến, cô tới tiệm bánh ngọt, lấy bột làm bánh, bột mỳ, bột nở, rồi đủ thứ, kẹo và kem các loại. Cô biết tuy lạnh lùng là thế nhưng hấn vẫn rất thích ăn đồ ngọt. Buổi gặp mặt bình thường của hấn chỉ cần có nhiều đây, thêm một chai rượu vang thượng hạng đặt dưới hầm nữa là đủ. Cô đi về. Đôi chân mang chiếc vớ trắng dài rào bước làm tà váy xanh ren đung đưa.

Cho tới tận giờ, cô vẫn không hiểu vì sao lúc ấy, hấn lại ép cô phải lập khế ước với hấn.

...Mau lập khế ước với ta đi!...

Giọng hấn kích động. Ép buộc cô. Cô không hiểu, thực sự không hiểu. Nhưng giờ đây, cô được thế này cũng nhờ vào hấn. Dương Đình Phong, hấn là một thiếu gia của gia đình danh giá, là một con người, ai cũng từng được nghe đến cái tên ấy. Nhưng, từ lúc cô được nhận vào làm người hầu cho hấn đến giờ đã được gần một năm, cô không thấy cha mẹ hấn, và cũng không tò mò muốn biết. Chỉ có các giai nhân thân thiện, luôn cười đùa với cô, cô mới biết thế nào là chữ BẠN. Cô đã vui vẻ hơn nhiều, tính tình càng ngày càng lì ra nhờ hấn, đôi chút có trẻ con nhưng luôn làm theo lời của ngài thiếu gia.

Bộp...! Bộp...!

A..., mưa rồi. Giọt mưa rơi chảy trên các mái nhà, càng lúc càng lớn. Cô nhanh chạy vào nơi dành cho người đợi xe buýt, núp mưa.

Ào ào

Mưa nặng hạt dần. Phía bên kia làn nước mờ đục, người xe qua lại đông đúc. Một thanh niên trẻ với chiếc áo khoác có mũ trùm đầu che hết tóc ướt sũng chạy vào nơi cô đang đứng, núp mưa, vô tình va vào tay cô, khiến mấy hộp trà rơi xuống đất. Cả hai cùng cúi xuống nhặt, người kia vội xin lỗi nhưng cô bảo không sao. Bỗng, thanh niên ấy chạm vào một trong số đó khiến hộp trà lăn ra ngoài. Cô vội đứng dậy, chạy theo. Nó lăn mãi, lăn mãi, cho tới tận giữa lòng đường, cô mới có thể nhặt được.

Khi định mang vào thì...

Bíp Bíp!!!

Chiếc xe ô tô trắng phóng nhanh qua làn mưa.

Kítttttttttt

Cô gái xinh đẹp trên con đường ngập nước đứng bất động. Mái tóc dài ướt sũng. Bộ váy xanh ren trắng dính bết vào người.

Vụt!!

o O o

- Này, cô còn định ngủ tới chừng nào nữa! Mau dậy ngay cho tôi!

Cái giọng đáng ghét của hấn vang vọng bên tai cô. Hàng lông mi dài rung nhẹ. Đôi mắt từ từ lộ diện. Cô đưa đồng tử sang bên cạnh.

-... Thiếu gia?

- Thiếu gia thiếu gì đây nữa! - Hấn bực dọc gãi đầu - Còn không mau dậy đi!

- V-vâng...Á!

Cô bật dậy ngay sau khi hắn nói nhưng chợt vùng eo cô nhói lên cảm giác đau.

- S-sao vậy? Không ổn à? - Hắn lo lắng đỡ cô đang dần trườn xuống.

- Tôi không sao. Thiếu gia đừng lo lắng quá. - Cô cười, mảy cau lại, giọt mồ hôi trên má chảy dài xuống. Nhìn quanh phòng, cô kêu lên - Đây không phải phòng của thiếu gia sao?

- Ủ, phòng ta đó. Cô đến bao nhiêu lần chẳng lẽ không nhận ra?

- Không, ý tôi không phải thế, chỉ là... À đúng rồi, tôi đang đi mua trà và nguyên liệu làm bánh nhưng va vào một người, thế là một hộp trà lăn ra đường. Do mãi đuổi theo nó nên...

- Cô xem bị xe tông đấy! - Đình Phong hất mặt, giọng nói lạnh lùng.

- Không, thiếu gia. - Cô xoay người lại, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng nhìn vào hắn - Tôi đáng lẽ đã bị rồi chứ? Lúc đó tôi đứng như trời trồng, tại mưa mà quần áo ướt hết nên tôi lạnh lắm, tê hết người luôn!

Nói đến đây cô ngưng lại. Quần-áo-ướt-hết? Cô nhìn xuống người mình.

!!?

Cô đang vận trang phục khác. Mặt đỏ lừ, cô kéo chăn che lại, tránh xa hắn ra, hét toáng lên, giọng run run:

- Th...thiếu gia!! Ng-ngài đã làm gì tôi hả!

- Ta có làm gì đâu? - Hắn giật mình, cũng lùi ra xa.

- Ngài đã chạm vào cơ thể tôi đúng không! - Mặt cô đỏ hơn, mắt sắp chảy nước.

- Cô điên hả! Là chị giúp việc thay đồ cho cô đấy! Nếu mặc ướt thì cô sẽ cảm mát! - Hắn cũng đỏ mặt, nhưng vẫn cố quát lên.

- A..., ra là vậy... - Cô thở phào.

- Cũng nên cảm ơn tôi đi chứ?

Có một giọng nói lạ từ cánh cửa. Cô hướng ánh mắt ra. Còn hắn thì lập tức xoay người, tung ra một cú đấm.

Bộp!

7. No.5: Cùng Loài

- Cũng nên cảm ơn tôi đi chứ?

Có một giọng nói lạ từ cánh cửa. Cô hướng ánh mắt ra. Còn hắn thì lập tức xoay người, tung ra một cú đấm.

Bộp!

Những ngón tay đỡ lấy nắm đấm của hắn. Cô giật mình. Đình Phong sao vậy? Chưa kịp hiểu chuyện gì thì hắn đã ngã ra cười, rồi người kia cũng cười theo. Thế là cả hai như bạn lâu năm không gặp, ôm nhau, vỗ lưng rồi cười thành tiếng.

- Thiếu gia, người này là? - Cô ngơ ngác.

- Là bạn của hắn, tôi là Lục Duy, đồng thời cũng là người đã cứu cô ban nãy.

Cậu trả lời thay hắn. Lúc này cô mới để ý, cậu ta... có mái tóc màu bạch kim, và đôi đồng tử đỏ, như lần đầu gặp thiếu gia. Hắn nhìn cô, giới thiệu:

- Cô thấy đấy, Lục Duy cũng là ác quỷ như tôi. - Hắn nhún vai.

- Anh trai, anh không ngại nói ra điều đó sao? - Lục Duy đẩy tay hắn.

- Không sao. Quên chưa kể với em, đây là người hầu của anh, là người anh đã lập khế ước.

- Ra là anh đã có người để lập kế ước rồi... - Cậu nói với vẻ sầu não.

- Từ từ từ, đợi đã đợi đã. - Cô gơ hai bàn tay ra ngăn cuộc trò chuyện, rồi ngẩng lên, nhướn mày - Hai người vừa nói...“anh trai”?

- Ủ, là anh em kết nghĩa. - Lục Duy bá cổ Đình Phong.

Cô ồ một tiếng. Nhưng nhanh chóng lấy lại các câu hỏi còn vướng mắc của mình.

- Sao anh biết tôi? - Cô hơi nghiêng đầu.

- Lúc mưa, tôi là người đã va vào tay cô làm mấy hộp trà rơi xuống. Tại tôi nên cô mới phải lao ra đường và xem bị xe tông đấy, thật xin lỗi. - Cậu cúi đầu.

- Không sao không sao - Cô xua tay - Dù sao anh cũng đã cứu tôi mà? Ồ, khoan. Không phải anh đã hiện nguyên hình là quỷ để cứu đấy chứ?

- Yub!! - Cậu trả lời siêu tỉnh.

Cốp! Hấn vung tay rồi hạ xuống mục tiêu là đỉnh đầu của Lục Duy.

- Ui da... - Cậu ôm đầu.

- Sao dám hiện nguyên hình! - Đình Phong mắng.

- Chứ lúc đó nếu em không hiện nguyên hình có mà trời mới cứu được cô ta! - Lục Duy cãi lại.

Hai người kia im lặng, được một hồi, cậu nói tiếp:

- Với lại, ngay từ đầu em đã là ác quỷ rồi, sẽ không thành người được cho tới năm tròn mười sáu tuổi khi chưa lập kế ước, anh không biết sao? Năm nay em mười bảy tuổi rồi đó!!!

Cậu cuối đầu gào lên. Tội nghiệp thằng bé, cô và Đình Phong lắc đầu xót xa. Cô cũng mười sáu tuổi rồi chứ có ít đâu..., thế mà vẫn chui vô lớp của hấn ngon lành.

- Nhắc mới nhớ, - Cô reo lên - Lúc tôi gặp Lục Duy thì hình như cậu trùm kín mít nhỉ?

Cậu gật gật đầu.

- Sao em không kiểm tra một con người để lập kế ước? Ai cũng được mà? - Đình Phong hỏi.

- Em cũng muốn lắm chứ... Nhưng tổ cha cái ông quỷ thần nào lập ra cái luật kỳ quặc này! - Cậu hùng hồn

- Gì mà ác quỷ không được ra ngoài vào ban ngày chứ! Gì mà chỉ chiều xuống ác quỷ mới có thể đi lại chứ! Lại còn phải núp dưới bóng râm, không được đi tới chỗ có ánh nắng mặt trời! Làm người ta thật bức mình! Hừ! - Lục Duy giậm mạnh chân xuống sàn, người hùng hực khí thế.

Chậc..., thằng nhóc...!

8. No.6: Cậu Chủ Thứ Hai

- Thiếu gia, chuyện này là sao? Lục Duy cũng là cậu chủ của một tập đoàn lớn giống ngài hả? - Cô đứng phắt dậy.

- Ừm... - Hấn đảo mắt - Thì vì không muốn để cho cha mẹ cậu ta biết được việc đã trở thành một ác ma cho nên Lục Duy sẽ tạm thời ở nhà chúng ta...

- Cha mẹ cậu ấy đâu?

- Họ trốn nợ sang nước ngoài sống rồi.

- Còn căn biệt thự của cậu ta? Ít nhất cũng phải để lại cho cậu ta ở chứ?

- Không có. Bọn chủ nợ đã phá nó thay cho tiền nợ. Vì không còn gì nên cả hai ông bà ấy chui ra nước ngoài định cư rồi, còn chả biết có về không nữa. - Giọng hấn khàn khàn khó khăn.

- ...

Cô im lặng, thông cảm cho việc đó.

- Thiếu gia, ngài nên chuẩn bị cho việc tiếp đón phu nhân Gia Chi...

- Ta biết rồi.

Cô cúi đầu chào hắn rồi ra khỏi phòng làm việc của hắn. Bỗng, hắn gọi giật lại:

- Ê.

- Ngài cần gì à? - Cô xoay người.

- Có phải... cô là người hầu của ta không?

- Thiếu gia, ngài nói gì thế? Tất nhiên là phải rồi. Tôi lập khế ước với ngài rồi mà?

- Ủ, không sao. Nhưng nếu là người hầu thì phải làm theo tất cả mệnh lệnh từ chủ nhân đúng không?

- Tất nhiên. Ý ngài là sao? - Cô nheo mắt.

Hắn cười khì, phẩy phẩy tay ra hiệu cho cô đi. An Nhi không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời hắn. Ngả người vào chiếc ghế bọc vải da, Đình Phong đưa ánh nhìn xa xăm ra ngoài chiếc cửa sổ rộng.

- Lục Duy. - Hắn thốt lên hai từ gọn lỏn.

Đủ để lọt vào tai bóng người đang núp ở cửa. Cậu bước vào. Khuôn mặt nghịch ngợm bị phủ lớp sương băng giá, không nét cười. Mái tóc màu bạch kim trở thành xám khi đứng trong bóng tối, nhưng đôi mắt màu đỏ vẫn không thay đổi. Ánh lên hết viên ruby hoàn mỹ.

- Hay nhỉ? - Hắn nhếch môi cười - Lập khế ước với quỷ để giúp nợ cho cha mẹ bằng cách trả bằng căn biệt thự của mình. Sau đó họ bỏ trốn ra nước ngoài để lại mình đứa con nhỏ ở đây sao? Cả việc tập đoàn của cha em vẫn giữ nguyên cái danh và uy tín với mọi người, như chưa hề biết gì về việc hai ông bà ấy đã nợ nần như thế nào. Em đã hơn mười sáu tuổi, với cái hình hài là một ác ma, chẳng lẽ em có thể ra ngoài? Thật hay khi em có thể phát triển nó một cách bình thường như vậy. Chẳng lẽ em làm việc ngầm à? Ở đâu? Bao giờ thế?

-... - Con quỷ đối diện vẫn im lặng nghe hết câu chuyện từ người anh trai.

- Lục Duy, em thật sự rất giỏi. Anh có lời khen đấy. Mau đi lập khế ước với con người đi. - Hắn cân nhắc.

Chiều dần buông. Đình Phong cho gọi cô người hầu thân thuộc của hắn.

- Mau hủy buổi tiếp đón tối nay cho ta.

- Thiếu gia, như vậy không được, phu nhân Gia Chi là người có quyền lực tối cao trong giới kinh doanh ngày nay đó, nếu ngài...

- Người hầu, phải nghe mệnh lệnh từ chủ nhân chứ? - Hắn nhìn sâu vào cô khiến cô không thể nào cãi lời được, chỉ lặng lẽ cúi đầu làm theo.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

- Hahaha, cô đúng là biết nghe lời thật đấy! Thú vị, thú vị lắm!

Hắn phá lên cười, xoa đầu cô. An Nhi ngẩn tò te ra.

- Thiếu gia, ngài đang trêu đùa tôi đấy à? - Cô đỏ mặt vì tức.

- Không có không có. Cô thật sự rất đáng yêu đấy! Hahaha! - Đình Phong ôm bụng.

- Thiếu gia! - Cô quát.

9. No.7: Người Hầu

Cô giúp bác đầu bếp chuẩn bị bữa tối. Sau khi dọn ra đủ đĩa, dao, muỗng và nĩa cho thiếu gia và cậu chủ, cô tiếp tục vô tư chế nguyên liệu làm bánh. Đình Phong rất hảo ngọt, ngày nào cũng ăn ít nhất một món bánh do cô làm mới chịu đi ngủ. Hầu tên này riết quen, cũng may hồi trước cô từng làm trong một tiệm bánh nên biết chút chút.

Cộc cộc

Cô đứng trước phòng làm việc của hắn như bình thường.

- Vào đi.

An Nhi đẩy cửa, nhẹ giọng:

- Thiếu gia, bữa tối đã xong. Ngài đi tắm rồi xuống dùng bữa.

- Ừ. - Mắt hắn vẫn quét lia lịa trên từng xấp giấy.

Khi vừa định đi, hắn gọi lớn:

- A khoan đã!

Cô đứng lại.

- Cô ăn chưa? - Hắn hỏi.

- Thiếu gia, theo luật thì người hầu không được phép ăn cùng chủ nhân. - Như hiểu được ý hắn, cô ôn tồn giải thích.

- Có cần nghiêm túc như vậy không? Cô cũng siêng phết đấy! Còn chịu khó đọc luật nữa cơ. - Hắn gãi gãi đầu.

- Dĩ nhiên, thưa ngài. - Cô mỉm cười.

- Chủ nhân nói thì người hầu phải nghe. Cô đọc đến luật đó chưa? - Đình Phong cười đắc ý.

-...

Thật hết nói nổi tên thiếu gia đê tiện này. Hắn đứng dậy, rời bàn làm việc, khoác vai cô.

- Nào xuống ăn thôi!

An Nhi thoát khỏi vòng tay của hắn, giọng lạnh tanh:

- Tôi còn phải gọi Lục cậu chủ nữa, ngài cứ đi trước.

Cô cúi người chào hắn rồi nhanh chân đi ra. Trên đường tới phòng Lục Duy, cô thở hắt, vỗ vỗ vào đôi má đỏ ửng của mình. An Nhi, mày thật là giỏi. Bị như thế mà vẫn giữ được nét mặt đó đúng là sở trường của mày. May mà hắn không phát hiện, phù. Phản ứng rất tốt, rất tốt, biểu cảm khuôn mặt thật chính xác. Nét lạnh lùng chắc vẫn còn giữ. Đình Phong thiếu gia, anh thật thích trêu người.

- Cậu chủ, bữa tối đã sẵn sàng, cậu có thể tắm rồi xuống ăn. - Cô lễ phép.

- Cảm ơn.

Lục Duy đang ngồi thư thả trong căn phòng rộng mà trống, nghe thấy tiếng của An Nhi, cậu buông một câu rồi cười. Tuy khuôn mặt và chiếc răng nanh của quỷ dữ vẫn còn nhưng nụ cười đó vẫn rất ấm áp, đẹp mê hồn.

Cô có thân là người hầu nên bao giờ cũng phải ăn sau khi chủ nhân đã dùng bữa. Đình Phong vốn thích cô nên không để cô làm vậy, mặc dù An Nhi không đồng ý, các giai nhân làm việc trong đây cũng chẳng có vẻ gì là ghen tỵ với hành động quá lỗ của hắn.

Đôi chân trắng nõn bước vào bồn. Nước nhiều xuống sàn. Ấm nóng, hơi nước tỏa lên, màu nước chuyển thành xanh do muối tắm. Mái tóc dài mượt mà buông thõng. Cô khẽ nhắm mắt.

An Nhi mặc lên người bộ đồ hầu như bình thường. Nó không quá cầu kỳ, lại rất giản dị, mặc vào cũng dễ dàng, không vướng mắc, thậm chí là thoáng mát. Cô chải lại mái tóc đã được sấy khô rồi xuống dưới nhà. Hai vị chủ nhân sắp ăn xong, cô vào bếp, lấy ra món bánh ngọt làm trắng miệng đã được chuẩn bị từ trước trong tủ lạnh, để nguội. Pha trà cho chủ nhân, các thao tác đều thuần thục và điêu luyện. Mọi thứ đã xong, cô cho vào cái khay trắng viền đồng, đem ra ngoài. Đặt khay xuống, cô tiếp tục rót trà vào tách cho Đình Phong, sau đó tới Lục Duy.

- Thiếu gia, ngài... - Vừa mở miệng hẳn đã kéo cô lại.
 - Tối nay ta sẽ đi dạo phố cùng với Lục Duy.
 - Vâng, để tôi nói với ông quản gia chuẩn bị xe... - Cô ngửa đầu ra sau nói với hẳn.
 - Không, ta muốn đi bộ.
 - Vâng, tôi sẽ chuẩn bị y phục cho ngài...
 - Cô cũng phải đi cùng ta. - Hẳn bắt đầu khó chịu.
 - Vâng, tôi sẽ...
 - Đây! - Hai người cùng đồng thanh. Lục Duy vẫn lặng lẽ ăn phần bánh ngọt của mình.
 - Sao? - Hẳn tròn mắt.
 - Không phải ngài cũng có ý muốn nói ư? - Cô cũng tròn mắt lại nhìn hẳn.
 - Được rồi, ta nói trước. Cô đừng có mở miệng ra là chuẩn bị chuẩn bị được không? - Đình Phong cau lên, xoay hẳn người lại về phía cô.
 - Ngài cũng thế. Sao cứ lúc tôi đang nói thì ngài cứ ngắt lời hoài vậy? Ngài không thể để tôi nói hết câu được sao? - Cô giật cánh tay mình ra khỏi bàn tay đang nắm của hẳn, cũng xoay người lại.
- Đình Phong cãi bướng, đập mạnh tay xuống bàn, làm cho tách hồng trà thơm ngon mà Lục Duy định uống đổ ra. An Nhi cũng chẳng thua kém, nhưng vì chân của hẳn và phải chân cô khiến cô ngã lên người hẳn, kéo theo chiếc khăn trải bàn, thế là đi đời nhà ma cái bánh ngọt, lúc này anh chàng Lục Duy sắp khóc. Cô vội đứng dậy, thoát khỏi hẳn. Hai người tiếp tục cãi nhau qua câu đùa của Đình Phong bảo cô hậu đậu.
- Hai người có thôi đi không! Còn cãi nữa là tôi đề cả hai ra mà hút cạn máu đấy! - Lục Duy đứng phắt dậy, dùng toàn bộ sự tức giận bộc phát trong người đập cái bàn vô tội, mắt rơm rớm nước.
- Đình Phong và An Nhi im lặng. Phải rồi, cậu ta vẫn là quỷ mà...
- Bây giờ, hic, bây giờ cái bánh của tôi không còn là nguyên hình của nó nữa rồi...! - Cậu run run tay, run cả giọng, xót xa.
 - Cậu chủ, cậu có thể dùng phần bánh của thiếu gia. - Cô cười tươi, đẩy đĩa bánh hẳn vẫn chưa động vào cho Lục Duy.
 - Thật không? - Cậu tươi rói, mắt long lanh.
 - Ừm, dĩ nhiên rồi. - Cô gật đầu.
 - Cái gì mà dĩ nhiên rồi...?! - Hẳn tức - Đó là phần của tôi mà!
 - Kệ thiếu gia. Vì ngài đã làm hỏng phần của cậu chủ nên ngài phải bồi thường chứ? - Cô lạnh giọng.
 - Đúng đúng! - Lục Duy chêm vào, tay múc lia lịa cái bánh, còn khuyến mãi thêm cái gật đầu.
- Đình Phong ầm ục quay mặt đi. Cô ta thật là đáng ghét...!
- Có một cô người hầu như vậy thật là tuyệt ha~ - Lục Duy mơ màng, vẽ mặt biểu cảm sự vui sướng khi được ăn món ngon. Bỗng, cậu như nghĩ ra điều gì đó, nhìn cô - A! Hay là cô lập khế ước với tôi đi?

Nghe vậy, cả hấn và cô đều hết hồn. Đình Phong vội xua tan cái suy nghĩ trẻ con đó của thằng em. Luồn hai cánh tay qua vùng eo nhỏ của cô kéo cô ngồi phịch xuống trên đùi mình, không cho cô rời khỏi hấn, bấu môi:

- Không được, cô ta đã là người hầu của anh rồi! Anh đã lập khế ước với cô ấy trước! Không nhường cho em đâu!

- Thiếu gia, thả tôi ra. - Cô đỏ mặt vùng vẫy nhưng hấn quyết không buông, dựa cái cằm của mình lên vai cô, siết chặt hơn.

- Xì..., em không thêm nữa! Không thêm tranh người hầu với anh đâu. - Cậu bấu môi trẻ con, ngả người vào chiếc ghế lưng cao. - Em sẽ tự kiếm được thôi!

- Lục Duy, mười bảy tuổi đầu rồi mà cứ như con nít ấy! - Hấn cười.

- Còn anh thì sao! Mười tám tuổi đó, là mười tám tuổi đó! Hành động của anh còn trẻ con hơn nữa! Đúng rồi, cô tên gì? - Cậu đưa mắt sang cô.

- Phong An Nhi, thưa cậu chủ.

Cô không vùng khỏi hấn nữa, mặc xác cái tên biến thái đó. Hấn thích mùi hương của cô. Hơi ấm của cô. Thật không hối hận vì đã chọn cô làm người lập khế ước cùng.

10. No.8: Cô Gái Trong Con Hẻm Tối

Ánh đèn đường sáng rực. Hai bên các cửa hàng cũng bật những ngọn đèn đủ màu sắc, đi vào con phố này, tiết trời lạnh cũng cảm thấy ấm hơn. Người xe qua lại đông đúc. Trên hè, ba con người với nhan sắc khiến ai cũng ghen tỵ đang rào bước cùng nhau.

- Thiếu gia, mình đi đâu đây? - Cô liếc nhìn hấn.

- Tìm người để lập khế ước cho Lục Duy. - Đình Phong thản nhiên, mắt hướng lên trời.

- Tại sao em vẫn phải đội mũ trùm đầu thế này? - Lục Duy ỉu xiu.

- Chứ em muốn để người khác thấy mái tóc màu bạch kim của em lắm à? Còn chưa kể đến đôi mắt màu đỏ của em nữa.- Hấn trả lời.

Cứ đi vòng vòng thế này thì biết chừng nào mới lập được khế ước...

- Thiếu gia... - Cô uể oải.

- Gì? Cô mệt hả? Lên đây ta công cho. - Hấn tươi tỉnh, sẵn sàng tư thế.

- Không có đâu! - Cô đỏ mặt - Có tôi mới là người công ngài á!

- Hahaha, có gì đâu, nào, có chuyện gì, nói đi.

- Nãy giờ..., ta đã đi qua chỗ này mười hai lần rồi đấy ạ.

- Thế hả? - Đình Phong tròn mắt. Chẳng lẽ... hấn không nhận ra?

- Đình Phong, sao anh lập được khế ước với An Nhi vậy? - Lục Duy ngồi phịch xuống cái ghế bên đường.

- Ờm.... không rõ nữa. Hồi đó anh lập khế ước với cô ta khi cô ấy chuẩn bị chết ấy.

- Chuẩn bị chết?! - Cậu kinh ngạc hỏi lại.

- Ừ. Lúc đó hình như cô ta rơi từ sân thượng xuống.

Vậy là... cả ba mò tới từng cái khách sạn, chung cư, biệt thự, nhà nghỉ, trường học...

Mỗi, mỗi không thể tả. Mỗi chết đi được. Cái tên thiếu gia này tính lời cả đám đi đâu nữa. Chân cô muốn rụng tới nơi rồi. Tuyệt đối không được nói ra, nếu không hẳn sẽ bắt cô leo lên lưng mà công mất. An Nhi cố nuốt nước mắt vào lòng.

Họ đi ngang qua một con hẻm hẹp. Nó hẹp và tối đến nỗi không ai có thể nhận ra sự tồn tại của nó. Cô lết thết đi đằng sau, chân muốn khuya đến nơi. Nghe thấy tiếng thút thít từ đâu đó, cô tìm xung quanh và nhận ra khi đưa mắt tới con hẻm khi nãy.

- Thiếu gia, ngài đợi tôi một chút.

Cô gọi hẳn rồi lần đường vào con hẻm đen. Đình Phong không thấy an tâm vội đi theo cô. Lục Duy cũng tò mò.

Bên trong, tiếng thút thít càng vang rõ hơn. Cô nheo mắt cố tìm ra hình bóng ấy. Chợt, chân cô vô tình giẫm phải nhánh lá khô, phát ra tiếng động khe khẽ nhưng đủ làm người kia giật mình.

Ánh đèn ở ngoài len lỏi vào con hẻm hẹp khiến tất cả nhìn được con người bẩn thỉu đang co rúm một góc. Đôi mắt mở to kinh sợ. Màu da trắng bệch qua vệt sáng nhàn nhạt. Mái tóc dài ngang vai rối bù. Chiếc váy trắng rách tươm, dơ dáy, có những vết ô đen, thật lợm nhợm và xơ xác. Là một cô gái... Đôi môi nhợt tím tái khê tách ra, từ ấy bặt nên hai chữ:

- Ác... quỷ...

Đình Phong chau mày. An Nhi tiến gần hơn, nhưng cô gái phía trước cứ lùi xèn xệch lại, cô hơi khựng lại khi nghe thấy hai từ đó. Lục Duy đứng im. Đôi đồng tử đỏ rực như viên ruby không hiểu sao lại có chút dao động.

Tâm trí của con quỷ trời dấy trong cậu. Khóe môi nhếch lên, để lộ chiếc răng nanh đặc trưng của thú dữ. Cậu bước tới, thật dứt khoát, không chút lo ngại. Con người phía trước hiện rõ sự sợ sệt bên trong con mắt, cáu chặt nền đất, lùi xuống.

“Không sao...”

Một chất giọng cao ngạo vang bên tai đứa con gái bẩn thỉu. Khiến cho tim nhỏ đập mạnh hơn, nhanh hơn. Nỗi sợ nay lại càng sợ hơn. Nhỏ lấy đôi bàn tay gầy của mình bịt chặt hai tai, đầu gối co lại.

“Lập khế ước với ta đi.”

Cậu chìa bàn tay mình ra.

Nước mắt chực trào. Nhỏ không muốn nghe, không muốn nghe điều gì! Bàn tay nhỏ siết chặt vào vành tai lạnh.

“Hãy lập khế ước với ta. Rồi mọi ước muốn của cô sẽ được thực hiện...”

Cậu lặp lại. Vẫn đưa tay về phía trước. Người hơi cúi.

Mọi... ước muốn của tôi... sẽ được thực hiện...? Nhỏ nghi ngờ về điều đó. Hạ hai cánh tay mình xuống. Tiếp tục lắng nghe.

“Phải, tất cả. Ta sẽ cho cô được sống. Được trải nghiệm sự tự do. Cô sẽ không bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì, hãy lập khế ước với ta...”

Tự do? Đôi đồng tử màu xám tro nhìn vào cậu.

Con người thật là yếu đuối, luôn bị những thứ mong muốn của chính mình làm mất đi tự chủ.

Lục Duy nở nụ cười ác ma. Bàn tay vẫn đưa ra giữa không trung chờ đợi. Ánh mắt sắc bén như dao, như thể nó sẽ điều khiển được mọi thứ chỉ thông qua lời nói tựa mệnh lệnh của chủ nhân.

Và quả như vậy, nhỏ im lặng nhìn tên quỷ đối diện, không chút bản tính loài người. Cánh tay bắt giắc đưa lên, được nắm nhẹ nhàng trong bàn tay ấm của Lục Duy. Cậu cúi xuống, đặt một nụ hôn lên đó.

Làn gió thoảng qua, hất cái mũ trùm xuống. Mái tóc bạch kim khẽ bay.

Cậu ngưng lại. Ngược ánh nhìn của mình vào nhỏ. Đôi đồng tử đỏ nhìn sâu vào đó.

- Khế ước đã được lập.

Khuôn mặt nghịch ngợm trẻ con thường ngày biến mất. Thay thế cho điều đó là bộ mặt kiêu hãnh của ác quỷ và nụ cười tàn độc của chúng.

11. No.9: Cận Bên

Cô gái ấy sau khi lập khế ước với Lục Duy đã gục xuống. Dưới hàng mi dài, một giọt nước lăn ra, chảy dọc trên gò má bên.

An Nhi từ nãy đến giờ được chứng kiến cảnh tượng ấy. Cô cũng từng như thế. Nhưng sao nhìn lại vẫn thật lạ. Tim cô đập nhanh hơn, hình như cô đang... sợ? Đôi đồng tử đen dường như bị thu hẹp trong đôi mắt lớn. Đầu gối cô lúc này không đứng vững được nữa, chúng khụy xuống.

...Ác ...quỷ...

Hai từ đó ám ảnh cô. Cậu chủ Lục Duy là một loài ác quỷ, đã lập khế ước với con người, đã dùng những lời lẽ ngon ngọt của chúng để dụ dỗ loài sinh vật yếu đuối hồng bất được chúng. Nhưng chủ nhân cô, thiếu gia Đình Phong cũng vậy. An Nhi, cũng là một trong các con mồi của chúng.

- Cô sao thế, đứng lên được không?

Hắn lay lay vai cô. Nhưng cô chỉ thờ thẩn quanh quẩn với đồng suy nghĩ hỗn loạn của mình. Tâm trí cô chú ý về một điểm vô hình không thực. Tại cô ù đi. Đôi mắt mỗi lần, rồi nhắm tịt lại. Thân thể không tài nào cử động được nữa.

- Đây...

Đình Phong trở nên lo lắng. Hắn mất kiên nhẫn, khom người xuống, cõng cô.

- Lục Duy, em cũng nên đưa người hầu của mình về biệt thự đi.

Mái tóc đen được trải xuống, mắt hút những sợi màu bạc kim. Cậu đứng sững ở đó, gương cặp mắt tàn nhẫn về con người trước mặt. Nghe thấy tiếng của hắn, lập tức quay đầu lại, nở nụ cười.

- Vâng, thưa anh trai.

Hắn hơi dễ khó tin tưởng, lờm Lục Duy một cái mới đi.

o O o

Đặt cô nằm trên giường mình. Hắn lặng lẽ ngồi xổm xuống ngắm nhìn nhan sắc đó. An Nhi đúng là rất xinh đẹp. Cô không phải là sắc đẹp son phấn giả tạo như những đứa con gái khác, cô sở hữu sự tinh khiết không chút vấy bẩn. Vấy bẩn...? Nói đến đây, hắn bỗng cảm thấy mình có lỗi với cô. Nếu sự trong sáng thuần khiết ở con người cô thì hắn, một ác ma đã vấy bẩn nó.

Đêm nay, Đình Phong không ngủ được.

Hắn ôm bụng, nằm gục ở mép giường bên cô. Hắn... chưa ăn thứ gì ngọt cả... Đình Phong thiếu gia thêm ngọt đến phát cuồng mất rồi. Hic, cái phần bánh ngọt An Nhi làm cho hắn đã bị tên tiểu tử thối kia nhét vô bao tử hết.

Hắn xuống phòng ăn. Trong đầu mong sẽ còn chút kẹo bỏ bụng. Khuya rồi, người hầu chắc đã về hết, ở dưới tối om. Nhưng hắn nheo mắt lại, thấy một luồng sáng nhỏ phát ra từ nhà bếp. Bước chân hắn nhanh hơn, có tiếng gì như tiếng ăn nhồm nhoàm của ai đó. Khi ghé đầu qua cái khung tường dẫn thẳng vào bếp, hắn nhìn thấy một cảnh tượng... hơi quen thuộc.

Chiếc tủ lạnh mở toang, cái đầu của ai đó đang núp lên núp xuống ăn khí thế, còn để lộ nửa thân ra ngoài. Ánh sáng trong chiếc tủ mát rọi ra ngoài.

- Lục Duy. - Hắn khẽ gọi.

Cậu lập tức ngẩng đầu lên. Xung quanh mép còn vương lại ít chất lỏng màu đỏ. Cậu lại cười, đưa tay lên định gãi đầu thì thấy đầu mười ngón tay mình vẫn chưa rửa. Tất cả..., đều là máu.

- Hi hi, Đình Phong, anh không ngủ à?

- Anh không ngủ được. - Hấn lạnh lùng đáp - Lục Duy, em giờ đã lập khế ước với con người rồi, nên ăn chay đi.

- Em không nhịn được. - Cậu không nhẽo.

- Không ăn chay được thì ít nhất cũng không được ăn đồ sống! - Đình Phong nghiêm khắc - Cái em ăn là thịt heo để dành cho bữa trưa ngày mai của anh đấy.

- Thế hả? - Lục Duy ngây thơ, đưa ngón cái vẫn dính máu heo lên liếm - Nhưng anh yên tâm, em chỉ ăn phần rìa ngoài thôi. Cái phần dính nhiều máu nhất ấy! Chỗ đó không ngon đâu, anh nên cảm ơn em đi.

Cốp! Đình Phong kí vào đầu thằng em.

- Dù sao cũng không được ăn! Em tập kiềm chế đi! Ở đó mà cảm ơn.

- Đau! - Cậu rơm rớm nước mắt - Chứ hồi đó anh có biết kiềm chế không mà đòi!

- Ờ thì... anh lập khế ước năm bốn tuổi... - Hấn đảo mắt nghĩ ngợi - Rồi đến năm mười lăm tuổi anh mới cai nghiện được! Hahahaha!

Bốp! Đến lượt Lục Duy tung chiêu.

- Nay thì cai! Em lập khế ước năm mười hai tuổi đó! Tự đi mà so sánh đi!

- Thì anh cũng đã cố gắng nhiều chứ bộ, chỉ là không kiềm chế được thôi...

Hấn ôm đầu đau điếng, miệng lẩm bầm. Sau khi chỗ đau đã dịu lại, hấn bảo Lục Duy rửa mồm miệng tay chân cho bớt tanh mùi máu, tiếp tục với hành trình tìm kiếm đồ ngọt của mình. Lúc mở tới cái ngăn thấp nhất của tủ lạnh, mắt hấn sáng lên khi nhìn thấy hộp bánh được đẩy lồng kính trong suốt. Trên có dán một tờ giấy note, ghi rõ dòng chữ:

“Thiếu gia, đây là phần còn lại của miếng bánh tôi làm hồi trưa. Nếu có ăn thì ngài nhớ để ngoài cho bớt lạnh mới được ăn đấy, không sẽ bệnh mất, tề răng lắm”

Hấn cười khì. An Nhi đúng là rất cẩn thận. Cô biết hấn không thể bệnh mà vẫn nói như thế. Đình Phong đặt cái bánh trên bàn, chăm chăm nhìn nó, thấy một làn hơi mỏng bay ra.

- A, đó không phải là bánh An Nhi làm sao? Vẫn còn à? - Lục Duy mặt mũi đầy nước quay sang.

Hấn vội giật cái bánh lại, bĩu môi:

- Không phải của em đâu! Hồi trưa em ăn mất phần của anh rồi nên giờ phải để anh ăn!

- Hứ! Em không thèm!

- Mà cẩn thận đấy, với cái nết ăn của em thì không chừng cả người em vừa lập khế ước cũng bị “thịt” luôn ấy! - Hấn cân nhắc, đặt lại các bánh lên bàn.

- Anh yên tâm. - Cậu xua xua tay.

- Yên tâm cái gì! Trước giờ giết bao nhiêu mạng người rồi hả!

- Ít hơn anh! - Lục Duy cãi bướng, bĩu môi trẻ con.

Nước này thì hấn chỉ biết im lặng. Sự thật phũ phàng. May mà trước mặt ông quản gia yêu thương hấn như cháu ruột ấy vẫn còn kiềm chế được.

12. No.10: Bạn

Cô mở mắt khi tia sáng đầu tiên của mặt trời rọi qua chiếc rèm trắng mỏng ở cửa sổ. Biết mình còn phải làm việc, cô bật dậy nhưng không thể nhấc nổi thân mình. Có cánh tay rắn chắc của ai đó ôm ngang eo cô làm cô không cử động được tay. Chân thì bị người khác đè lên. Một luồng hơi ấm từ phía bên trái tràn vào. Cô quay ngang qua nhìn. Bỗng chốc đỏ bừng mặt. Thiếu gia Đình Phong? Cô nóng ran người. Nhìn đảo dác xung quanh, đây không phải phòng của ngài ấy sao? An Nhi cô sao lại ở đây được?

Nhưng...

Có một điều mà cô không thể tưởng tượng nổi...

Hắn-đang-ôm-cô-mà-ngủ!!!

- Thiếu gia!!!!!! - Cô hét lên.

Đình Phong mơ màng tỉnh giấc. Biết An Nhi đã dậy, hắn cười cười, dụi dụi mắt rồi ôm cô... ngủ tiếp, lần này lại chặt hơn.

- Thiếu gia, nếu ngài không dậy là tôi sẽ đá văng ngài ra khỏi nhà đó! - Cô tức giận vùng vẫy, cố thoát khỏi hắn.

- Tôi sẽ không để cô đá đâu. - Giọng hắn khàn khàn chưa tỉnh.

- Thì ít nhất ngài hãy thả tôi ra đi!

- Ta là chủ nhân của cô, ta có quyền.

- Thiếu gia, hôm nay ngài phải đi học. - Cô bắt lực nói, chiêu này luôn có tác dụng với hắn.

- Ta không đi, hôm nay ta có thể nằm đây cả ngày để ôm cô. - Hắn dụi đầu vào vai An Nhi.

- Thiếu gia, ngài trẻ con thật đấy. - Cô cười - Tối qua tôi đã làm phiền ngài rồi. Mong ngài tha thứ.

- Vậy coi như đây là quà chuộc tội đi. - Đình Phong ngẩng phắt mặt lên nhìn cô, nở nụ cười tinh quái.

- Đúng rồi, hôm nay cậu chủ Lục Duy có người hầu, tôi nên đi giúp cô ấy. - An Nhi thừa cơ thoát khỏi vòng tay của hắn.

- Cô...!

- Hì hì. Ngài cứ ngủ tiếp đi nhé.

Cô trêu hắn, nhảy tưng tưng ra khỏi phòng. Cánh cửa sập lại. Hắn cười nhẹ, cô ta, đúng là dễ thương thật mà. Không u ám như hồi xưa nữa.

- À thiếu gia, phòng của người hầu mới ở đâu vậy? - Cô lập tức lộ đầu vô làm hắn giật mình.

- T-ta không biết.

- Thế à... - Cô đóng lại cửa.

Đình Phong bỗng nhớ ra. Nhớ thằng nhóc kia đem nhỏ vào phòng rồi... không kiềm chế được nên... ăn luôn rồi thì sao! Hắn chạy nhanh ra khỏi cửa. Không thể để cô thấy được cảnh ấy! Tuyệt đối không thể được! Cái cảnh kinh dị máu me thảm thiết ấy...

Cộc cộc

- Cậu chủ ?

- An Nhi hả? Vào đi.

Lục Duy cho cô quyền được vào. Vừa mở cửa ra...

- Khoannnnn!!!!

Đình Phong hét lên rồi bay tới chặn đường cô.

- Thiếu gia? Ngài sao vậy?

- K-không có gì... Hahaha... - Hấn cười gượng, khép lại cửa.

- Thiếu gia, tôi phải gọi người hầu của cậu chủ dậy, lẽ cô ấy trong đó cùng cậu chủ thì sao? - Cô lạnh lùng.

- Không, t-ta đi xem trước. Cô đứng đó cho ta.

Đình Phong ra lệnh. Mở hé theo dõi tình hình bên trong. Liếc xéo, liếc ngang, liếc dọc, liếc trên, liếc dưới, không có máu, phù, an toàn.

- Thiếu gia?

- À, ờ, cô vào được rồi đó.

Hấn tránh sang một bên nhường đường. An Nhi lườm hấn một cái rồi cũng đẩy hấn cửa vô.

- Cậu chủ Lục Duy?

- An Nhi, cô... gọi cô ta dậy giúp tôi với... - Lục Duy nói khó khăn, chỉ vào cái giường của mình. Trên có một cô gái xơ xác bần thiêu.

- ... Cậu chủ, nếu đêm qua cậu cho cô ấy ngủ trên giường mình thì cậu đã nằm ở đâu thế ạ? - Cô điềm tĩnh. Sợ rằng cậu sẽ giống như tên thiếu gia biến thái của cô.

- À, tôi ngủ dưới sàn. Dù sao nó cũng được lót thảm mà? Lại rất êm và ấm, tôi ngủ ngon lắm. - Cậu cười tươi.

An Nhi thở nhẹ, may quá. Cô tiến đến bên chiếc giường trắng, mời Lục Duy ra ngoài. Khi đã còn một mình, cô lay nhẹ cô gái phía trước.

- Ừ...

Chỉ phát ra tiếng nói khê, cô gái kia lật người lại, như không muốn dậy. An Nhi kiên nhẫn gọi tiếp. Được một lúc, đôi mắt xám tro dần lộ ra sau hàng mi dài, vừa nhìn thấy cô, nhỏ đã bật dậy, do quá đột ngột nên đầu nhỏ va vào thành giường. Cô vươn tay ra hỏi thăm, nhỏ vội lùi xuống. Cuối cùng, với chất giọng cảnh giác, nhỏ giương đôi mắt to của mình nhìn cô:

- C... cô là ai?

- Tôi là Phong An Nhi, người hầu của Đình Phong thiếu gia. - Cô từ tốn.

- Sao tôi lại ở đây?

- Tối qua cô đã lập khế ước với Lục cậu chủ, sau đó ngất đi, cậu chủ đã đem cô về đây.

- Đây là phòng của hấn?

- Phải.

- ...

- Cô tên gì?

- T... tôi không biết. - Nhỏ quay mặt đi.

- Thế cô bao nhiêu tuổi?

-... M-mười lăm...

- Ồ, thế thì nhỏ hơn tôi một tuổi nhỉ? - Cô cười - Tôi mười sáu rồi. Nào, tôi sẽ dẫn cô đi tắm.

An Nhi nắm tay nhỏ lôi đi. Vào giây phút ấy, trong mắt nó, cô rất giống với một người. Nhỏ ngoan ngoãn để cô dẫn đi, theo cô như một lệnh tuyệt đối. Cô lấy ra một bộ đồng phục hầu cho nhỏ sau khi nó tắm xong. Nhỏ đã sạch sẽ hơn, trông xinh xắn, đáng yêu ra hấn.

- Cậu chủ, tôi đã gọi cô ấy dậy.

Cô dẫn nhỏ tới chỗ Lục Duy. Nhưng nó sợ sệt, đứng nép sau lưng cô.

- Xong rồi à? An Nhi, cảm ơn cô nhé. - Cậu cười tươi như thường lệ, rồi đưa tay ra để nhỏ bắt - Xin chào, tôi là Lục Duy, mười bảy tuổi, từ nay sẽ là chủ nhân của cô, và cô phải tuyệt đối tuân lệnh tôi.

Nhỏ không trả lời, cứ núp núp sau lưng cô, nhìn cậu cảnh giác, hết như né tránh một bệnh dịch.

- Có vẻ như cô không có thiện ý cho lắm. Vậy, tên cô là gì?

-... Tôi...không có tên... - Nhỏ không nhìn nữa, quay mặt đi.

- Không có tên à? Lạ nhỉ? Con người ai cũng có tên hết mà? - Cậu gái đầu đảo mắt, lấy làm lạ - Thế cô bao nhiêu tuổi?

- Tôi... mười lăm... - Nhỏ lí nhí.

- Mới có mười lăm tuổi thôi á? - Lục Duy ngạc nhiên - Sao nhỏ như vậy mà đã te tua thế rồi?

- E hèm! - An Nhi đằng hắng một tiếng ngăn cuộc trò chuyện - Xin lỗi, nhưng tôi đây cũng xem chết hoi bằng tuổi em ấy đấy.

- Anh với em lập khế ước với quỷ lúc còn nhỏ xui chứ đâu? - Đình Phong lúc này mới lên tiếng.

- Nhưng em hỏi đó đâu có đến nỗi chết? - Cậu nhún vai - Mà thôi, bỏ qua chuyện này đi. Vì cô nhỏ hơn tôi nên tôi sẽ là anh cô, và cô là em tôi. Vậy, em, đi với anh.

Cậu tới khoác vai nhỏ làm nó giật mình do bị tấn công bất ngờ. Ánh mắt đáng thương cầu xin sự giúp đỡ từ An Nhi, nhưng vô ích. Lục Duy quan sát nhỏ từ đầu đến đuôi, kết luận:

- Ủm... Em khá nhỏ nhắn nhỉ? Anh gọi em là Min nhé?

- Không phải cái đó có nghĩa là “thấp nhất” sao? - Nhỏ lạnh lùng.

- Thôi nào, thôi nào, sao khó thế. Dù sao nó cũng là một cái tên hay mà? - Cậu bó tay với nhỏ.

Min giấu đi nụ cười của mình. Làm người hầu à? Cũng không tồi khi có chủ nhân như cậu.

13. No.11: Công Việc Của Người Hầu

- Ch-chị An Nhi...- Nhỏ ấp úng gọi cô.

- Sao? - An Nhi đang trộn hỗn hợp làm bánh thì quay sang nhỏ.

- C-cái này...- Min đưa lên tô bột nó trộn.

- Ủm, thế này chưa đều, trộn thêm đi.

- Dạ...

...

- Chị An Nhi...

- Tốt rồi, cho cái này vô.

- Dạ.

...

- Chị ơi...

- Hả? Á, đừng có bỏ cái đó. Vớt ra đi.

...

- Chị An Nhi.

- Đúng rồi, tiếp đi. Sau đó bỏ vào đây nhé.

- Dạ.

...

- Chị...

- Đợi thêm vài phút nữa thôi, sắp xong rồi mà.

- Dạ.

...

- Chị ơi...

- Đúng rồi, làm thế này nè, ừ, tốt.

...

- Thế này được chưa chị?

- Ô, xong rồi đấy, giỏi lắm! - Cô xoa đầu nhỏ.

- Ừm, cảm ơn chị. - Nó đỏ mặt.

Cuối cùng cũng xong một cái bánh nướng. An Nhi bảo Min lên đưa cho cậu chủ của mình, con bé nghe lời rồi lon ton lên cầu thang. Cô mỉm cười, sau đó cũng mang bánh sang cho thiếu gia.

Cộc cộc. Cô lễ phép gõ cửa như thường ngày.

- Thiếu gia, tôi mang bánh tới cho ngài đây.

Lập tức cánh cửa được mở ầm ra khiến cô giật mình.

- Thiếu gia...?

Trước mặt cô là khuôn mặt thèm khát như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả. Hắn chop lấy cái bánh trên cái khay cô đang cầm, lấy cái thìa nhỏ múc lia lịa. Và hắn... ăn như hổ đói.

- Thiếu gia, ngài đói hả? Để tôi xuống làm bữa trưa cho ngài, hôm nay phá lệ ăn sớm một bữa vậy.

Hắn nuốt ực một cái. Vỗ vỗ ngực vì nghẹn rồi nói với cô:

- Cô không phải lo. Ta không đói, chỉ muốn ăn cái gì đó ngọt ngọt thôi.

-... Vậy..., tôi đi đây ạ. - Cô cúi đầu chào.

- Á, khoan đi, vô đây chút.- Đình Phong kéo tay cô vào, rồi sập cửa.

Ở phòng Lục Duy.

Cộc cộc. Nhỏ gõ cửa. Trước khi đợi cậu ra, Min khẽ nuốt ực một cái. Nhỏ vẫn còn nhát lắm.

Cạch

- Ô, Min?

- A-anh, à không, cậu chủ, t-tôi mang bánh đến cho cậu! - Nhỏ chìa thẳng khay bánh ra.

- Cảm ơn nhé. Mà em gọi anh là gì cũng được mà. - Lục Duy nở nụ cười ấm áp, nhận lấy bánh nhỏ đưa.

- K-không được. Chị An Nhi bảo cậu chủ là cậu chủ, thiếu gia là thiếu gia, không thể tùy tiện xưng hô cách khác được! - Nhỏ cúi gằm, nãy giờ vẫn không ngẩng mặt lên.

- Hửm...? - Lục Duy mắt hướng lên trần nhà, ngậm cái miếng bánh mới bỏ vào miệng. Bỗng thốt lên - Ngon quá! Bánh này em làm hả?

- Ừm. Mong cậu chủ sẽ thích, là chị An Nhi chỉ em làm đó.

- Cảm ơn em. Anh thích lắm. - Cậu xoa đầu nhỏ, cảm thấy... hình như nhỏ nóng lên thì phải. Bèn nhìn vào hai lỗ tai, vì Min cứ không chịu nhìn cậu, và Lục Duy phát hiện, nhỏ dễ xấu hổ thật đấy, tai đỏ hết lên rồi này.

o O o

- Chị An Nhi ơi, cái này đặt đâu vậy? - Min bé bỏng lon ton đến bên cô, hai tay cầm hai đĩa đồ ăn người đầu bếp vừa làm còn đang nóng.

- Một đĩa em đặt ở đầu bàn cho thiếu gia, cái còn lại em đặt kế bên ấy, đó là của cậu chủ.

Cô cũng bưng ra một lúc... bốn đĩa. Nhỏ vâng một tiếng rồi làm theo. Bác đầu bếp mỉm cười, nói:

- An Nhi, con bé ấy dễ thương thật đấy. Là người hầu mới hả?

- Dạ vâng. Bác có nhớ lần trước cháu giới thiệu với bác về cậu chủ Lục Duy không? Cô ấy là người hậu cần bên ngài ấy.

- Thế à? - Bác đầu bếp ngạc nhiên - Vậy thì hai cậu chủ với thiếu gia nhà ta đều có người hầu bên cạnh rồi nhỉ?

- Hihi, vâng.

Cô cười nói với bác đầu bếp, mọi hành động của cô đều được thu lại trong mắt một người. Hấn luôn theo dõi cô, có thể. Đình Phong thường ngậy người mỗi khi cô cười. Rất xinh xắn, đáng yêu, luôn khiến tim hấn lỗi nhịp. Hấn thích mọi thứ từ cô.

- Chị An Nhi...- Min giật giật váy cô.

- Sao thế?

- Em muốn hỏi... chỉ có thiếu gia với cậu chủ ngồi ăn ở đây thôi hả?

- Ủ. Thì sao?

- Vậy..., có cần cái bàn dài thế không? Lại rất ít đồ ăn nữa, à không, đủ phần ăn cho hai người.

- Ừm. Bàn đó dài 12 mét đấy, làm từ chất liệu gỗ rất tốt. Là bàn cho thiếu gia mà, sao không lớn được chứ?

- Cô nháy mắt tinh nghịch. Bảo nhỏ lên gọi cậu chủ xuống ăn. Con bé phụng phịu, sao lúc nào cũng phải lên lên xuống xuống gọi hấn xuống. Cô ôn tồn giải thích: vỗ vai nhỏ, lắc lắc đầu, “người hầu là vậy đó em”.

Đang định lên gọi vị thiếu gia biến thái đáng kính của cô thì hấn chạy ào xuống, ôm chầm lấy An Nhi như bạn lâu ngày không gặp.

- Thiếu gia, ngài dùng bữa đi ạ. -.-

- Cô ăn chưa?

Lại câu hỏi quen thuộc, và cô lại trả lời quen thuộc, đem cái luật lệ người-hầu-không-được-phép-ăn-cùng-chủ-nhân ra nói với hấn.

Hai vị thiếu gia đang ăn, bỗng anh chàng Lục Duy vờ làm rơi nĩa trên bàn. Min lo lắng hỏi cậu chủ có sao không thì cậu trả lời:

- Tay anh đau lắm, nhức không chịu nổi, chắc không ăn được quá...

- Không được, cậu chủ phải ăn! Chị An Nhi nói nếu không ăn thì cậu chủ sẽ không có sức khỏe làm việc!

- Thế em nói xem, tay anh đau thế này làm sao mà ăn được? - Lục Duy giương đôi mắt to tròn hệt như chú mèo con đáng thương nhìn Min, thậm chí là... chớp chớp (!)

- A, hay là để em đút cho?

- Ừm! Vậy nhờ em nhé! - Cậu vui vẻ gạt đầu lia lịa. Sau còn lên nháy mắt với Đình Phong đang há hốc mồm xem thằng em... giở chiêu.

Hấn đằng hắng. Bắt đầu bắt chước anh chàng.

- Này, tay ta tê hết lại rồi, cô mau dứt cho ta đi!
- Tay ngài tê chứ đâu có gãy? - Cô hất hàm. An Nhi đã sớm biết cái trò này của cậu chủ, chỉ là cô thấy Min gây thơ dễ tin người quá thôi. Tiện đây, cô rất muốn nói, Đình Phong thiếu gia à, ngài diễn kịch kém thật đấy!
- Nhưng ta không cầm gì lên được!! - Hấn làm mình làm mẩy, như một đứa trẻ không đòi được món mình thích.
- Ý ngài là... muốn tôi dứt cho ngài ăn chứ gì?
- Hấn gật đầu lia lịa, tưởng cô đã hiểu ý. An Nhi kéo ghế sát hấn, Đình Phong hí hửng mở miệng, cô ném nguyên một muỗng to như cái giá mức canh vào. Hấn xém phun hết ra, cô cười khoái chí. Sau khi nhét được tất cả vào cái bao tử, hấn đứng bật dậy:
- Cô làm thế chẳng khác nào bỏ dao vào miệng tôi cả!
- Thì thiếu gia bảo tôi dứt cho ngài ăn chứ đâu có bảo tôi phải dứt thế nào đâu? - Cô nhún vai gây thơ.
- Cô...!
- Tôi sao? Giờ ngài có ngồi xuống và ăn hết bữa không thì bảo?
- Hic, hấn tội nghiệp ngồi xuống. Trước khi kịp để cô dứt muỗng thứ hai, Đình Phong nhìn qua chỗ Lục Duy. Tội nó... đang vui vẻ cười đùa với nhau kìa...! Thấy vậy, cô không nhịn được cười, đành phải nhẹ tay chút thôi...

14. No.12: Tiểu Thư Ghé Thăm

- Thiếu gia, đã đến giờ phải dậy.
- Cô nhẹ nhàng cúi người gọi hấn dậy như mọi lần. Đình Phong đối tư thế nằm, mắt vẫn nhắm nghiền, lẩm bẩm:
- Ta không dậy đâu...
- Nếu ngài không dậy thì tôi sẽ đá văng ngài ra khỏi nhà đấy! - An Nhi giọng vẫn nhẹ nhàng đến đáng sợ buông lời đe dọa.
- Ta sẽ không để cô đá văng ta ra... - Hấn giọng khàn khàn, nhất quyết không mở mắt.
- Ngài tính hôm nay lại bỏ học hả?
- Ủ. - Lúc này hấn mới dậy, nhưng vẫn nằm trên giường.
- Căn phòng và không khí vẫn luôn im lặng như thế. Một màu xám trắng cô độc bao phủ lấy nó. Ngoài những ngọn gió nhẹ và tia mặt trời nhảy qua ô cửa sổ rộng ra thì không gì phát ra âm thanh cả.
- Thiếu gia, ngài biết hôm nay là ngày gì mà đúng không?
- Ta biết... - Hấn thở dài nặng nề.
- Ngài nên xuống ăn sáng, chín giờ tiểu thư sẽ tới. - Cô cúi người chào rồi bước ra khỏi phòng.
- Mắt hấn nhắm lại. Tiểu thư?
- Cậu chủ, đã đến giờ phải dậy. - Min bắt chước mọi hành động của cô, nhưng nó thật quá khó.
- Trái với Đình Phong, Lục Duy bật dậy liền.
- Min, sáng nay ăn gì thế? - Câu đầu tiên thoát ra khỏi miệng cậu là vậy, ánh mắt sáng bừng lên nhìn nhỏ.
- A, ồm, là một món bánh ngọt... - Nhỏ bẽn lễn, chị An Nhi không nói gì về chuyện này.

- Yay!!! Bánh ngọt! Bánh ngọt! - Lục Duy nhảy cẫng ra khỏi giường.

- C-cậu chủ, tôi sẽ lấy y phục cho cậu... - Nhỏ chạy ra khỏi phòng.

Biệt thự của Đình Phong có hẳn một căn phòng chỉ dùng để đựng trang phục cho hẳn, nay lại chứa thêm đồ của Lục Duy. Min vào trong thì bắt gặp An Nhi cũng đang chọn đồ cho thiếu gia.

- Min, em dễ đỏ mặt thật đấy! - Cô cười nhìn nhỏ.

- Á! Không có! Mặt em đỏ hả? - Min lấy hai tay ôm má, miệng liên tục chối.

Cô cười khúc khích.

- Em thích cậu chủ?

- Làm gì có! Chị An Nhi! - Mặt nhỏ đỏ hơn, nóng ran.

- Hahaha, chị đùa chút thôi mà? Cậu chủ cũng rất dễ thương còn gì? Chị thấy hai người hợp nhau lắm á, tính trẻ con y chang nhau luôn!

- V-vậy hả... - Min cúi gầm mặt xấu hổ, bỗng ngẩng phắt lên, xua tay chối - Chị nghĩ gì vậy! Không có! Hoàn toàn không!

An Nhi lại cười khúc khích. Bên ngoài, hai thiếu gia đã nghe được mọi chuyện.

- Ch-chúng ta nên đi thôi... - Hấn nói khẽ.

- Ủ... - Lục Duy đồng tình, lúc này đã đỏ mặt.

- Cơ mà con bé đó thích em thật hả? Sao bắt công quá vậy? - Đình Phong nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng.

- Gì mà bắt công? - Lục Duy tròn mắt.

- Em với con bé đó mới biết nhau được có vài ngày mà đã có gì rồi, trong khi anh với người hầu của mình thì biết nhau hơn một năm nay. Thậm chí anh còn bày tỏ tình cảm của mình qua hành động cho cô ấy rồi mà cô ta vẫn không có cảm xúc gì hết! - Hấn khoanh tay bực bội.

- Vâng, chính cái bày-tỏ-tình-cảm-qua-hành-động của anh mà An Nhi đã nghĩ rằng mình có một tên thiếu gia biến thái đấy ạ... - Cậu lằm bằm, không để cho tên kia nghe thấy.

Chỉnh đốn trang phục xong xuôi, cả hai xuống ăn. Vừa đi vào phòng ăn đặt độc nhất một cái bàn dài 12 mét với khăn trải bàn trắng tinh cùng tám chiếc ghế, cậu đã ồ lên rồi nhanh chạy vào chỗ ngồi quen thuộc của mình. Lục Duy hí hửng cầm dao nĩa, chuẩn bị mổ xẻ cái bánh ngọt phía trước thì dừng lại hỏi cô:

- An Nhi, bánh này là bánh gì thế?

- Là bánh Mille Feuille của Pháp, thưa cậu chủ. - Cô nhẹ nhàng.

- Trông ngon phết! - Cậu dứt một miếng vào miệng, khuôn mặt trẻ con giãn ra. Ngon quá xá là ngon

~Min đứng kế bên An Nhi, thấy vậy, nhỏ quyết tâm lần sau phải học bằng được cách làm bánh này.

- Tất nhiên rồi, là bánh của cô ta làm mà lì. - Hấn từ từ thưởng thức, như một thiếu gia thực thụ.

- À mà, sáng nay có lịch trình gì không? Sao tự nhiên được nghỉ vậy? - Lục Duy vừa ăn vừa nói.

- Thưa cậu chủ, sáng nay vào lúc chín giờ sẽ có tiểu thư Andrea ghé thăm ạ. - Cô lễ phép.

- Tiểu thư Andrea!!!!???? - Cậu há hốc mồm, thốt lên, xem phun hết bánh ra.

- Hic, làm ơn đừng lặp lại cái tên đó nữa... - Đình Phong lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt khổ sở.

Min thắc mắc đó là vị tiểu thư phương nào mà có thể khiến hai thiếu gia nhà ta hoảng sợ đến vậy, nhỏ mới giật giật ống tay áo của An Nhi, hỏi, thì chỉ nhận được câu trả lời rằng thực chất cô cũng không biết, thậm chí là còn chưa được xem hình qua. Mỗi lần nhắc đến vị tiểu thư ấy là Đình Phong lại lắc đầu thở dài, các người hầu trong biệt thự lần ông quản gia già đều không nói. Hôm nay cũng là dịp để được biết mặt cô ấy.

Không khí ẩm đậm ngày nào nay lại càng nặng hơn. Bình thường từ khi có Lục Duy cậu chủ đến thì có nhộn nhịp lên một chút, Đình Phong thỉnh thoảng cũng nổi hứng quậy phá, nhưng hôm nay, chỉ vồn vện hai từ: Im lặng. Hai vị thiếu gia ngồi ăn nốt cái bánh ngọt của mình, chỉ còn một chút, một chút xiu nữa thôi, sắp hết rồi, nhưng hai người họ ăn lại chẳng thấy ngon gì cả. Vừa định đưa nửa bánh lên sát miệng thì...

Rầm!!!

Cánh cửa chính bật ra. Đình Phong và Lục Duy lúc này chỉ chung một suy nghĩ: Thôi chết rồi...! Và, tay họ đều không vững để cầm cái nĩa nữa. Min và An Nhi cùng ngoái đầu về phía cánh cửa, chờ đợi xem đó là ai.

- Đình Phong ca ca

~Bên ngoài, một tiếng nói to như loa vọng vào, giọng ngọt xót. Hấn đứng dậy, đi như chạy vòng vòng, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Cô ta tới rồi, cô ta tới rồi, cô ta tới rồi, làm sao đây, làm sao đây...”, còn có lẫn chút sợ hãi, run run vào trong ấy. Lục Duy mặt tím tái, vội chui xuống gầm bàn trốn, tuy tiểu thư vẫn chưa biết có sự xuất hiện của cậu nhưng tốt hơn hết vẫn nên phòng bị trước đã, tới đó rồi tính sau. Bà đầu bếp đồ mồ hôi hột, lau hoài không ngớt. Những cô hầu thường quét dọn nhà chạy ra vườn bằng cửa sau. Thái độ gì vậy, cô và Min không hiểu, sao mọi người trông có vẻ thất kính như thế? Không phải bình thường có người tới là mọi người đều xếp hàng dài để chào sao. Đình Phong cũng nghĩ mình nên đi trốn, nhưng chưa kịp nhấc một bước chân lên thì vị tiểu thư tên Andrea đã nhào vào, ôm chầm lấy hấn. Cái mặt Đình Phong thiếu gia vốn đẹp đến hoàn mỹ nay lại đỏ lên vì ngẹt thở, hấn nói trong nước mắt:

- An...Andrea, th-thả anh ra...

Cô tiểu thư đang ôm chặt cổ hấn, cọ cọ đôi má mình vào bồng thả ra, vui vẻ nói:

- Đình Phong, em về rồi đây!

- Ủ, anh biết mà. - Hấn nói lỏng cổ áo, cổ hít lấy không khí.

- Oahahaha, anh phong độ quá xá! - Nó nhảy căng lên, chấp tay lại - Khịt khịt...

- E-em làm gì đó...

- Hình như... có mùi gì thân~quen lắm á~ - Nó nhìn dáo dác xung quanh, mắt nheo lại nghi hoặc.

Lục Duy dưới gầm bàn lén nuốt cái ực, trán bắt đầu rịn mồ hôi. Tim đập loạn lên. Đầu thầm mong cô ta sẽ không phát hiện ra mình.

- M-mùi gì là mùi gì? - Đình Phong giả ngây.

Nó cúi phất xuống, lật tấm khăn trải bàn, reo lên:

- Aaaa! Lục Duy! Lục Duy! - Tiểu thư Andrea vỗ tay, nhảy căng lên, mặt hớn hờ.

- T-tiểu thư...Andrea... - Cậu thấp giọng.

- Làm gì trong đó thế! Mau ra đây! - Giọng vẫn ngọt, mặt vẫn vui tươi, nhưng hành động... lại chẳng nhẹ nhàng... Nó kéo thẳng tay cậu ra khỏi đó. - Anh tới đây hồi nào vậy? Sao không báo cho em biết? Nhưng sao anh lại ở trong đó? Hay anh muốn làm em bất ngờ? Lục Duy ca ca, anh tới để nghênh đón em đúng không? Anh thật chu đáo quá!

Lục Duy và Đình Phong cúi mặt im lặng nghe nó thuyết giáo về việc không chào đón nó cho đúng phải phép này nọ. Cuối cùng, vào vấn đề chính, nhỏ đảo mắt quanh căn nhà một lượt (hai tên kia đồ mồ hôi như tắm), đôi môi hồng phớt tách ra (hai tên kia thâm cầu nguyện), buông một câu:

- Căn biệt thự của anh... tối quá! Thật ẩm đậm và lạnh lẽo. - Nó lắc đầu - Hãy để em... cải cách cho nó thêm sôi động một chút nhé?

Hai thiếu gia lại chung một ý nghĩa: Thôi... xong rồi!

Cô và Min vẫn chưa hiểu lắm, gì mà... “cải cách”?

15. No.13: Phong Cách Mới

An Nhi và Min đều không hiểu vị tiểu thư từ nãy đến giờ lơ hai người hầu như mình đang nói cái gì, chỉ biết đơ ra một chỗ. Cô ấy vừa dứt lời đã búng tay kêu lên một cái tách dứt khoát. Bên ngoài có tiếng của một thanh niên trẻ cùng chiếc máy bộ đàm rè rè:

- Được rồi, tiến hành đi.

Sau đó phải đến hàng trăm người nháo nhào chạy vô, mang đủ thứ nào là bóng bay, nào là hoa, chậu cảnh, rèm cửa màu hồng, nơ bướm, thú nhồi bông và các thứ loè loẹt đến nữ tính khác. Họ thuần thực trang trí xung quanh phòng khách, rồi chạy vào phòng ăn, phòng trà, chạy lên lầu, và may mắn thay, tất cả các phòng ngủ trên đó đều được khoá cẩn thận do sự lưỡng lự trước tình hình của Đình Phong. Thế nên họ trở về đội hình bên ngoài. Xong đâu vào đấy theo sự chỉ định của tiểu thư Andrea, người thanh niên trẻ khi nãy đã truyền lệnh qua máy bộ đàm tiến tới, lễ phép cúi chào mọi người, sau đó quay sang nó:

- Tiểu thư, mọi thứ đã theo như ý cô.

- Tốt. - Nó mỉm cười hài lòng - Giờ thì... mọi người cũng nên ra đi chứ?

Sau hai lần vỗ tay ra hiệu, từ cửa sau, các cô gái giúp việc lần lượt xuất hiện với những bộ váy sắc sảo màu cùng chiếc nơ to tướng như tai chuột trên đầu. Nhưng mặt họ không được tự nhiên cho lắm, trông cứ ngượng ngượng thế nào, còn chẳng dám nhìn thẳng lên.

- A! Đúng rồi! - Bỗng, nó vỗ tay đánh lên một cái rồi quay sang nhìn hấn - Anh cũng cần phải thay trang phục nữa, sao lúc nào cũng mặc nguyên bộ đồ đen từ trên xuống dưới vậy, lâu lâu còn có tí trắng với xám. Còn anh nữa, Lục Duy, tự nhiên bữa nay lại mặc đồ màu xanh đen, bộ màu hồng lần trước em mua cho đâu rồi?

- Kh... không... anh... - Lục Duy ấp úng, vẻ mặt dần tái xanh.

- Nhanh lên lầu thay đi ! - Nó chống nạnh, má phồng ra giận dữ, đưa mắt sang nhìn hấn, Đình Phong giật bắn mình - Ca ca! Y phục màu vàng em tặng tháng trước sao anh không mặc!

- M-màu vàng? Anh làm gì nhớ trong tủ quần áo của mình có bộ đó? - Hấn đỏ mồ hôi, tránh ánh nhìn của cô tiểu thư phía trước.

- Trí nhớ của anh kém thật! Cả hai bộ đồ của anh và Lục Duy đều có chiếc nơ thắt đằng sau đó! Không những thế, em còn đính thêm mấy hạt kim cương màu hồng cánh sen cho nó đẹp nữa! Đây là về phần áo thôi, còn quần nữa, em đã công khó nhờ người ta may cho hai người cái quần soọc cùng màu nhưng sậm hơn một chút, trên có hình chấm bi dễ thương lắm!

Nơ? Kim cương? Màu hồng? Quần soọc? Chấm bi? Những từ đó ngưng lại trong đầu hai cậu thiếu gia. Nếu không phải nể tình nó là tiểu thư thì hai người đã vứt cái bộ đồ nữ tánh đó đi rồi ! Nó tiếp tục búng tay ra hiệu cho anh thiếu niên đang là quản gia của mình:

- Mau dẫn ca ca và anh Lục Duy lên thay y phục đi !

- Thay gì nữa? Lúc anh chuyển nhà... anh quên mang rồi... - Lục Duy lên tiếng, mắt đảo một vòng để nghĩ có.

- Trời ơi, yên tâm! - Nó phẩy phẩy tay - Em có đem theo BỘ DỰ PHÒNG mà, em đã tính trước tới chuyện này rồi !

Cô và Min cố gắng nhịn cười. An Nhi không nghĩ rằng sẽ có ngày thiếu gia của mình có thể “diện” chiếc áo và quần đó. Mặc cho hai chàng trai đang khóc than nài nỉ, nước mắt, nước miếng, nước mũi rơi lã chã hòa lẫn với nhau thành một hỗn hợp không tên nào đấy, Đình Phong lúc này cũng chẳng thèm quan tâm tới hình tượng cao đẹp của mình nữa, chỉ muốn thoát ra khỏi đây ngay, tiểu thư Andrea chuyển mục tiêu sang hai cô hầu nãy giờ như người tàng hình.

- Hai người, cả hai chắc đều là người mới nhĩ? Là quản gia cho anh Đình Phong và Lục Duy đúng không?

- Vâng, thưa tiểu thư. - An Nhi cúi đầu đáp lễ, cuối cùng cũng nuốt được trận cười vào lòng.

- Chúng ta mau thay trang phục đi !
- Tiểu thư, chúng tôi công việc chưa xong, không thể nào mặc lên những bộ váy của cô được.
- Tại sao? Ta thấy nó rất đẹp mà? Các người không thích?
- Với phận là người hầu như chúng tôi, chỉ có bộ váy trắng đen này là hợp nhất.
- Xì, lại trắng đen... - Andrea lẩm bẩm.
- Tiểu thư, cô bao nhiêu tuổi rồi? - An Nhi nghiêng đầu hỏi.
- Tôi mười lăm, là vị hôn thê của Đình Phong ca ca đó! - Nó chống nạnh, hất mặt lên, cảm thấy tự hào về điều đó.

Hôn thê của thiếu gia à, trước giờ cô vẫn không nghe tới chuyện này. Bỗng, Min giật giật ống tay áo của cô, nhò nhò vào các bức tường xung quanh. Quào! Tiểu thư Andrea này thật không phải dạng vừa đâu, này giờ mà đã... làm mấy bức tường từ màu trắng xám sang màu... hồng phấn rồi... Ồ, không đùa đâu, ...giấy dán tường màu phấn thật đấy, thậm chí còn khuyến mãi thêm mấy hình trái tim màu đỏ rồi còn được dán mấy cái hình búp bê và gấu bông nữa.

Một lúc lâu sau, An Nhi, Min cùng tiểu thư Andrea đang ngồi chơi đùa dưới phòng khách, cả ba ngồi nói chuyện rất vui vẻ, họ làm thân nhau nhanh thật. May mà An Nhi biết lựa lời mà nói khiến tiểu thư không thể ép hai cô hầu mặc váy của nhỏ được.

Thì...TEN TEN TEN TÊN !!!!

Nhạc (minh họa) nổi lên ì xèo, sáu con mắt hướng ra nơi cầu thang chính lúc nào cũng được trải thảm đỏ.

Phía trước là... ba cái mặt đẹp trai không cô nàng nào có thể cưỡng lại được sức hút như nam châm ấy. Anh quản gia bước nhanh hơn để đứng cạnh vị tiểu thư của mình. Nó nhìn hài lòng gật đầu.

Hai đôi giày cổ àu trắng đen đặc trưng của Đình Phong chậm rãi lê từng bước xuống từng bậc thang và màu nâu sẫm của Lục Duy cũng ngập ngừng không kém.

An Nhi và Min nhìn từ dưới lên trên...

Chậc, cảnh tượng thật là hùng vĩ ! Từ cái mép cổ của đôi giày... những cái giò, à không, cái chân trắng bóc ! Chính nó! Cái quần soọc CHẤM BI cao-thượng đã ĐỂ LỘ ra cặp đùi cũng trắng nốt! Những đôi chân trần thật là quyến rũ! Cái áo đã được miêu tả bởi tiểu thư Andrea nay lại càng hoành tráng hơn khi nhìn tận mắt. Mặt hai thiếu gia biến sắc, chuyển sang màu đỏ vì xấu hổ.

- A! Phải rồi! Còn thiếu thiếu cái gì đó! - Nó đánh bộp tay này lên lòng bàn tay kia, rồi nheo mắt lại nhìn họ.

- Kh-không có thiếu gì đâu! Đủ lắm rồi! Xinh đẹp, nữ tính như búp bê lắm rồi! - Lục Duy xua xua tay, mặt đỏ mề hôi, dần tái lại.

- Búp bê? Ý kiến hay đó! Trương Dũng, anh mau mời các hầu gái của chúng ta trang điểm đi ! - Nhỏ quay ngoắt sang anh quản gia, vẻ mặt hơn hớn - Thêm mấy cái sợi dây chuyền nữa nha!

Người thanh niên tên Trương Dũng ấy gật đầu rồi ra ngoài theo lời tiểu thư.

Đình Phong gơ tay hình nắm đấm, gồng hết sức mình, mặt nổi gân xanh, tay nổi gân tím, đôi mắt sắc bén như dao bắn ra đặng đặng sát khí, Lục Duy lạnh xương sống, nhìn mặt hắn lúc này ai cũng có thể đọc được dòng chữ: " Lát nữa em sẽ-biết-tay-anh... Chuẩn bị chết đi là vừa! "

Và những cảnh tượng như tra tấn bởi son phấn, bút kẻ mắt, vân vân... sau đó... không một ngòi bút nào có thể tả nổi. Chỉ còn vương lại tiếng thét thất thanh của hai chàng trai...

16. No.14: Hạnh Phúc

... Hồi ấy, hai bé Đình Phong và Andrea đã được gắn duyên mệnh rằng sẽ trở thành vợ chồng của nhau do các bậc cha mẹ đặt ra. Hai đứa nhỏ chơi từ năm hai tuổi, lại rất thân với nhau. Năm ấy, tập đoàn của cha mẹ Andrea hợp tác với tập đoàn cha mẹ Đình Phong, hai bên làm ăn rất thuận lợi. Nhưng chỉ sau hai năm, thì nhà của Đình Phong bị thiêu rụi hoàn toàn, chỉ sót lại một đứa trẻ ngây thơ bốn tuổi và bác quản gia hiền lành.

Làm sao một thằng nhóc có thể điều hành cả một công ty lớn như thế ?

Phải, ngoại trừ tiểu thư Andrea, An Nhi, Min, cả ông quản gia và Lục Duy ra thì hầu như không ai biết đến việc hấn - là một ác quỷ.

Bởi chính Andrea, cô gái có đầy đủ mọi thứ, từ cha mẹ, gia thế đến tiền tài, của cải, vật chất, nhan sắc, không thiếu một món gì, lại đang có một người quản gia là hiện thân của ÁC QUỶ !

o O o

Sáng, những tia nắng rọi qua tấm rèm cửa sổ mỏng. Đình Phong từ từ mở mắt, lấy tay che sự chói của nó. Bỗng thấy gì nặng nặng bên tay phải, lại có cảm giác ấm nóng. Hấn bắt giác nhìn sang.

Và...

- ANDREAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!

Hấn hét âm lên. Phải, nó, cô tiểu thư Andrea đáng kính đang-nằm-trên-tay-hấn CỘNG ôm-hấn !! Nó bướng bỉnh dụi dụi đầu vào hấn. Đình Phong đổ mồ hôi hột nhiều như tắm. Mặt bắt đầu tái lại, răng cắn lập cập vào nhau, cảm thấy thật là ớn lạnh. Hấn đã từng ôm An Nhi, nhưng chưa một lần được cô ôm lại thế nên... giờ hấn mới hiểu cảm giác ÔM LẠI là như thế nào! Da gà, da vịt, da heo, da bò dựng hết cả lên. Do sợ quá, hấn vùng tay ra khỏi đó, nhảy phốc tới cửa sổ, cách chiếc giường hấn cũng chẳng xa mấy. Ép sát tấm lưng ướt nhưng rắn chắc vào tường, hấn trừng mắt nhìn con bé phía trước đang lồm cồm bò dậy. Nhỏ dụi mắt, giọng vẫn còn ngái ngủ:

- Ca ca, anh làm sao vậy? Mới sáng sớm đã ầm ĩ...

- Em còn dám hỏi thế à!!! Sao em lại ngủ ở đây!!! TRÊN GIƯỜNG ANH !! TRÊN TAY ANH !!!

- Thì có gì đâu, chẳng qua là... - Nhỏ chu môi, mắt nhìn sang hướng khác trông rất ư là VÔ TỘI - Tại hôm qua á, trong lúc người hầu của em còn đang “trang điểm” cho anh á, tự nhiên... anh ngất hà!

“Trang điểm” ??? Hấn bỗng nhớ lại chuyện buổi trưa hôm ấy, buổi trưa đầy mồ hôi nước mắt nước miếng nước máu của hai chàng trai trẻ đã hi sinh trên con đường đi đón vị tiểu thư xinh đẹp tàn ác một cách ngây thơ, trẻ con, vô (số) tội...

Đình Phong, trong lúc còn la hét thảm thiết vì bị bốn tên vệ sĩ đô con cơ bắp cuộn cuộn giữ chặt hai tay hai chân, chờ cô hầu trước mặt đánh phấn HỒNG, son môi ĐỎ CHÓT, tô màu mắt XANH DA TRỜI, và... đeo mi giả (cong vút vùn vụt) thì hấn đã ngất ngay khi có mùi nước hoa hiệu Bồn Cầu (cái này cô ấy lấy nhầm =]]) xịt vào tai, xẹt qua mũi hấn. Lúc ấy, cô nghĩ cậu thiếu gia đẹp trai chỉ giả vờ, và với kinh nghiệm 2 tháng trang điểm của mình, cô lấy từ trong giỏ ra... một cái lăn *ách (!) Lục Duy bấy giờ đã chết lên chết xuống hơn chục lần, nay lại thấy có cơ hội, liền la lên:

- Đình Phong “ngủ” rồi bà con ơi !!!!

Cứ xem đây như lấy công chuộc tội đi anh nhé, cậu xót xa nhìn anh mình, mắt chảy nước miếng, à lộn, nước mắt, thông cảm cho người anh xấu số nhìn không còn là nguyên hình của NAM NHI PHONG ĐỘ LẠNH LÙNG...

o O o

Cô tiểu thư Andrea chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, miệng mỉm cười ngây thơ nhìn hấn ngỡ ra vấn đề.

- Với lại... - Hấn hạ giọng, lạnh lùng, trầm trầm.

- Không!! - Hấn hậm hực giậm chân - Và em còn phải làm cho nhà của anh TRỞ-VỀ-NGUYỄN-HÌNH nữa! Nếu không xong thì em đừng hòng đặt chân ra ngoài !

- Ô kê, không sao không sao, em ở đây với anh đến cuối đời cũng được mà ! - Nhỏ nhảy cẫng lên vui sướng, định vòng tay qua cổ ôm hấn thì...

Bộp !

Nguyên một bàn tay năm ngón ịch vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Bấu xém chặt, trừ trường hợp xịt máu ra thì không có gì gọi là nguy hiểm (-_-lll) ! Vẫn cái khuôn mặt đen thùi lùi, hấn ấn chặt móng tay hơn, mắt trừng lên đầy vẻ đe dọa, đôi môi tách ra, nhả mạnh từng chữ:

- DỌN không thì CHUYỆN-CUỐI-HOÀI coi như không tồn tại !

Vừa dứt câu, mặt con bé tối sầm lại, móc cái bộ đàm (nãy giờ không biết để ở đâu) ra, nói với giọng đều đều:

- Trương Dũng, mau cho người dọn sạch phần trang trí của ta, về.

Liếc nhìn hấn một cái, nó le lưỡi trẻ con rồi bực dọc rời ra khỏi phòng.

Yaaaaaaaaayyyyyyyyyyyyyyyy !!! Hôm nay cô ấy sẽ về! Đình Phong và Lục Duy cười thầm, hai người phải cô gắng lắm mới không để lộ ra ngoài. Nhưng vẫn cúi mặt xuống để không ai thấy nét sung sướng trên khuôn mặt của mình.

- Tạm biệt nhé ! Tiểu thư Andrea - Min đứng nuối tiếc vẫy vẫy tay với cô gái ngồi trong xe - Bữa nào lại đi...

Pặc !

Lục Duy nhanh tay bịt miệng nhỏ lại. Vì sự an nguy của con trai trong cái nhà này, tuyệt đối không thể để Andrea đến thêm một ngày nào nữa. Phải, chính cô ta, người hủy diệt giới tính của đàn ông thời nay, chỉ cần một cái “trang điểm” khủng bố loài người ấy là đủ để ấy thăng dờ hơi không qua Thái Lan phẫu thuật giới tính rồi.

An Nhi đứng cạnh, khúc khích cười. Andrea vẫy tay đáp lại hai người sau đó quay sang hôn gió với Đình Phong. Hấn cảm thấy từng đợt sóng lưng bỗng nhiên lạnh ngắt, rùng mình một cái. Từ cái tròng hôn gió đầy mãnh liệt của nhỏ, hấn thấy một chùm trái tim lộng lẫy sắc màu bay về phía mình. Rút xoẹt thanh kiếm ra, hấn chém chết cái trí tưởng tượng vớ vẩn của mình (vâng, là hư cấu thôi ạ..)

17. No.15: Thiên Thần

Tối. Chỉ cần một từ là có thể diễn tả được cái làn gió nhẹ mang hơi lành lạnh và màu trời đã nhuộm đen, lốm đốm những ánh sao. Sáng hấn đã rất vui vẻ chào đón tiểu thư Andrea về, nhưng sự hạnh phúc ấy chưa kéo dài được bao lâu thì An Nhi đã thông báo cho hấn biết cuộc gặp mặt bất ngờ tối nay. Đó là người mà khiến hấn rất đau đầu, cả Lục Duy cũng biết.

Không khí lạnh như tờ. Cái thoáng rùng mình bỗng nảy sinh trong lòng tất cả. Thật im lặng, khác hấn với bầu không khí vui tươi, nhộn nhịp mà tiểu thư Andrea mang lại. Đình Phong ngồi dằng kiêu ngạo ngẽ như mọi lần, nhưng hôm nay bỗng trở nên cảnh giác lạ thường. Đôi mày tuyệt mỹ nheo lại, đôi mắt đẹp cứ nhìn chăm chăm về phía cửa. Ngồi bên cạnh là Lục Duy, cậu em trai kết nghĩa không biết thân nhau từ lúc nào, hình như đã rất lâu rồi, thời gian của họ đủ khiến cho Lục Duy hiểu mọi thứ từ Đình Phong. Đứng đằng sau hai vị thiếu gia là hai cô hầu quen thuộc, cả An Nhi và Min đều căng thẳng không kém.

Bỗng, từ phía chiếc cửa chính dẫn vào phòng khách, nó bị mở tung ra, không, là bị bật ra, bao nhiêu gió thổi cuộn cuộn vào. Nhưng ở đó, vẫn không có lấy một bóng người.

Mọi người nín thở chờ đợi.

Cộp... cộp... cộp...

Tiếng gót giày vang trên nền hoa cương đều đặn. Cái âm thanh rất đổi bình thường ấy lại càng rõ hơn trong cái không khí căng thẳng này.

Mái tóc vàng óng dần hiện lên qua ngọn đèn trong phòng khách. Khuôn mặt chữ điền nam tính cũng được soi sáng. Hai cô gái trẻ mở to đôi mắt của mình. Vị khách phía trước... là một chàng trai xinh đẹp với đôi mắt như có thể nhìn thấu được tâm can con người, và trông anh ấy cũng thật đào hoa...

Bàn tay Đinh Phong siết lại. Răng cắn chặt, hắn không để ý rằng Lục Duy đã thấy biểu hiện bất thường của hắn. Cậu cũng hiểu lý do.

Người con trai kia nhìn không khác gì bạch mã hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, anh hạ mình xuống chiếc ghế đối diện với hắn. Đôi môi quyến rũ tách ra, khuôn mặt hoàn mỹ không chút dao động vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu của nó:

- Chào, Đinh Phong.

Anh buông một câu ngắn gọn nhưng đủ làm hắn cảm thấy bực mình, cố giữ nét mặt vốn bình thản của mình, hắn cũng cố nặn ra một nụ cười:

- Đã lâu không gặp, Nguyên Khôi.

- Xem ra công ty của cậu vẫn phát triển nhỉ?

- Anh cũng vậy thôi, làm tốt lắm.

- Quá khen, chính cậu cũng đang hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình còn gì?

- Cảm ơn.

Hai người “vui vẻ” nói chuyện với nhau nhưng không hiểu sao An Nhi cảm thấy xung quanh cứ nồng nặc mùi sát khí. Câu chuyện đại khái là... nói về cái vấn đề gì đó mà cô không hiểu. Cho tới khi ánh mắt của anh chuyển sang nhìn cô, trong trạng thái cô một mình thở dài, người ỉu xìu xuống, anh mở hé miệng hình, mắt vẫn dõi theo từng cử chỉ hành động kia.

- Nguyên Khôi? Ê, Nguyên Khôi? - Đinh Phong vẫy vẫy tay trước mặt Nguyên Khôi.

- ...

- Nguyên Khôi? Đây, anh đang nhìn gì vậy? Nguyên Khôi?

- Hả? À ừ, sao? - Nguyên Khôi lúc này mới tỉnh lại.

- Anh nhìn gì thế? - Đinh Phong nheo mắt, rồi hắn hướng sang phía An Nhi đứng cạnh mình, chẳng lẽ... - Anh nhìn người hầu của em đúng không?!

- Cậu nói gì vậy? - Nguyên Khôi cuống lên.

- Chứ không phải anh cứ chăm chăm vào cô ta này giờ sao ! - Đinh Phong bực mình.

- Cũng phải thôi, cô ấy rất xinh mà? - Anh nhún vai.

- Anh còn dám nói thế à! - Hắn mất bình tĩnh, đứng bật lên.

- Thiếu gia, chuyện nhỏ như vậy mà ngài cứ xé to ra. - Cô nhắc nhở, sau đó quay sang Nguyên Khôi, cúi đầu - Mong ngài đừng để ý.

- Ừm, không sao, không sao, ta không để ý đâu. - Anh lắc lắc tay, mỉm cười - Nhân tiện, em có thể chuẩn bị cho ta một căn phòng riêng được không?

- Anh tính ở lại? - Đinh Phong nheo mắt.

- Ừm.

Sau khi trả lời, anh lập tức ra hiệu cho người hầu mang hành lý của mình theo An Nhi, cô không biết làm sao, đành phải chiều lòng vị khách quý. Các vali của anh được sắp gọn vào phòng, cô mới để ý rằng, Nguyên

Khôi không có quần gia, hoặc quần gia của anh ấy không đi cùng. Cúi người chào lễ phép như bình thường, cô rời khỏi phòng.

Đặt đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn, cô xem lại những cái bánh panna cotta match đã chuẩn bị cho phần tráng miệng, sau đó mới yên tâm lên gọi các thiếu gia xuống ăn. Vẫn như bình thường, Miu gọi Lục Duy, cô gọi Đình Phong, đồng thời gọi luôn Nguyên Khôi. Gõ nhẹ tay lên cánh cửa gỗ, cô nhỏ nhẹ:

- Nguyên Khôi thiếu gia, mời ngài xuống dùng bữa.

Bên trong không có tiếng trả lời, cô kiên nhẫn lặp lại các hành động vừa nãy. Vẫn không có tiếng đáp lại, An Nhi vịn nắm cửa, vừa đẩy ra, cô vừa nói:

- Nguyên Khôi thiếu gia, mời ng... !!

Cô bỗng im bật. Đôi mắt cô mở to kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Anh giật mình quay đầu lại.

Theo bản năng, cô đưa tay lên trước khuôn miệng đang há rộng của mình để che đi sự ngạc nhiên.

18. No.16: Long Vũ

Đôi cánh trắng hơi cụp lại. Khẽ rung lên vì giật mình khiến một chiếc lông vũ rơi xuống. Thật nhẹ nhàng, hết một tờ giấy trắng, hay một chiếc lá khô lia cành, chao đảo vài vòng giữa không trung, rồi mới nằm im được trên đất. Con người trong đôi mắt anh dao động.

Bởi vì...

Bí mật ấy đã BỊ LỘ.

- Nguyên Khôi thiếu gia... ngài... là một thiên thần? - Cô khó khăn nói, ngập ngừng e sợ, chân cô chực lùi xuống.

Không thấy vị khách của mình đâu, Đình Phong đâm lo lắng, cả An Nhi cũng biến mất. Chẳng lẽ... Như vừa phát hiện ra điều gì, hần lao ra khỏi phòng ăn, phóng như bay lên lầu. Lục Duy thấy lạ, bèn đuổi theo. Mìn vừa bước ra với khay bánh còn bốc hơi nóng hổi đã không thấy ai, nhỏ ngơ ngắc ngó quanh, tự hỏi chính mình mọi người đâu rồi.

Hắn chạy nhanh trên dãy hành lang dài dẫn tới phòng Nguyên Khôi. Sợ rằng cô sẽ thấy hình dáng thật của anh ấy; sợ rằng đôi cánh trắng tinh khiết kia sẽ ôm trọn lấy cô, mặc cho cô vùng vẫy mà ngày càng siết chặt; và cũng sợ rằng bộ luật khốn kiếp của lũ Thiên Thần sẽ ép buộc cô làm theo lời chúng.

Chân hắn dần tê lại. Thấy An Nhi đang đứng sững gần mép cửa, hắn cảm thấy yên tâm hơn, mặc dù chỉ thấy mỗi phần xoè ra của bộ váy cho người hầu. Các bước chân dần chậm, hắn bắt giác gọi:

- Này!

Cho đến khi hoàn toàn ở đằng sau lưng cô, hắn mới để ý đến Nguyên Khôi. Anh ta... đã thực sự “khoe cánh” rồi.

- Nguyên Khôi... Anh...

Lục Duy gần như đứng hình.

Bỗng, anh nở nụ cười nhạt, nhưng tỏ rõ niềm vui sướng.

Phạch.

Đôi cánh trắng đập mạnh, khiến những chiếc lông vũ rơi lả tả dưới sàn bị hất tung. Thời gian như ngừng lại. Âm thanh bị đóng băng. Màu sắc trở thành sắc nâu vàng ảm đạm.

Cô cảm thấy có một hơi ấm lạ bao quanh lấy mình. Vào lúc này, hắn mới nhận ra, bởi, những ngọn lông vũ mềm mại đang nhẹ cà vào má hắn, chính cái cảm giác nhồn nhột ấy đã kéo hắn về với thực tại.

Anh ta... đang ôm An Nhi!!

Đôi cánh khép lại, tạo nên một không gian riêng cho hai người họ. Chỉ le lói chút ánh sáng qua các khe đan vào nhau. Hắn thoát khỏi dòng mê hoặc, tách hai chiếc cánh ra, hay nói đúng hơn là xé toạc chúng như một tờ giấy trong cơn giận dữ tột cùng.

Nguyên Khôi mở to mắt. Ngạc nhiên về tốc độ của vị chủ nhân căn nhà, hắn ta hết một bóng ma được kể trong lịch sử của loài thiên thần mà anh đã từng đọc được.

- Trả NGƯỜI HẦU CỦA TÔI lại đây!!!

Đình Phong gào lên, đôi mắt chuyển màu đỏ rực.

Vì hắn biết, một trong những Luật Thiên Thần là, bất cứ người con gái nào nhìn thấy đôi cánh trắng ấy sẽ phải trở thành VỢ của chúng. Và hắn không cho phép điều đó xảy ra, đặc biệt là hôm nay, bây giờ, ngay lúc này!

Cô ngã ra phía sau. Đôi mắt nhắm nghiền bởi sự thoải mái bên trong đôi cánh mang lại. Giấc ngủ dài khiến cô không để ý đến những gì đang diễn ra xung quanh.

Anh gấp cánh lại. Nhưng nụ cười ngạo nghễ lại nở trên đôi môi quyến rũ, không chút sợ hãi, dường như sự ngạc nhiên ban đầu đã biến mất. Lục Duy trừng mắt nhìn. Đình Phong đỡ lấy An Nhi.

- Thiên thần... khoe cánh. - Cậu thì thảo nói.

- Đình Phong, anh xin lỗi...- Nguyên Khôi bỏ qua lời của Lục Duy, nhún vai nói với vẻ hối tiếc - Nhưng cô gái này đã thuộc về anh rồi.

- Không, cô ta chưa bao giờ thuộc về anh cả. - Hắn kìm nén cơn giận đang sôi sục trong cơ thể.

- Cô ấy không còn là người hầu của em nữa, mặc dù cả hai đã lập khế ước với nhau, luật là luật, em nên tập chấp nhận với điều đó.

- Anh cố tình...- Hắn nheo mắt sắc lẹm như lưỡi dao có thể đâm xuyên không gian của sự nghi vấn.

Nguyên Khôi lại cười, một cái mỉm đầy quyền lực dường như có thể chi phối tất cả đặc trưng của loài thiên thần luôn đứng trên à nhìn xuống lũ người hay các con quỷ bị đầy đoạ dưới đáy địa ngục cho sự nhục nhã bị nhạo báng bởi các loài khác.

19. No.17: Khi Ác Quỷ Đã Nổi Lửa

- Tôi không cho phép anh ở lại đây thêm một phút giây nào nữa!!! - Lúc này cơn giận của Lục Duy đã lên tới cực điểm, cậu hét lên thay bạn.

Trước giờ, thiên thần và ác quỷ vốn không thể nào hoà hợp với nhau được, đây đã trở thành quy luật tự nhiên. Tuy nhiên, đã có một số thiên thần hay vài con ác quỷ đã phá giới để kết duyên vợ chồng, và kết quả là: Tử Hinh. Chỉ có cái chết mới có thể đem lại sự tĩnh táo cho bọn họ.

- Ô ồ? - Nguyên Khôi hơi nhếch môi - Cậu dám?

Lục Duy cứng họng. Không biết nói gì, đúng là lũ thiên thần, luôn tự hào về việc mình đứng trên cao nhìn xuống lũ thấp hèn này. Cậu liếc sang Đình Phong, hiện đang đỡ trên tay An Nhi. Đôi mắt đã nhuộm đỏ màu lửa giận từ trước, cảm phần trừng trừng nhìn vị khách trước mặt. Hắn quyết không nhường cô cho bất kỳ ai, đặc biệt là loài thiên thần, cái sinh vật dơ bẩn đeo cái mặt nạ thánh thiện ấy khiến không ai có thể ưa nổi. Cậu vẫn kiên nhẫn nuốt nước bọt chờ đợi xem phản ứng của Đình Phong ra sao. Đột nhiên, như để phá vỡ bầu không khí im lặng, Nguyên Khôi nhún vai, bước lên phía trước, phần ngạo mạn trong giọng nói vẫn chưa hết:

- Dù sao thì, cô ta cũng đã “nhìn” thấy cánh của anh, nên cô ấy sẽ trở thành “vợ”, anh cũng rất thích cô gái này, không phải cô ấy rất xinh đẹp sao? Em cứ tự nhiên nín giữ người hầu của em bao lâu tùy thích, trước sau gì cô ấy cũng sẽ thuộc về anh thôi.

Huych! Bốp!

Tiếp sau đó là một chuỗi âm thanh không ai có thể diễn tả bằng lời được.

Cái cổ của Nguyên Khôi nhanh chóng nằm gọn trong bàn tay rắn chắc của Đình Phong. Hắn gân cổ, Nguyên Khôi chắc chắn đã có ý với An Nhi, hắn đã phát hiện ra điều này từ cái ánh mắt của anh với cô trong lúc nói chuyện.

Và, cũng bởi vì hắn là ác quỷ nên hắn sẽ luôn sẵn sàng bóp cổ hết những con thiên thần trên trời cao kia dám thay hắn yêu cô...

Nguyên Khôi không những không kháng cự lại mà còn nở cái nụ cười thường trực của mình. Điều đó làm cho hắn và Lục Duy càng điên, cứ như anh ta đang cố chọc tức họ vậy. Hắn siết chặt các ngón tay hơn. Chàng thiên thần nọ vẫn chẳng có biểu hiện gì là khó thở.

Bỗng, một sợi tóc màu bạch kim chảy từ phía đuôi tóc lên. Chỉ duy nhất một cọng - khó có thể nhìn thấy. Nhưng sau đó, các lọn tóc cứ luân phiên nhau mà nhuộm cái màu đen - mang bản tính con người - của Đình Phong.

Ánh trăng huyền ảo mang hơi lạnh và nỗi buồn thầm kín khe rọi qua cửa sổ. Trong làn khói trắng nhưng mờ đục pha với bầu trời đêm thiếu sao, ai cũng có thể thấy rằng: hôm nay TRẮNG TRÒN.

Mùa thu đã đến từ lúc nào chẳng ai hay.

Đình Phong vẫn trừng đôi đồng tử đỏ thẫm màu máu của mình lên nhìn Nguyên Khôi. Mái tóc bạch kim không bị lay chuyển bởi bất cứ thứ gì. Đôi chân chôn chặt nơi đứng. Bàn tay nổi gân cổ bóp đến kì nát vụn mới thôi.

Lục Duy dần hiện hình. Im lặng trong sự chờ đợi khó chịu.

An Nhi bình thản trong giấc ngủ dài. Hàng mi vẫn nhắm nghiền không hề có ý định tách rời hay hé ra để biết chuyện gì.

Mỉn lạ lẫm với không khí tĩnh lặng của các cậu thiếu gia và cô, chạy lên lầu xem tình hình. Nhỏ đã chờ một khoảng thời gian khá lâu, đủ để cho đồng hồ ăn trên bàn nguội. Vừa đi vừa trách bọn họ.

20. No.18: Trước Một Bước

Nhỏ sững người. Trước mắt nó bây giờ là hai cậu thiếu gia với mái tóc bạch kim cùng đôi mắt đỏ thẫm và vị khách quý mang dáng vẻ đào hoa với đôi cánh trắng. Đình Phong lại đang... bóp cổ anh ấy?! Mỉn toan chạy tới can ngăn nhưng bị Lục Duy giữ lại.

- Cậu chủ, sao cậu lại...

- Em không hiểu được đâu! - Cậu giận dữ.

Mỉn giật mình. Nhỏ chưa bao giờ thấy Lục Duy to tiếng như thế.

Cậu không thèm để tâm đến thái độ của cô hầu mình. Giương ánh mắt toé lửa lên nhìn Nguyên Khôi. Không phải vì anh ấy là thiên thần mà cậu ghét. Mà chính vì những gì anh ta đã làm với cậu, với Đình Phong.

Sau khi nhà Đình Phong bị cháy rụi thì Nguyên Khôi đã xuất hiện. Khi đó, quang cảnh xung quanh cậu nhóc bốn tuổi chỉ là màu đen kịt của sự tuyệt vọng. Hắn ngẩng đầu lên vì phát hiện ra có người đang đứng trước mình. Anh cũng là một đứa trẻ, chừng mười hai tuổi. Cái nụ cười đầy, đôi mắt đầy, đang nhìn một

con người, nhỏ bé, yếu ớt và vô vọng. Anh xoè tay ra, như muốn cứu vớt hần khỏi chốn này. Nhìn vào đôi đồng tử kia, ai cũng có thể biết được điều kẻ đó đang nhắm tới. Chợt, ác quỷ xuất hiện, nhưng nếu đứng giữa hai thứ này, liệu bạn sẽ nên chọn ai? Phát hiện ra tia tội lỗi trong loài thiên thần cánh trắng, Đình Phong bất giác vươn tay về phía ác quỷ...

Lục Duy lên mười. Gia đình tiêu tán, cha mẹ dồn đống nợ về phía con trai. Ngay khi cậu run rẩy trong sự cô đơn tột cùng này, Nguyên Khôi cũng đến, đột ngột như thế. Anh hứa sẽ cho cậu mọi thứ, tiền tài, vật chất, và cả... cha mẹ, hay một mái ấm gia đình. Cậu nghe vậy, trong suy nghĩ của đứa trẻ khi ấy thì vẫn thích thú với những thứ sa sỉ đó. Hai năm ở bên anh lặng lẽ trôi đi, bỗng một ngày, cậu đi học nhưng phát hiện mình để quên thứ gì đó, bèn chạy về nhà lấy. Cánh cửa từng là phòng làm việc của cha cậu mở hé hé, bên trong vọng ra tiếng nói quen thuộc:

- Vâng, tôi biết mình phải làm gì mà. Anh cứ yên tâm, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Ừm, chỉ cần thẳng nhóc đó chết thôi đúng không? Nó chỉ gần mười hai tuổi, chắc không hiểu gì đâu. Haha, gia tài của nó là một khoản kho báu lớn đấy. Cha mẹ của nó anh làm ra bằng gì thế? Trông giống hệt người thật ! Sao cơ? Tro người chết á? Chà, anh đúng là khéo tay, nặn ra được hình nộm như thế đâu phải dễ?

...

Nguyên Khôi cứ thao thao bất tuyệt với người ở đầu dây bên kia mà không hề hay biết gì về cậu nhóc đã đứng bên mép cửa nghe được gần như toàn bộ câu chuyện. Và lúc này, cậu đã biết: MINH-BỊ-LỬA. Lục Duy cảm phẫn. Cậu hận. Cậu hận. Hận lắm. Không có cảm giác gì tệ hơn là lúc này. Tất cả... tất cả... chỉ là mô hình?! Hình nộm?! Đều là giả dối. Cái anh ta muốn, không phải là sự cô đơn của mình, mà là của cải vật chất, những đồng tiền! Cha mẹ đúng là đã bỏ rơi mình thật rồi ! Họ sẽ không bao giờ quay lại với mình nữa đâu ! KHÔNG BAO GIỜ !!! Lục Duy điên cuồng xé toạc chiếc gối bông mềm làm chiếc lông chim lót trong đó vung vãi khắp giường. Từ chiếc chăn, tấm nệm, đến giấy dán tường đều bị cậu dùng dao rạch những đường nét phẫn nộ và hận thù. Rồi một lần nữa, cậu lại thêm một lần bị PHẢN BỘI. Cậu đã từng bị cha mẹ ruột mình bỏ rơi, giờ lại... Thế nhưng, suy nghĩ ấy chợt ngừng khi trước mắt cậu hiện lên một cô gái với vẻ đẹp ma mị đầy quyến rũ. Cô nở nụ cười nửa miệng, vươn tay về phía cậu, hệt với những con người khác. Lục Duy đã từng có một khoảnh khắc thế này, với Nguyên Khôi, anh cũng chìa tay ra như thế, để cứu rỗi linh hồn cậu, nhưng cũng chính anh là người đã phá đi niềm tin đó, vậy nên bây giờ, cậu cũng sẽ không bị mắc lừa thêm một lần nào nữa đâu ! Ngay khi định hất bàn tay của người phụ nữ phía trước thì bỗng nhiên cô ta mở miệng, nói:

- Cậu đã quá ngu ngốc khi tin vào loài thiên thần xấu xa và bẩn thỉu kia. Tôi là hiện thân cho ác quỷ. Vốn đã quá nguy hiểm đến ai cũng biết nên chúng tôi không cần phải che giấu bản thân mình làm gì. Nhưng loài thiên thần kia, khoác ngoài chỉ là một vỏ bọc hiền từ và nhân đạo, nhưng thực chất bên trong, chúng còn mạnh mẽ và tàn độc hơn nhiều. Nào, nếu cậu không muốn mất đi điều gì quan trọng nữa thì đến đây đi ?

Lục Duy có chút không tin, nhưng ánh mắt phía trước thật sự rất chân thành, khác hoàn toàn so với cảm giác của Nguyên Khôi khi nhìn cậu. Thế rồi, một lần nữa, cậu lại muốn có được sự thật...

21. No.19: Gương

An Nhi mở mắt. Tiếng chim hót ngoài cửa sổ lọt vào tai cô. Ánh nắng tràn vào qua tấm rèm mỏng, ảm áp lạ thường. Cô bật dậy, phát hiện mình dậy trễ. Lật đặt mặc bộ đồ hầu thường ngày, chải sơ qua mái tóc rối rồi nhanh chân xuống lầu. Theo thói quen, An Nhi lại vào bếp. Đập vào mắt cô là hai vị thiếu gia, với cái dáng quý tộc thường trực, đang lặng lẽ dùng bữa sáng. Lục Duy và Đình Phong khoác trên người đồng phục trường nghiêm trang, cậu thì vui vẻ nhai nhồm nhoàm cái bánh ngọt, hần thì lạnh lùng uống tách trà nóng. Đứng cạnh cậu chủ là Min, ôm chặt cái khay nhôm tròn trước ngực, nở nụ cười nhìn cô:

- Chị dậy rồi ạ?

Tuy khung cảnh này có hơi lạ, nhưng cô vẫn âm ừ trả lời. Bình thường thì An Nhi toàn phải sang phòng thiếu gia gọi hắn dậy, cô mà không kêu thì hắn nhất quyết không chịu vung chăn ra. Đột nhiên hôm nay mọi thứ đều được chuẩn bị chu đáo, từ trang phục, bữa sáng đến bánh ngọt. Nhưng có một điều mà cô vẫn thắc mắc, từ ngày chuyển tới biệt thự của hắn đến giờ, cậu chưa từng đến trường, hôm nay cậu lại đi học à? Bỗng, Đình Phong cất tiếng hỏi làm cô thoát ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn độn:

- Cô còn không mau lại đây cho tôi “ném thử”?

“Ném”? Hắn đang nói về điều gì vậy? Trong khi cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Lục Duy cũng rời khỏi chỗ, nhìn cô với ánh mắt thèm khát, lưỡi liếm một vòng quanh môi, tươi cười:

- Chúng tôi vẫn đang đói lắm

~Min đặt tay lên môi, nghiêng đầu, điệu bộ ngây thơ:

- Em vẫn chưa “ném” thử thịt chị như thế nào nhỉ? Chắc là ngọt ha?

- Lâu rồi tôi vẫn không biết vị của con người là thế nào. Chẳng phải đây là cơ hội tốt sao? - Đình Phong rời chỗ, nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh nhưng chứa đầy sự kiêu hãnh và lạnh lùng.

An Nhi lùi xuống. Khuôn mặt dần tái lại. Cô hết nhìn vị thiếu gia của mình, đến nhìn Lục Duy cậu chủ, rồi lại quay sang Min. Mọi người... đều bị làm sao thế này? Cô bỗng nhận ra sự đổi thay của mái tóc họ, các sợi đen dần chuyển sang bạch kim theo chiều từ dưới đuôi tóc lên. Đôi mắt chuyển màu đỏ thẫm. Min, ngay cả em ấy cũng trở thành ác quỷ rồi sao? Cả ba người họ đều tiến đến phía cô. Từ từ và chậm rãi nhưng đủ khiến cả thân người cô tê lại, cô cảm thấy mình không thể cử động được nữa. Nhưng họ cứ ngày một gần hơn. Họ mỉm cười, để lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn tưởng như có thể cắn đứt tất cả. Cô sợ. Run lên từng đợt. Đôi mắt ầng ậc nước. Mồ hôi túa ra từ trán. Bởi trong suy nghĩ cô lúc này chỉ có một: Mọi người sẽ ăn cô.

An Nhi cầu xin được sự sống. Bỗng cô tự cười chế nhạo mình khi nghĩ về quá khứ. Rằng khi đó, cô bất cần đời, cô không thiết sống, không thiết ăn, và cũng chẳng cần một tình yêu nào, dù là nhỏ nhất. Đột nhiên bây giờ lại muốn được sống, không phải rất kỳ lạ sao? Thôi thì, cứ chết đi cho xong. Dù sao cuộc sống này cũng chẳng thật ý nghĩa gì... Cô khép lại hàng mi. Chờ đợi cái chết. Nó sẽ đến nhanh thôi... Chỉ cần một phút nữa cô sẽ rời khỏi thế gian này. Chẳng cần phải vương bận điều gì thêm nữa.

Ai đó đặt tay lên vai cô. An Nhi giật mình, quay ngoắt lại. Thì ra là Nguyên Khôi. Anh ta đang làm gì ở đây thế? Và tại sao lại xuất hiện đúng lúc này? Anh hơi cười. Tách đôi môi mỏng ra, anh khẽ thì thào vào tai cô:

- Hãy đi với ta...

Đi với anh? Anh là một thiên thần có cánh. Liệu đi với anh sẽ cứu rỗi được linh hồn cô không? Nhưng An Nhi cô cũng chẳng còn thời gian nữa, bởi bọn họ đang đến gần hơn, gần hơn nữa. Cô nên lựa chọn điều gì đây? Sự sống hay cái chết? Ác quỷ hay thiên thần? Đột nhiên, trong mớ suy nghĩ hỗn độn dày đặc của cô, vọng lên giọng nói của Đình Phong, hắn nói như đang hét:

- Cô mà không đến đây tôi thề sẽ giết chết cô đấy, rõ chưa?!!

Giữa hai người này... cô thật phân vân quá!

A...

Cô bỗng nhận ra một điều. Hình như có gì đó sai sót ở đây... Có gì đó còn thiếu... Cô cố lục lọi trong trí nhớ mình để tìm ra thứ đó. Nhưng càng cố nhớ thì hai thái dương cô lại càng đau nhức. Cô không sao nhận ra sự thiếu sót ấy được. Cô vẫn kiên trì, hay ương bướng cố nhớ, mặc cho cơn đau có giằng xé cô thế nào.

Cuối cùng...

Choang !!!

Bức tường được làm bằng gương vỡ đi. Ảo ảnh biến mất. Các mảnh ghép của sự tưởng tượng hay cơn ác mộng nào đấy tan dần xuống. An Nhi có thể nhìn thấy những mảnh thủy tinh tưởng chừng như trong suốt

và sẽ không bao giờ nứt rơi vụn và dần biến mất trên thềm gạch đen. Độ dày của chúng có màu thạch anh tím. Trông mới tuyệt đẹp và diệu kỳ làm sao...

Cô hoang mang. Đôi mắt bỗng mất hút đi sự sống và sắc tinh tảo của một con người bình thường.

Chap này mình cho diễn biến hơi nhanh...

Lúc đọc lại thì... tại vì mình viết nên dễ tưởng tượng ra, sợ mọi người đọc vào không hiểu thôi... Thành thật xin lỗi mọi người >_<>

22. No.20: Mảnh Vỡ Ký Ức

An Nhi bị hút vào dòng mê hoặc của một thứ ảo ảnh khác không nhìn thấy được, thứ đó chỉ xuất hiện trên đôi mắt cô, trong tâm trí cô...

Hiện thực...

- Cô mà không đến đây tôi thề sẽ giết chết cô đây, rõ chưa?!!

Đình Phong lay mạnh người cô dậy. Nhưng chỉ trừ mái tóc buông xuôi dưới cánh tay hắt thì hầu như chẳng còn gì trên cơ thể cô cử động, cho dù là một chút sự rung rinh của đôi mi dài. Nước da cô vốn trắng lại trở nên trắng bệch hơn, xanh xao và ốm yếu. Nguyên Khôi đứng lặng một bên, nơi cổ vẫn còn hằn dấu ngón tay của hắn, nhều đôi lông mày hoàn mỹ lại, anh đang cố tìm cách để cứu cô ấy. Trước đây hầu như anh chưa gặp trường hợp nào như thế này, đa số các cô gái đều bị anh “quyến rũ” đều nằm ở cái nhan sắc tuyệt vời ấy, ít ai thấy được “đôi cánh thiên thần” kia. Mà nếu có thấy thì sau khi thiếp đi cũng chỉ mất khoảng năm phút, không ai ngủ lâu như thế này. Chẳng những thế, cô lại có những hành động rất kỳ lạ. Như khuôn miệng nhỏ xinh đang mở hé kia, hay đôi mắt đó. Đồng tử cô chẳng có chút gì gọi là sự sống.

Lục Duy cầm phần lao vào Nguyên Khôi. Nắm chặt áo anh, lay mạnh như đang đập vào lồng ngực không tim

- Nguyên Khôi !! Anh mà làm cô ấy chết thì suốt đời tôi và Đình Phong cũng không để yên cho anh đâu !!!

Anh không nói gì, chỉ biết im lặng như ngầm nhận tội.

o O o

Cô cảm thấy thân người mình thật nhẹ. Nhìn xuống, cô phát hiện mình không mang giày, đôi chân trần như đạp đồ không trung đen kịt bên dưới. Mái tóc đen hơi rối xoã xuống. Cô thấy mình mặc bộ váy ngủ màu trắng mỏng, trên người không còn là bộ đồ hầu thường ngày. Cô thấy phía trước có chiếc cổng, ánh sáng nhàn nhạt toả ra từ đó. Cô bước nhanh như chạy về phía ấy, lòng hiếu kỳ muốn trông qua kia.

- Mẹ !!

Một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc ngang vai đáng yêu chạy về người phụ nữ trung niên. Trên người là chiếc váy màu hồng xòe rộng, tay ôm con gấu bông. Người phụ nữ mà cô bé ấy gọi là “mẹ” đang im lìm lật từng trang sách, nghe thấy con gọi, bà tháo kính xuống nhìn qua. Trên môi nở nụ cười đẹp như đoá hoa hồng quyến rũ. Khung cảnh xung quanh như trong truyện thần tiên, ấm áp và êm dịu lạ thường, nó tạo cho cô cảm giác an toàn khó tả. Một lúc sau, khi đứa con gái bé bỏng ấy được đặt vào lòng người mẹ, rồi bà lại đeo kính vào, kể chuyện cho con nghe, trả lời những câu hỏi rất thơ ngây, đại khờ của nó; thì một người đàn ông trung niên lao đến, bế đứa con nhỏ lên không trung. Đứa bé thích thú cười rạng rỡ, miệng liên tục gọi “ba, ba”. Ông ấy khoe ra cho con món đồ chơi mới, đây là con búp bê bằng vải với mái tóc xoắn màu vàng và đôi mắt được khâu bằng cúc áo màu xanh. Tắm vải đỏ được quần làm váy. Cô bé thích thú nhận lấy, miệng cười khúc khích. Người mẹ ôm con, bà căn dặn con kỹ lưỡng:

- An Nhi, ba đã tặng con đồ chơi mới, con hứa là phải ngoan nghe chưa?

- Dạ !!

Cô có nghe lắm không?

An Nhi?

Đó không phải tên của cô sao?

Chẳng lẽ... đứa bé ấy là cô? Cô còn chẳng nhớ được lần cuối mình gặp họ là lúc nào. Thứ duy nhất còn tồn tại trong ký ức cô cho đến tận bây giờ chính là khoảng thời gian cô bị quên lãng bởi tất cả mọi người. Bị ruồng bỏ. Cảm giác cô đơn. Chịu sự ghẻ lạnh từ những người xung quanh. Cô chỉ nhớ rằng, khi ấy cô đã rất suy sụp tinh thần, chẳng còn mong mỏi hay chờ đợi sự thần kỳ nào. Nhưng... Kia không phải quá rõ ràng rồi sao? Nếu đó đã từng là một phần ký ức của cô thì nó đã hoàn toàn minh chứng cho việc cô đã từng có một mái ấm gia đình. Một nơi nào đó để nương tựa, một ai đó để yêu thương, một niềm vui nhỏ nhoi từ cha mẹ...

Vụt !!

Ảo ảnh biến mất. Cô đột nhiên cảm thấy mình lạc lõng giữa nơi đây. Chợt, một ảo ảnh khác hiện ra, cô ở mép cánh cửa để nhìn vào khung cảnh bên trong. Nhưng đây lại khác. Bên trong là hình ảnh một đứa trẻ trông như con nhà quý tộc. Nó trạc ba bốn tuổi. Nhỏ xíu và đáng yêu. Thằng nhóc đang đẩy chiếc tàu lửa được làm bằng chất liệu gỗ tốt cùng với nước sơn bóng. Miệng cười khoái chí. Đằng sau nó là người phụ nữ trung niên ngồi trên chiếc ghế sofa trắng và người đàn ông ngồi tương tự ở phía đối diện. Họ hưởng hơi ấm từ chiếc lò sưởi đang hừng hực cháy, đưa đôi mắt triều mến nhìn đứa con nhỏ. Bỗng, cô nhận ra hình bóng ai đó thật quen thuộc đang đứng đằng sau người đàn ông kia.

Ồ, ông quản gia?

Vậy... kia là Đình Phong? Ngài thiếu gia của cô?

Ông quản gia cũng cười hiền từ, khuôn mặt phúc hậu luôn đọng lại trong ông...

Thế... Cha mẹ Đình Phong...

Cô thấy cổ họng mình nghẹn lại. Ừ thì, cô cũng đã biết chuyện hắt hủi cha mẹ từ lâu. Nhưng sao nhìn lại, cô vẫn cảm thấy thật buồn thay cho hắt hủi. Cô chưa bao giờ được hay muốn đào sâu về quá khứ của hắt hủi. Giờ cô đã biết... Có được một gia đình đầm ấm và hạnh phúc như thế, ông trời nỡ cho số phận nghiệt ngã làm tan biến nó? Cô không hiểu được cảm xúc giằng xé và đau đớn hắt hủi cảm nhận được là như thế nào... nhưng chắc sẽ đau hơn cô. Bởi vì, cũng đã có một lần cô dại khờ nghĩ rằng mình sẽ không cần cha mẹ, không cần ai quan tâm và chăm sóc cô, không cần sự thương hại, và tin rằng cô có thể tự lập được. Khi ấy... cô đã bị họ bỏ rơi... nhưng cô không buồn. An Nhi ghét họ ! Ghét ghê gớm ! Nên cô không thấy đau buồn gì ! Thậm chí là cũng chẳng quan tâm tới điều đó !

Các hình ảnh về cậu nhóc cứ liên tục hiện ra, như một mạch phim không điểm dừng. Nó cho cô biết được tất cả sự hạnh phúc đó. Rồi An Nhi phát hiện ra, trong ấy, cô chưa một lần thấy nó khóc... Hầu như bao giờ, lúc nào nụ cười cũng nở trên môi. Luôn vui vẻ và đáng yêu như bao đứa trẻ cùng trang lứa. Ngây thơ, lạ lẫm, vui thích với mọi thứ xung quanh. Thích chui vào lòng người mẹ, cảm nhận hơi ấm từ đó, ngửi được mùi hương từ mái tóc. Ôi, cô nghĩ, Đình Phong lúc đó trông mới đáng yêu làm sao, thế mà bây giờ hắt hủi lại trở nên lạnh lùng như thế. Cuộc đời thật tàn nhẫn khi chia cắt niềm hạnh phúc của một đứa trẻ.

Nhưng rồi, An Nhi trông thấy một cảnh tượng hãi hùng. Một đám cháy. Toàn bộ đều nhuộm màu vàng của lửa, của sự phản bội. Nóng rực. Như đang cố thiêu đốt hay nuốt chửng tất cả, để thỏa mãn cơn thèm khát ý muốn giết người. Một xô nào đó, đứa bé bốn tuổi kia giương đôi mắt tuyệt vọng nhìn vào ấy, hết nửa cái đầu khuất sau lưng bác quản gia. Nó không cười như trước nữa, nhưng nó cũng chẳng khóc, chỉ nhìn thôi..., nhìn bằng một cái cách nào đó mà không ai hiểu được trong đầu nó nghĩ gì.

Và ngược lại, cũng ở một góc khuất nào đấy, có một bóng người, thật nhỏ bé và tí hon so với cô. Đang nở một nụ cười, lạnh lùng, tàn nhẫn và man rợ... Rải rác dưới chân là những que diêm đã tắt. Thêm rất nhiều thùng nhựa rỗng bốc mùi... xăng.

23. No.21: Quần Gia

- !!!

Cô giật mình bật người dậy. Tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết, như để ngấm thông báo với cô biết rằng, cô đã trải qua một cơn ác mộng. Đình Phong nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, như vừa trút được gánh nặng hay nỗi lo âu tưởng chừng không thể vứt bỏ. Lục Duy buông áo Nguyên Khôi xuống, Min vui mừng nhảy cẫng lên.

o O o

An Nhi dậy sớm như mọi hôm. Bước qua phòng Nguyên Khôi: anh không còn ở đó nữa, có lẽ anh đã biết hối hận mà rời đi. Cô tiếp tục gọi Đình Phong dậy. Lại rằng, hôm nay vừa nghe thấy tiếng gọi đầu tiên của cô thì hần đã bung đôi mắt nhắm nghiền kia ra. Thích thú và vui vẻ hơn mọi ngày. Cô cảm thấy yên tâm hẳn. Chỉnh lại y phục màu tối - sắc ưa thích của hần - xong xuôi, cô cúi người chào rồi rời phòng để xuống bếp. Đập vào mắt cô là hình ảnh Nguyên Khôi đang ngồi bình thản uống trà, cùng với bác đầu bếp bên cạnh.

- Ô, cháu dậy rồi à? - Bác cười hiền từ nhìn cô.

- Vâng... - Cô vẫn không rời đôi mắt ngạc nhiên ra khỏi anh.

Như nhận ra, bác ấy tiếp tục:

- A, đây là công tử của một tập đoàn lớn nào đó, nghe nói hôm nay thiếu gia nhà mình có hẹn với cậu ấy.

- Tại sao anh còn ở đây !!

Cô chưa kịp trả lời thì Lục Duy đã nhảy vào. Dây nơ thắt dưới cổ áo vẫn còn đang dang dở. Có lẽ trong lúc Min đang chỉnh lại y phục thì nghe thấy câu của bác đầu bếp nên vụt chạy xuống đây. Đình Phong cũng xuống đến nơi, nhưng hần không nói gì, chỉ biết im lặng nhìn anh như đang có ý khiển trách. Nguyên Khôi đặt tách trà xuống, thở dài một cái.

- Cậu muốn anh rời đi? - Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng lại có chút man rợ.

- ... - Lục Duy sau khi nghe lời nói đó cũng chẳng nói gì, cậu im bật, hay khựng lại thì đúng hơn.

Anh đứng dậy, tiếng ghế kéo ra cọt kẹt kéo theo không khí nặng nề xuống. Tiếng gót chân anh tiến gần lại, đi ngang qua tất cả mọi người để đến được phía cửa chính bên kia, và dĩ nhiên là ngang qua cô.

"Hãy thứ lỗi cho tôi..."

Cô nghe được giọng nói đó từ anh, thoáng giật mình, lúc cô quay lại thì anh hầu như đã biến mất. Nguyên Khôi đã rời đi. Anh đã làm gì sai sao? Tại sao phải xin lỗi cô? Trong lúc mơ màng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? An Nhi không hiểu, cũng chẳng biết...

o O o

- Thiếu gia, hôm nay tôi có việc phải ra ngoài, ngài hãy tự thu xếp phần còn lại. - Cô nói với hần.

- Cái gì??? Cô định đi đâu vậy? - Hần (xém) té nhào ra khỏi ghế.

- Thưa ngài, đây là chuyện của tôi, ngài không nên bận tâm đến. Vậy, tôi đi đây. - Cô lễ phép cúi người rồi đi nhanh ra ngoài, sập cửa lại khiến hần không kịp nói gì.

An Nhi lấy xe vào thành phố. Đã lâu cô không đi xa thế này, từ cái lần đầu tiên gặp Lục Duy, cô không đi chợ nữa. Buổi chiều hôm nay thật âm đạm, hết như màu xám đơn độc trong căn phòng lạnh lẽo của Đình Phong. Cô khẽ thở dài, lòng tò mò muốn biết rốt cuộc ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà trông cả ba người họ lạ lẫm đến thế. Đang trong mớ suy nghĩ rối bời, bỗng cô phát hiện rằng mình đã đến nơi. Dừng xe lại, cô nghe thấy tiếng người phụ nữ thân thuộc:

- An Nhi ! Lâu rồi không gặp !

- Vâng, chị. Bác ấy vẫn tốt chứ?

- Ủm..., chưa có dấu hiệu tốt lành gì. - Nữ y tá xoa gáy chán nản.

- Em có thể đi gặp được không?

- Ủ, lỗi này.

Rồi cô y tá dẫn An Nhi dọc theo hành lang của bệnh viện để đến được căn phòng số 314 nằm ở phía tây trên tầng ba. Cô có thể ngửi thấy mùi thuốc sát trùng, nghe thấy tiếng rên khóc của người nhà bệnh nhân, tiếng nói chuyện xì xào, tiếng bánh xe lăn ken két trên nền gạch một cách vội vã; nhưng dường như tất cả mọi thứ đều chìm đi khi cô đứng trước cánh cửa đó.

- Cho em vài phút riêng tư. - Cô nói nhỏ nhẹ với nữ y tá.

- Ủm. - Chị ấy rời đi, trên tay vẫn cầm xấp tài liệu về bệnh nhân.

Cô hít thật sâu, mở cửa phòng. Ánh chiều tà rọi qua dãy cửa sổ làm nhòa mắt cô. Không khí bên trong im lặng khác thường. Đây là một căn phòng đơn, chỉ có một người nằm nghỉ. Cô tiến vào sâu hơn rồi dừng lại. Trên chiếc giường ấy, một người đàn ông lớn tuổi nhắm nghiền mắt. Lốp da nhăn nheo qua năm tháng. Đôi môi khô khốc. Chiếc mũi hít thở khò khè nhờ bình dưỡng khí. Ông trông chẳng còn chút sự sống nào. Máy đo nhịp tim vẫn đang đếm từng giây ông còn tồn tại nơi trần gian này, chờ đến khi ngọn lửa sống nuôi trong ông tắt thì nó cũng sẽ dừng lại. Các đầu ngón tay, đầu ngón chân không gì động đậy, dù là nhỏ nhất. Ông nằm im thín thít. Khuôn mặt hiền từ, phúc hậu vẫn không biến mất trên ông. An Nhi cố nở một nụ cười:

- Bác quản gia, bác vẫn tốt chứ?

-...

- Lâu rồi cháu không đến gặp bác, thành thật xin lỗi bác. Do dạo này lịch trình của thiếu gia tăng lên đáng kể, ngài ấy cứ nhất mực bắt cháu ở lại để phụ việc.

-...

- À, nhà ta có thêm thành viên mới đấy ạ ! Đó là cậu chủ Lục Duy, bác biết anh ấy chứ? Hình như là bạn thân từ hồi nhỏ của thiếu gia. Anh ấy trẻ con lắm ạ, nhưng mà lớn hơn cháu tận một tuổi cơ ! Ngoài ra chúng cháu cũng có thêm một người hầu nữa, em ấy làm quản gia riêng cho Lục Duy cậu chủ.

Vẫn không có tiếng trả lời. Nhưng cô vẫn cứ kể, kể, tuy rằng cô biết sẽ không bao giờ có người đáp lại các câu hỏi của cô, sẽ không ai nói chuyện với cô. An Nhi như tự trò chuyện với chính mình; hoặc cô đã biết lời đáp của vị bệnh nhân kia nên cô vẫn cứ nói tiếp. Cô kể cho bác ấy nghe mọi chuyện.

Chợt...

Trong căn phòng cô đơn ấy, một âm thanh kêu lên inh ỏi. Khiến ọi hoạt động sống dừng lại.

Tiếng...

...của máy đo nhịp tim !

An Nhi đứng bật ra khỏi ghế.

Ngọn lửa sống trong ông ấy đã tắt, thước đo thời gian kết thúc. Tiếng thở không còn nữa. Người ông dần lạnh đi, tê tái lại. Cái âm thanh kinh hoàng của thân chết báo hiệu thời điểm bắt đầu, linh hồn ông sẽ được lấy đi.

Các bác sĩ chạy ồa vào. Với những thao tác thuần thục, họ sốc tim cho ông. Cô lùi ra xa. Bác ấy... sẽ chết??? Ủm..., chỉ là "sẽ" thôi... Cô tự trấn an mình.

Ngồi chờ ở hàng ghế bên ngoài phòng bệnh, cô lo lắng. Lát sau, bác sĩ bước ra ngoài. Nhìn dáng vẻ cũng biết tình hình ra sao, cô đi tới hỏi thăm:

- Bác sĩ, ông ấy thế nào rồi?

- Xin lỗi cô. Bác ấy không qua nổi cơn nguy kịch.

Rõ ràng chuyện này thế nào cũng xảy ra. Cô biết. Cô biết. Giờ nó lại trở thành sự thật, sao cô cảm thấy đau lòng quá. Cô phân vân không biết có nên cho thiếu gia biết chuyện hay không... Nếu biết thì ngài ấy sẽ phản ứng như thế nào.

Đình Phong đã luôn coi bác quản gia như cha mình từ sau vụ cháy thảm khốc đó. Hồi nhỏ, ngài ấy còn chẳng thể sống nổi nếu thiếu bác ấy cạnh bên, luôn coi sóc cậu chủ thật chu đáo, nên hẳn yêu mến bác quản gia lắm. Và rồi một hôm, tuổi già kéo theo bệnh tật đưa bác cận kề cái chết. Hẳn không chịu, không cho bác đi đâu hết, muốn bác tiếp tục phục vụ mình, nhưng nếu hẳn càng cố nín kéo thì thời gian của bác càng ngắn lại. Cuối cùng, vị bác sĩ kia phải nói với thằng nhóc mới mười mấy tuổi kia rằng nếu muốn ông quản gia già sống lâu hơn nữa thì phải đưa ông tới bệnh viện.

Trong đầu của Đình Phong lúc ấy thì “bệnh viện” là một toà nhà trắng xoá, bên trong chứa thật nhiều, thật nhiều người với những tiếng than khóc, tiếng gào thét đau đớn, và ...máu, xác chết, dao kéo; hay nói đúng hơn, đối với hẳn “bệnh viện” đồng nghĩa với “địa ngục trần gian”. “Nếu muốn bác ấy sống... ư?” Hẳn phân vân. “Nếu chỉ còn mỗi cách đó thì...” Rồi Đình Phong quyết định làm theo lời bác sĩ, với điều kiện hãy cho bác những điều tốt nhất có thể, hẳn sẽ trả tiền ọ chi phí.

Trở lại với hiện thực. Biết nói sao với hẳn đây? Bác quản gia... qua đời rồi...

Cô cảm thấy lo lắng.

Đình Phong...

o O o

Bầu trời xám xịt màu buồn bã. Cơn mưa nặng hạt trút xuống đầu người, làm nhoà đi tầm mắt. Xung quanh bị bao phủ bởi lớp mưa dày hoà cùng với tiết trời lạnh lẽo. Đến mây cũng phải khóc cho sự mất mát này. Giữa cánh đồng hoang ở rìa thành phố, nơi trải dài là các mô đất với những mảng đá được cắm phía trên và các dòng chữ ghi tên ai đó. Thì... cũng có một nấm mồ tương tự ở phía bên kia, nơi có hai chàng trai và hai cô hầu cùng các người giúp việc khác, đang buồn bã, xót thương cho ông ấy. Hẳn im lặng nhìn tấm bia phía trước, lòng nặng như chì, lại thêm một nỗi đau...

24. No.22: Bí Mật Của Vị Tiểu Thư Ấy (p1)

CÔNG CHÚA SÁT NHÂN

• • •

- Đình Phong ca caaaaaaaaaaaaaaaaa

~Andrea nhào tới ôm chầm lấy hẳn ngay khi cánh cửa vừa được mở. Hẳn gỡ hai cánh tay đang vòng qua cổ mình của cô ra, giọng lạnh lùng:

- Andrea, bỏ ra. Anh không có tâm trạng cho em lúc này.

- Ô? Sao vậy? - Nó tròn mắt.

- Bác quản gia vừa mới mất hôm qua.

- Sao anh không báo với em ! - Nó hốt hoảng - Em sẽ...

Sập !

Hẳn đóng cửa phòng mình lại. Con bé phòng má tức giận. An Nhi hiểu tâm trạng hẳn lúc này, cô nói với Andrea:

- Tiểu thư, xin cô đừng trách thiếu gia. Hẳn cô cũng biết, đối với ngài ấy, bác quản gia quan trọng như thế nào mà?

Nghe lời giải thích đó, nó cũng bớt giận hơn. Nhún vai, nó gọi lớn:

- Lục Duy ! Anh mau xuống đây cho em “ngắm” cái nào !

Trên lầu, cậu mệt mỏi rã rời tè tè bước xuống. Chân váy xềnh xệch lê theo sau lưng. Chiếc vương miện công chúa nhỏ xinh được cài trên bộ tóc giả màu vàng cam xoắn tít. Khuôn mặt điển trai được đánh phấn, son môi, kẻ mắt và làm đủ trò khác.

- Lục Duy, sao hôm nay anh cũng thất sắc như thế? - Andrea lo lắng hỏi.

- Mệt. - Cậu thả đúng một từ.

- Tại sao lại mệt?

- Vì anh... bị con mụ béo nào đó đè lên người, xém chết rồi đấy em biết không ! Trời ạ, ả còn chu ra cái môi dày đặc, *ọe* son ơi là son..., đỏ chét hơn con bọ chét luôn ấy !

- Cậu chủ, theo như em nhớ thì bọ chét đâu có màu đỏ ạ? - Min nghiêng đầu hỏi.

- Thì... máu nó màu đỏ ! - Cậu cố sửa.

- Chứ máu người không đỏ ạ?

- Thôi thôi, không cãi với em nữa.

...

Trong lúc mọi người nói chuyện rôm rả bên ngoài, căn phòng Đình Phong vẫn không một tiếng động.

Hắn thu dọn lại kỷ niệm của bác quản gia và mình, cho chúng vào chiếc hộp các-tông. Bỗng thấy một chiếc khăn gói lại cái gì đó, tò mò, hắn mở ra xem. Các nút thắt không đẹp và rất chặt, hết như không muốn cho ai biết cái bí mật ẩn giấu bên trong nó vậy. Tấm vải thô màu chàm, bạc màu, cũ kỹ, hắn đã để đâu đó trong ký ức mà đến giờ mới nhớ ra, đến nỗi khiến nó bị bụi bám.

Diêm?

Và...

Vỏ nhựa?

Có hai thứ khó hiểu hắn thấy sau khi mở cái khăn kia. Khẽ nghiêng đầu lấy làm lạ, mắt hắn nhìn chăm chăm vào chúng, cố moi móc cái bí ẩn ở đây. Đột nhiên, một tấm vải nhỏ rơi xuống. Có lẽ nó được kẹp đằng sau hai món kia. Ở phía mép có hơi cháy một chút nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến phần bên trong. Nó trông như bị mắc lại bởi vật thể nào nhọn hoặc cũng có thể là một nhánh cây do chạy vội quá.

Có gì đó ửng ửng sáng trong đầu hắn.

Có gì đó thật quen thuộc.

Có gì đó...

Hắn vỡ lẽ. Một chút.

Mười bốn năm trước, vào cái ngày mà nhà hắn bị thiêu rụi. Ngọn lửa của tử thần ấy, hắn chưa một lần đào sâu vào. Có lẽ do con người tạo ra. Ngọn lửa không phải xuất phát từ tự nhiên.

Diêm...

Đã tắt. Do một ai đó...

Vỏ nhựa...

Nó đến từ một chiếc thùng rỗng. Chất liệu mà bác tài xế nhà hắn vẫn thường dùng để đựng xăng...

Và...

Mảnh vải này.

Nó màu hồng, phủ ren; trông như của một chiếc váy dành cho búp bê, hay...

Con nít?

Và hắn cũng chợt nhận ra, cũng chính ngày đó, hắn CÓ-HẸN-VỚI-TIỂU-THƯ-ANDREA.

o O o

- Đình Phong, con mau lại đây ! - Người đàn ông gọi đứa con nhỏ tới từ phòng đọc sách.
- Dạ? - Lập tức, đứa nhóc chạy đến ngay.
- Con có nhớ tiểu thư Andrea không?
- Là ai ạ? Con có quen không?
- Có chứ ! Con không nhớ em ấy à? Con bé nhỏ hơn con ba tuổi, nó hay ôm gấu bông và dễ xấu hổ lắm ấy !
- À... là vị tiểu thư mà dì Hanra hay bế ạ? Hình như nó còn chẳng biết đi. Cứ suốt ngày nằm trong lòng mẹ ! Con không thích.
- Coi vậy thôi mà nó biết đi đấy ! Vậy là giỏi rồi, mới có một tuổi mà? Con hồi đó phải đến hai ba tuổi mới biết đi !
- Lâu vậy á?? - Cậu nhóc kêu lên.
- Chứ gì nữa! - Ông bật cười - À, vào vấn đề chính đi. Hôm nay cha nhắc đến em ấy bởi vì lát nữa nhà ta sẽ có hẹn với gia đình bên đó.
- Để làm gì ạ?
- Đình Phong, sau này con sẽ cưới con bé nhé? - Ông cố làm nét mặt dịu dàng nhất có thể.
- Cưới là gì? Sao con phải cưới em ấy?
- Tiểu thư Andrea sẽ là vị hôn thê của con. Hãy ghi nhớ điều này.

...

Đến đó, hắn không thể nhớ thêm bất kỳ thông tin nào nữa. Giờ nghĩ lại, hắn còn không thể tin mình đã lập hôn ước với tiểu thư khi hai đứa chỉ mới bốn và một tuổi. Hắn còn nhớ... đến chiều họ mới tới nên trước đó hắn có ra ngoài chơi một chút, với bác quản gia và chiếc tàu lửa bằng gỗ của mình. Hình như đó cũng là thời điểm mà Andrea tới?

Nhưng... hắn không nhìn thấy vị tiểu thư ấy đâu.

Cha mẹ cho phép hắn đi với điều kiện phải về nhà đúng giờ để tiếp khách.

Đúng giờ. Đúng thời điểm. Đúng khoảnh khắc đó. Đôi chân hắn ngừng lại, trước đám cháy - ngọn lửa hận thù của thần chết, cơn nóng bủa vây lấy thân thể mềm yếu và nhỏ nhắn của hắn. Và khi ấy... hắn đã NHÌN THẤY một bóng người.

- Ai đó đã mỉm cười...

Tiếng thì thào làm hắn khẽ giật mình, quay lại. Ra là cô người hầu, Phong An Nhi.

- Tại sao cô lại nói thế? - Hắn hỏi lại.

- Tôi đã nhìn thấy... một chút quá khứ của ngài, thưa thiếu gia. - Cô bước hắn từ mép cửa vào trong - trong khoảng thời gian tôi bị ngắt.

- Tại sao cô cam đoan rằng đó là quá khứ của tôi? Nhỡ chẳng đó chỉ là một giấc mơ hay gì đó? - Hắn nheo mắt lại. An Nhi cảm thấy hắn chưa bao giờ nghi ngờ cô nhiều như lúc này, chắc là nói về chuyện quá khứ đã khiến hắn đau lòng rất nhiều. Một sự mất mát quá lớn.

- Thiếu gia, tôi chỉ cho là vậy. - Cô hít một hơi sâu rồi thở nhẹ nhàng ra - Nếu như ngài định cho đó là một giấc mơ, thì đối với ngài sẽ chỉ là như vậy. Thế thì trong “giấc mơ” ấy, tôi đã nhìn thấy một cậu bé, có cha, có mẹ, họ đều vui vẻ ngồi bên nhau trong căn phòng ấm áp tràn ngập tình thương yêu. Sau đó, vì một lý do nào đó mà cậu bé kia xin phép cha mẹ cho ra ngoài chơi, và bác quản gia kiêm người giám sát cậu đã đi

theo cùng. Từ đầu đến cuối không thấy ông ta rời cậu nửa bước; với cái thân thể già yếu thì ở hồi kết bác ấy không thể chạy kịp với đứa trẻ chừng ba, bốn tuổi. Và cảnh tượng trước mắt kia, là một rừng lửa.

Tim hấn như ngừng đập. Chưa ai... chưa ai biết rõ về quá khứ hấn như thế này, ngoại trừ bác quản gia, nhưng khả năng ông ấy kể cho cô nghe là con số “0”, bởi vì từ lúc cô chuyển tới làm quản gia cho hấn thì bác ấy đã nhập viện từ lâu, khi ấy vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Chẳng nhẽ hấn phải ép mình tin đó là thật? Rằng cô đã nhìn thấy quá khứ hấn?

An Nhi nói tiếp:

- Lúc người quản gia ôm đứa trẻ vào lòng để tránh thảm cảnh ấy, tôi đã nhìn thấy ai đó. Chỉ như một cái bóng, nhỏ bé vô cùng. Với hàng tá que diêm đã tắt dưới chân, và những cái thùng rỗng, tôi cho người ấy đã đốt căn biệt thự của ngài. Còn nữa, theo những gì tôi cố thấy, thì cái bóng chỉ vừa với một đứa trẻ sơ sinh đang đứng, hoặc một, hai tuổi, hoặc đại loại thế. - Cô nhún vai - Nhưng có điều... - An Nhi ngáp ngừng một lát - Người đó có vẻ là một vị tiểu thư..., và lúc đó, cô ấy... đang mỉm cười, một nụ cười đầy mãn nguyện.

- Tại sao cô nghĩ đó là một vị tiểu thư?

- Ừm..., ngài xem, với chất liệu vải thế này thì chỉ có nhà giàu mới mua được. - Cô tiến gần hơn, chỉ vào mảnh vải nhỏ trên tay Đình Phong. Hấn nấn nấn thứ thô ráp đó, với kinh nghiệm kiểm tra trang phục của quý tộc như hấn thì lời cô nói quả nhiên là đúng, chỉ thắc mắc sao An Nhi lại biết trong khi cô chưa từng chạm vào.

Còn rừng mình chạy dọc sống lưng hấn. Trong đầu hiện đang nghĩ tới một khả năng mà hấn không ngờ tới.

Dù không muốn tin điều An Nhi nói là sự thật, nhưng cũng không thể phủ nhận việc ấy quá khớp.

“Hôm ấy nhà hấn có hẹn với gia đình tiểu thư Andrea”

“Giấc mơ về một góc quá khứ...”

“Con bé trong bộ váy đang nở nụ cười man rợ”

“Que diêm... tắt”

“Những chiếc thùng nhựa rỗng, đựng xăng?”

...bác quản gia, đã giấu tất cả.

Chẳng nhẽ ông ấy không muốn hấn biết? Ông ta sợ rằng nếu biết, hấn sẽ không thể tin vào bất cứ ai, chỉ vì sau khi ông đổ bệnh, hấn chỉ còn nhà tiểu thư Andrea là người thân duy nhất?

Trong lúc mọi suy nghĩ của hấn rối như tơ vò thì từ ngoài cửa, vang lên tiếng vỗ tay khe khẽ. Bước vào cùng tiếng gót giày đều đặn.

Giọng nói trong trẻo tựa thiên thần vang lên, mang theo chút mĩa mai.

- Chúc mừng. Chị An Nhi, không ngờ chị có thể biết được đến mức đó.

Cả hai giật mình quay lại.

Andrea?

25. No.23: Bí Mật Của Vị Tiểu Thư Ấy (p2)

QUẢN GIA HẮC ÁM

...

- Vâng, xin lỗi, nhưng là em đây. - Cô nhún vai, khuôn mặt thờ ơ bình thản đến lạ, tiến gần hơn về phía họ.

- Tiểu thư, không lẽ cô là người đã đổ xăng lên biệt thự của Đình Phong thiếu gia? - An Nhi thất thần.

- Không, em không những đổ, mà còn châm lửa nữa. - Nó thành thật. Đôi má trắng hồng xinh xắn cùng nụ cười duyên giờ trông như loài ác quỷ, tàn nhẫn.

Hắn không thốt nên một lời nào.

Đầu suy nghĩ lung tung... Về thời gian đó, thảm khốc đến với một đứa trẻ chỉ vừa bốn tuổi, bởi... một con quái vật.

o o o

Chiếc xe đen bóng dừng trước cổng nhà Đình Phong. Người quản gia bước xuống trước rồi vòng qua phía sau, mở cửa cho cô bé ngồi đó. Nhảy ra khỏi xe, khuôn mặt bé xúu lạnh tanh, nhưng mang nét cao quý. Người quản gia nhắc cô lên, bế nó trong vòng tay rộng, miệng vẫn chẳng hé ra nói một lời nào, thay vào đó, công chúa nhỏ nói:

- Tài xế Quang, tôi đi trước, ông thông báo với cha mẹ tôi rồi chứ?

- Đã xong, thưa tiểu thư. - Người lái xe trả lời.

- Tốt.

Rồi người thanh niên mặc vest đen bước đi, chiếc xe cũng lăn bánh dần. Cuối cùng, khi bé cô bé nhỏ xúu lên đồi - dẫn đến biệt thự Đình Phong - anh mới cất tiếng, chất giọng trầm thấp và đều đều:

- Tiểu thư, thật sự cha mẹ cô đồng ý?

- Ừm. Mà chắc cũng không hẳn. - Nó nhún vai - Họ nghĩ đứa nhóc một tuổi như tôi thì có thể làm gì được nào? Và trong mắt họ, tôi chỉ vẫn là một đứa trẻ bình thường, chưa - biết - nói.

Con bé cố tình nhấn mạnh ba từ cuối. Người quản gia lập tức im lặng. Thực sự thì ngoài anh ta và người tài xế già kia, không ai biết vị tiểu thư này đã ăn nói thuần thực như thế nào. Và các lời nói của nó đều độc mồm độc miệng, khiến ai nghe cũng phải kinh người. Chính bác tài xế cũng phải sợ.

- Ta muốn gia đình hắn chết.

Bỗng, Andrea, với đôi mắt lạnh lùng khê nói. Người thanh niên quay lại nhìn cô gái nhỏ trong tay, khuôn mặt vẫn không dao động, chỉ lẳng lẳng làm theo mệnh lệnh. Anh lập tức tìm những thùng xăng và một bao diêm về cho nó. “Gia đình hắn”, ý nó là cả gia đình và hắn chứ không chỉ riêng cha mẹ hắn. Nhưng cả hai đều không hay biết Đình Phong đã xin phép đi chơi cùng ông quản gia từ lâu. Tên quản gia đổ xăng quanh nhà hắn. Còn nó - cô tiểu thư hết một người lớn với thân hình tí hon - đang thông thả dong đưa chân trên hòn đá tảng đặt dưới gốc cây, chờ đợi. Và có lẽ sự kiên nhẫn có giới hạn, nó nhảy phóc xuống, giật lấy cái thùng nhựa rưới lên khắp các bụi cây. Khi chạy vội như thế, nó vô tình mắc một góc của chiếc váy xòe ren hồng vào nhánh cây mà không biết.

- Xong rồi chứ? - Nhỏ cất lời tàn nhẫn.

- Vâng, thưa tiểu thư.

- Bắt đầu nào.

Dứt lời, người quản gia làm theo mệnh lệnh của vị chủ nhân mình, quẹt một que diêm.

Đốt.

Vừa lúc đó, cậu nhóc nhỏ cũng về nhà, chứng kiến được cảnh tượng trước mắt, cậu không khỏi bàng hoàng. Ông quản gia cao ráo chạy theo sau, biết được người làm chuyện đó, nhưng ông vẫn không để Đình Phong thấy, lập tức ôm cậu vào lòng, ép cái đầu nhỏ vào ngực mình, một phần vì không muốn đứa trẻ này thấy thảm cảnh kia, phần còn lại là vì không muốn cậu biết được ai là người đã gây chuyện. Khi ôm, đôi mắt già qua chiếc kính lão liếc về phía sau, một ánh nhìn hận thù và căm tức nhất trên khuôn mặt đó, ông nhìn cái hình hài thấp thoáng bóng bên kia: một con người tí hon, với chiếc váy xòe lộng lẫy, đang nở nụ cười đầy - mãn - nguyện. Và cũng có một phần nào đó, ông không muốn cậu chủ mất niềm tin vào người thân duy nhất của mình, trừ ông, bởi vì với tư cách là người lớn tuổi, ông cũng biết bệnh tình của mình.

o O o

- Thật đáng tiếc... - Andrea nói với giọng với giọng đáng thương - Tôi đã định không để anh sống.

- Tại sao? - Đình Phong cố gắng lắm mới có thể kiềm nén được cơn giận trong người mà gặng ra được hai từ đó. Đáng lẽ anh đã muốn chạy thật nhanh tới và cầm dao đâm liên tục vào người nó; nhưng thật may ý thức anh đã kịp thời ngăn cản cái hành động điên rồ ấy.

Vị tiểu thư với vóc người nhỏ nhắn nhún vai một cái như thể đây là chuyện đương nhiên.

- Anh còn ngốc tới mức nào nữa chứ? Gia đình anh, cha mẹ anh, công ty anh đã độc chiếm hết những gì của tôi đang có. Và, không thể tin được, anh lại đi lập kế ước với loài quỷ để cầu xin chúng mang lại hạnh phúc cho bản thân mình. Thật hèn hạ làm sao !

- Xin lỗi, - Đột nhiên Lục Duy cắt ngang (lúc này đã trở lại với một vị công tử bình thường) - Nhưng không phải em cũng đang có một người quản gia là ác quỷ sao?

Andrea chột lì lại, quả thực cô không tính tới chuyện này.

- Chẳng những thế, em còn lập kế ước từ khi còn đang nằm trong bụng mẹ nữa cơ. - Cậu nói tiếp, môi hơi cong lên mỉm cười đắc ý.

Sao anh ta biết? Khóe mắt nhỏ hơi động đậy sững sờ.

- Sao anh biết hả? - Cậu chủ tinh nghịch nhìn vào bộ móng tay sạch sẽ của mình - Đơn giản vì anh CŨNG LÀ ác quỷ.

An Nhi vỡ lẽ. Đúng rồi, Lục Duy vẫn chưa thành người hẳn như Đình Phong. Mới chỉ có mười mấy tuần nên cậu vẫn sót lại chút khả năng của loài ác quỷ !

Đột nhiên, nhanh như cắt, cậu lao tới Andrea, vung bàn tay của mình lên. Và nếu không phải người thanh niên - quản gia của nhỏ - kịp thời ngăn cậu lại thì hẳn trên khuôn mặt hồng hào đó giờ đã đầm máu bởi các vết cào của Lục Duy. Cậu gồng tay, nhưng cái nắm của anh chàng kia quá mạnh khiến cậu không thể điều khiển bàn tay phải của mình; cậu khe khẽ như hét, trong giọng nói vẫn còn đọng sự tức giận như lâu không được phun trào:

- Andrea !! Em nói mau ! Có phải tên thiên thần kia cũng do em phái đến?!

Nó mím môi, hơi lùi lại, vẫn ngoan cố nở nụ cười:

- Đúng. Tất cả đều do em. Thực sự thì em không muốn điều đó xảy ra với anh. Nếu hẳn ta không thất bại khi dụ dỗ Đình Phong thì anh cũng sẽ không gặp nạn như bây giờ. Nhưng sau một thời gian, hình như cả hai người đều có mối quan hệ không nhỏ với nhau nên hại anh cũng là gián tiếp hại cả ca ca thôi?

- Em dám ! - Đình Phong bước lên một bước.

- Sao lại không? - Nhỏ nhếch môi, quay sang An Nhi - Bác quản gia, chị nhớ chứ?

o O o

Hôm trước ngày An Nhi đến bệnh viện...

Andrea tới trước. Nhỏ cùng với anh chàng quản gia thân thuộc vào phòng bệnh số 314 mà chẳng cần hỏi vị y tá nào, có lẽ đó là lý do vì sao mà không ai thông báo với cô về chuyện này; họ đã tìm hiểu, và giờ chỉ có việc tới thẳng đó, làm những gì cần làm.

Đôi mắt nhắm nheo hơi mở lên. Tuy khung cảnh phía trước có phần bị mờ và nhòe đi rất nhiều nhưng ông vẫn đoán ra được hai người ấy là ai. Cái môi khô khốc thì thào:

- Tiểu thư Andrea?

- Vâng, là tôi đây. - Nó hơi cúi, vẫn giữ đúng phong cách quý tộc của mình. Không đợi ông nói tiếp, nó vào thẳng vấn đề - Bệnh tình của ông có vẻ không tốt, nhưng yên tâm đi, tôi cũng chẳng có hảo tâm nào để đến thăm ông đâu. Nhân tiện, Đình Phong có vẻ rất yêu ông nhỉ? Đúng là một sự sỉ nhục cho anh ấy khi có một tên quản gia tồi tệ như ông. Rõ ràng ông biết tôi là người gây chuyện mà lại chẳng dám mở miệng

cho anh ấy biết; để làm gì kia chứ? Để anh ta vẫn tin rằng tôi là vị hôn thê của gia đình họ Dương đó sao? Ha ! - Andrea cười khểnh một cái - Thật lố bịch ! Xem đi, với cơ thể già yếu góm ghiếc thế này thì ông sẽ định làm gì tiếp theo, trong khi vẫn chưa được ra viện? Chà, tôi biết là ông đã tính từ lâu, chỉ là không để mọi người biết. Tại sao? Chị An Nhi ấy, hình như tuần nào cũng đến đây. Thậm chí mọi người cũng tưởng ông bị sống đời sống thực vật nữa cơ ! Thế thì sống làm gì chứ !!

Nhỏ cắt đứt cái dây truyền không khí ra. Vì sợi mỏng nên dễ dàng bị cắt một cách trơn tru. Đôi mắt đỏ dần bỗng chốc mở to ra vì giật mình. Nguồn sống duy nhất của ông...

Nguồn sống... duy nhất...

- Không sao, ông vẫn có thể tồn tại được cho đến trưa ngày mai.

Nói rồi, Andrea phẩy tấm khăn choàng quý tộc của mình một cái, dần mất hút sau hành lang bệnh viện.

Ngày mai...

Đồng tử bác quản gia nhìn trần trời lên trần nhà. Cô sẽ (lại) đến thăm ông vào ngày mai.

Hôm sau

Cô đi tới hỏi thăm:

- Bác sĩ, ông ấy thế nào rồi?

- Xin lỗi cô. Bác ấy không qua nổi cơn nguy kịch.

An Nhi buồn bã, thất thần rời đi. Cô chỉ vừa mới nấp mình sau bóng hành lang chật kín người chưa đầy một phút thì một người khác bước vào. Nhỏ cười nửa miệng khinh bỉ với các thân thể vô hồn phía trước:

- Lão già ông đúng là ngu ngốc. Tôi đã tính thời gian sống cho ông đến đúng giờ này rồi, mà vẫn chẳng có lời cuối cùng gì muốn nhắn nhủ với chị ta sao? An Nhi ấy? Đúng là... chỉ có chết mới có thể khiến ông tỉnh ra. Đúng không Trương Dũng?

- Vâng, thưa tiểu thư.

Anh lạnh lùng cất giọng trầm thấp giữa căn phòng lặng như tờ, âm thanh gần như vang vọng bởi các bức tường nhưng không thể làm tắt đi cái ngọn gió lạnh lạnh của buổi chiều trưa u tối.

Sau đó, trời mưa. Từng hạt rơi xuống, nặng trĩu như lòng người. Chỉ thấp thoáng đâu đó bóng hình của cô nàng quý tộc xinh xắn với nụ cười ác ma.

26. No.24: Hình Nộm

- Andrea ! Sao em dám làm vậy!!! - Đình Phong hét ầm lên.

Đến lúc này thì không thể nhịn được nữa rồi. Thật không thể tin con bé chính là người đã cố tình dìm bác quản gia đến chỗ chết. Là người đã đốt cháy tuổi thơ của hắn. Thiêu rụi ngôi nhà cùng với thân xác của hai người mà hắn hết mực yêu thương.

- Tại sao ư? - Mắt nhỏ hơi mở to nhìn hắn giễu cợt nhưng đầy oán trách, cứ như thể đang ra người biết không phải nhỏ mà là hắn cơ - Anh thật sự không biết? Hay là đang giả ngu nhằm che giấu tội lỗi cho cha mẹ mình?

- Em đang nói cái gì vậy!!

- Ha, có lẽ đúng thế rồi. - Andrea nhìn qua nơi khác, thở nhẹ ra một cái như bó tay, lẩm bẩm “Sao trời có thể đào tạo một kẻ ngu như thế này được nhỉ?”. Nó hắng giọng tiếp tục - Dù sao những người “biết” đã không còn, em đành phải kể thôi. Trước kia, tập đoàn của cha mẹ em làm rất lớn, thậm chí là thắng cuộc bầu cử với cổ đông nhiều nhất trên thị trường kinh doanh, dĩ nhiên là nhiều gấp bội cái công ty “nhỏ bé” nhà anh rồi. Sau khi mẹ em mang thai và sinh ra em, trong thời gian dưỡng bệnh ấy thì bị thua lỗ rất nhiều và gia đình anh chẳng hiểu sao lại trèo lên được cái vị - trí - đó. Rồi cha anh, bác Dương Lâm, lại đòi hợp tác với cha em để cả hai cùng tiến lên nữa. Để rồi chính con người bác ấy đập đổ mọi thứ của em.

- Mọi thứ? - Hắn nheo mắt lại không hiểu.

- Ủ. Mọi thứ. Bao gồm cả cha mẹ.

An Nhi, Min, Lục Duy, thậm chí Đình Phong cũng không thể tin vào tai mình. Ý nhỏ là gì kia chứ? Tại sao lại có cha mẹ nó tham gia vào chuyện này?

Nhưng cô thông minh, thoáng hiểu những gì Andrea nói.

- Có lẽ sự việc diễn ra như chị nghĩ đó, An Nhi. Cha mẹ em... đã mất từ lâu rồi. - Giọng nhỏ có chút buồn.

- Không phải chứ ! - Lục Duy thốt lên - Nhưng hai bác ấy...

- Họ không phải đồ thật !

Nhỏ cắt lời. Có phần kích động trong câu nói. Tim mọi người chột run lên.

- Tất cả đều là hình nộm, do Trương Dũng tạo nên ấy.

Người quản gia như tảng băng lạnh khẽ gật đầu chấp nhận.

~o O o

~Đêm ấy. Cha Đình Phong, ông Dương Lâm đang bàn chuyện với cha mẹ Andrea - phu nhân lúc ấy vẫn mang một hài nhi trong bụng. Vì là công việc nên những người không liên quan sẽ không được phép nghe.

- ...Cho nên tôi quyết định chúng ta nên thỏa thuận với nhau về việc này. Liệu hai người có đồng ý với tôi không?

- Ý anh là hợp tác? - Ông Phú - cha của cô bé - hỏi lại, đồng thời nheo mắt xem có nên tin tưởng đối tác làm ăn của mình hay không.

- Vâng. Chỉ là tôi đang thấy tập đoàn ông vốn rất phát triển trong giới kinh doanh này nên muốn học hỏi một chút kinh nghiệm, đồng thời cũng muốn nâng cao cho cả hai ta cùng tiến bước.

Phu nhân khẽ lay tay chồng mình, ý chấp thuận. Chính bà cũng biết phía mình đang có chiều đi xuống chỉ sau vài tháng không coi quản được công ty. Ông Phú khẽ thở dài, rồi cũng cầm cây bút lông ngỗng lên ký tờ giấy trên bàn. Cam kết hoàn thành.

Đồ ngốc ! Ông ta chỉ đang lợi dụng cha mẹ thôi ! Sao mọi người có thể ngốc đến thế nhỉ? Hay họ quá ngây thơ? Đừng ký nữa ! Mau hủy đi ! Tập đoàn của cha mẹ có sắp đi chằng nữa thì nó vẫn sẽ tồn tại thôi mà ! Trông chờ gì vào một kẻ gian dối như thế chứ?

Đứa bé trong bụng ngọ nguậy.

Đưa tôi ra khỏi đây !!! Các người đừng cả tin như vậy !! Trước sau gì mọi người đều sẽ chết, đừng có ngu dại ! Tin tôi đi, và hãy cho tôi ra ngoài ! Các người không hiểu gì cả !

Andrea bé bỏng gào thét trong thâm tâm. Liệu đây có là một giấc mơ của một đứa trẻ sơ sinh? Cô bé tưởng nó đã giãy giụa nhiều lần như một sự báo hiệu để người mẹ biết nó muốn chui ra ngoài với thế giới xung quanh. Nhưng sự thật không phải là thế. Hoàn toàn là chẳng có động tĩnh gì ngoài cái suy nghĩ, nhận thức quá đặc biệt đang nảy nở trong cái đầu bé xíu của nó.

“Chào cô bé”

Một giọng nói trầm và lạnh lùng vang lên, nhưng lại có chút ngọt để dỗ dành một đứa trẻ.

“Ta lập khế ước đi”

Khế ước? Là gì thế?

“Ta sẽ làm theo lời cô bé. Nguyên vọng của cô bé đều là mệnh lệnh với ta. Nào, đồng ý chứ?”

Công chúa nhỏ ngây thơ tin vào thứ kỳ diệu mang tên “mệnh lệnh” đó. Cái hình hài bé xíu chưa hoàn toàn được hình thành trong bụng mẹ bỗng có những suy nghĩ mơ hồ đến đáng sợ. Làm theo lời anh ta. Andrea

lập tức chấp nhận vô điều kiện. Chỉ là đang muốn sớm thoát ra khỏi đây để làm tên gian dối kia biến mất khỏi cõi đời này.

“Khế ước đã được lập”

Cái hình ảnh nhếch môi đầy ngạo nghễ đặc trưng của ác quỷ bỗng lóe lên.

Nhưng nhanh chóng bị chìm đi trong tiếng kêu đau đớn của người mẹ. Phụ nhân ôm bụng. Tiếng còi xe cứu thương vang lên. Và...

Tiếng trẻ con khóc.

Sự có mặt của Andrea bây giờ chỉ để trừ khử cha Đình Phong.

Tất cả đã chấm dứt.

Bởi màu vàng rực của lửa.

Cùng với cha mẹ của cả hai bên. Chết. Mất mát.

Họ vốn không có cha mẹ từ nhỏ.

Cái gọi là “tình thương” của vị tiểu thư ấy được nhào nặn bằng bàn tay của ác quỷ - Trương Dũng - quản gia của nó - thứ giả tạo vốn không có thực, nhưng không một ai trên đời biết. Bí mật ấy thật lớn. Thật lớn. Nhỏ đã che giấu suốt mười bốn năm trời.

Ước nguyện dù sao đã đạt được.

Con bé chẳng cần gì để nuôi tiếc.

Nhưng... làm hại bao nhiêu người vô tội trong căn biệt thự đó mà nó vẫn cảm thấy vui. Thật sự không thể giấu nổi nụ cười trên môi. Và giờ, nó còn muốn giết luôn “đứa trẻ” của họ. Những người phản bội.

o O o

- Không !! Em sai rồi !!! - Đình Phong gào lên - Cha anh vô tội !! Ông ấy chỉ làm những gì cần làm ! Ông ấy chỉ muốn giúp gia đình em tốt hơn ! Em có biết mình đã phạm trọng tội thể nào không !

Nếu không có Lục Duy giữ chặt hai tay lại, hẳn hẳn sẽ lao tới mà siết lấy cái cổ mỏng manh của nó. Andrea cười nửa miệng, cái mỉm cười đầy khinh thường, ẩn chứa bao nỗi hận thù sâu sắc. Nhỏ nói với giọng kìm nén, như không để cơn giận của mình bộc phát ra.

- Đến nước này mà anh vẫn còn bênh vực lão già đó?

- Em... !!

- Ha, đúng là ngu dốt. - Nhỏ cắt lời, ánh mắt liếc sang chỗ khác để che đi sự nóng hổi đang trào dâng trong lòng - Là anh quá ngây thơ, hay là giả nai đấy? Vì ông ta là cha anh nên anh quyết tâm sẽ bảo vệ ông ta đến cùng à?

- Đủ rồi ! Andrea !

Một giọng nói ấm nhưng đầy kích động phá tan cảnh hỗn độn của hai người họ.

27. No.25: Chút Dư Tàn

- Đủ rồi ! Andrea !

Một giọng nói ấm nhưng đầy kích động phá tan cảnh hỗn độn của hai người họ. Cùng với đó là tiếng giày lộp cộp trên sàn gỗ. Mỗi bước chân ấy đều mang một nỗi niềm thâm lắng.

Họ hướng ra phía người đó.

Sự ngạc nhiên không tài nào che giấu được hiện lên trong đôi mắt. Nhưng nó nhanh chóng biến đi, để nhường chỗ cho sự kinh hoàng.

Tiếng gót giày dừng lại.

Nguyên Khôi ngược mặt lên. Tay trái ôm chặt phần bả vai bên phải - nơi máu nhuộm hết màu áo trắng của anh. Mặt có một vết sẹo dài kéo từ mắt xuống tận cằm. Các vết thương vẫn còn mới, vì ai cũng có thể thấy được từng ổ máu loang lổ ngày một nhiều, và các vết nhỏ giọt xuống đến cổ, thấm trên nền đất.

Trông anh thật thảm thương.

Mặc cho cơn đau đón giày xé đến tận tim gan, Nguyên Khôi vẫn giữ vẻ mặt ổn định nhất. Nhưng một con mắt bị chộp kia không thể làm anh khá hơn.

Vừa thấy anh, Andrea rít lên từng hồi:

- Tại sao anh ta còn ở đây !!! Tại sao hắn chưa chết !!! Trương Dũng ! Người đã không làm theo mệnh lệnh của ta? Ta đã bảo GIẾT hắn rồi kia mà !

- Tiểu thư... - Gã quản gia vốn lạnh như sắt đá đột nhiên cúi đầu chịu tội làm hấn yếu hơn bao giờ hết.

- Cô quên tôi là Thiên Thần ư? - Nguyên Khôi hơi cười.

Nó nín lặng.

- Cô nhờ tên Ác Quỷ đó giết tôi như một “con người” thì quả là một điều ngu ngốc ! Cô... đã CHẶT ĐỨT cánh của tôi, chẳng lẽ vẫn chưa thỏa mãn?

Nói đến đây An Nhi mới để ý lưng áo anh chỉ còn trơ trọi một chút dư tàn của đôi cánh gãy. Hai thứ nhô ra mà mọi người vẫn thường gọi là “xương” ấy, nay lại bị nhuộm bởi màu đỏ thẫm. Cái cánh - thứ vốn có - thứ đặc trưng nhất của loài thiên thần - đã không còn nữa. Biến mất, cùng những chiếc lông vũ mềm mại trắng toát. Giờ, nơi ấy - nơi đã từng là “chỗ” cho đôi cánh xinh đẹp ấy - trở nên thật kinh tởm và vô cùng đáng sợ. “Bị chặt” đã là một tội, mà “dư tàn” lại là điều khác. Khiến ai nhìn vô cũng buộc phải rùng mình.

Hãy tưởng tượng xem, nếu như một con chim, loài động vật vốn được sinh ra để tự do với bầu trời, bất ngờ bị “đứt” đôi cánh của mình, thì chúng có còn là bản thân nữa không?

- Nguyên Khôi ! Anh sao vậy? - Min lập tức chạy tới đỡ lấy anh, người đang không còn chút sức lực nào nhưng cố gượng để đến được đây.

- Bỏ ra đi Min! - Andrea nói với giọng khó chịu - Hắn đáng bị như thế !

Min ngược lên nhìn nó, đôi mắt chất đầy vẻ lo lắng:

- Anh ta đã làm gì tiểu thư sao?

- Không ! Chỉ là hắn đã hết thời - hạn - sử - dụng thôi ! Bây giờ tên đó chẳng còn gì để mà “lợi dụng” nữa ! - Nó hất mặt.

- Lợi dụng? - Lục Duy nheo mắt - Em đã “ra lệnh” cho anh ta từ đầu tới cuối sao?

Nhỏ cười hất ra một phát.

- Dĩ nhiên ! Chẳng lẽ mọi người không biết? - Cái giọng giễu cợt hơn. Rồi nó cười lớn, một cách điên dại.

Đình Phong kinh tởm. Nhưng Lục Duy thì trái lại. Cậu mở to đôi mắt ra như chột hiểu điều gì. Rồi cuối cùng đôi môi khô khốc cũng mấp máy:

- Vậy là... cái “khế ước” đó, cái khế ước mà anh đã từng lập với Nguyên Khôi... Mọi chuyện diễn ra trong hai năm ấy..., Và cả “cha mẹ” được làm bằng hình nộm... Tất cả, ... đều do em sắp đặt?

Bao gồm cả “cuộc điện thoại” ấy nữa. Thì ra người anh đã nói chuyện ở đầu dây bên kia khi đó là... Andrea?

Một tràng cười phá lên. Dìu xuống nỗi đau khổ của mỗi người trong căn phòng.

- Hahahaha!!! Đúng thế ! Đúng thế ! Tất cả đều do em đấy! Hahahaha! Cả việc cô bạn Min này, cũng do em!

Min ngẩn người. Là ý gì chứ?

- Chẳng lẽ cô không nhớ? - Andrea lau giọt nước mắt ở khoé mi do cười quá nhiều - Cũng phải thôi ! Cứ sốc tinh thần quá lớn mà ! Vào đêm ấy, tôi đã sai người đánh đập cô. Chém giết thế nào là tùy ý họ. Thật không ngờ cô còn sống, kể ra lũ ấy cũng tốt đấy chứ? Thậm chí họ còn tha cho cô. Xem kìa, trông vẫn “nguyên vẹn” đấy chứ hả? Chỉ nhờ rằng, không cần đem xác cô đến một nơi đàng hoàng, quảng cái thứ dơ dầy, gớm ghiếc đó vào xó nào cũng được. - Nó liếc nhìn qua An Nhi - Ban đầu tôi chỉ định cho Min làm quản gia của Đình Phong, không tính đến trường hợp chị sẽ xuất hiện. Và cũng chẳng thể ngờ được là sớm đến thế. Dĩ nhiên là cô bạn này hết “công dụng” rồi. Thế nên tôi mới “trừ khử” một chút để giảm bớt thứ - không - xài nữa.

Nó nhún vai một cái đầy tự nhiên.

An Nhi giật thót mình khi biết tin, tất cả mọi người đều bị nhử lợi dụng một cách tàn nhẫn.

Hay nói khác hơn, họ đều là những con cờ trong tay vị tiểu thư này.

Cô chợt nhớ ra điều gì đó...

...Hãy thứ lỗi cho tôi...

Nguyên Khôi, anh đã nói với cô như vậy. Tại sao cô không nghĩ tới điều này sớm hơn? Anh ấy chỉ làm theo mệnh lệnh của nó. Anh vô tội. Đây là một sự sắp đặt. Một kế hoạch hoàn hảo. Không bị ai nghi ngờ, ít ra cho tới tận giờ phút này. Anh... đã xin lỗi cô. Anh không muốn làm hại cô. Không muốn làm điều sai trái.

Nhưng, thắc mắc vẫn là thắc mắc.

Sao Nguyên Khôi phải làm theo ý Andrea?

Không phải nó đã lập khế ước với Trương Dũng rồi sao?

... Bởi vì con bé là đứa trẻ đặc biệt ...

... Bởi vì nó là người ĐƯỢC ƯU TIÊN ...

Đầu cô bỗng nhói đau. Giọng nói lạ vang vọng trong đầu cô. Như thể là một lời nhắc nhở hơn là một câu trả lời.

Vào khoảnh khắc đó, An Nhi dường như tưởng mình đang rơi xuống trong bóng tối. Hai tay bịt chặt tai để không phải lắng nghe cái giọng nói kỳ lạ cứ lặp đi lặp lại trong đầu.

Đột nhiên, một ánh lửa xoẹt ngang qua mắt cô.

Tim cô như trùng xuống.

An Nhi trở về với thực tại.

Bỗng, dưới chân cô có một sự xúc tác nhẹ. Một chất lỏng nhầy nhầy, nhớt nháp. Bốc lên mùi tanh thoang thoảng hoà lẫn với không khí.

Cô chỉ kịp định hình được nó là gì sau khi nghe cái âm thanh đó:

“PHẬP” !!!

28. No.26: Thượng Đế

“PHẬP” !!!

An Nhi mở to mắt. Con ngươi cô như muốn rớt ra. Các giác quan tê lại. Người cô bỗng chốc trở nên lạnh lẽo đến phát run. Cô muốn giơ tay lên ôm lấy cơ thể mình để sưởi ấm nó. Ít ra cũng được như thế. Nhưng không. Não bộ không cho phép cô làm thế. Nó bắt cô không được cử động. Nó bắt cô phải đứng im. Dù có muốn làm trái lại cũng không được, bởi lúc này, An Nhi cảm thấy mình như bị đóng băng toàn thân.

Min như pho tượng. Đình Phong chỉ hơi cau mày mím môi, trông chẳng có vẻ gì là hoảng sợ. Mặc dù có chút kinh tởm. Nhưng trong thâm tâm hẳn mách bảo như thế là việc đúng đắn. Thậm chí còn cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Nguyên Khôi banh con mắt của mình. Cố gắng xác thực điều mình đang được chứng kiến.

Lục Duy vốn là người dễ mất bình tĩnh. Tuy lạc quan hay cười là thế nhưng cậu không giỏi kiềm chế cảm xúc của mình. Đặc biệt là rất nhạy cảm về những chuyện quá khứ. Những chuyện cậu đã từng cố quên đi.

Nếu nó lại tái hiện.

Thì lúc đó, cậu sẽ mất đi trái tim. Mất đi bản tính làm người.

Và trở về với cái gọi là “nguyên hình”.

Con dao găm chặt không một chút nao núng vào bụng Andrea. Con bé chỉ kịp nhìn xuống cái vết thương đang dần lớn và vũng máu ngày một loang lổ khắp tấm vải mềm của chiếc váy xòe. Hàng mi giật giật. Không thể tin nổi vì quá bất ngờ. Và cái “bất ngờ” ấy nhanh đến nỗi không kịp nhìn. Chỉ như một cái chớp mắt, khi mở ra, cái khung cảnh đã như vậy.

Ngay cả Trương Dũng cũng hết sức ngỡ ngàng.

Anh ta là ác quỷ, lại đứng ngay cạnh vị chủ nhân của mình, nhưng lại không kịp trở tay về cái sự nhanh - quá - mức ấy.

Nó ọc máu ra khỏi miệng, trừng mắt lên nhìn Lục Duy. Hàm răng nghiến chặt. Cơn đau làm nhỏ mắt đi cảm giác. Các ngón tay mỏng manh chỉ kịp co quắp lại. Cậu cũng nhìn lại. Khuôn mặt hồn nhiên giờ trở nên lạnh lùng tàn ác như một con quỷ thực thụ. Không chút cảm xúc. Lạnh đến kinh người. Đôi môi buồm thông nhưng nhìn như đang cố kìm nén để không phải tuôn ra lời đe dọa nào.

Andrea khụy xuống. Chưa lần nào nó thấy gục ngã và hèn hạ như thế này. Trương Dũng lập tức đỡ lấy vị tiểu thư của mình. Từ trên cao, Lục Duy đưa mắt nơi hai người họ, bằng đôi mắt sắc như lưỡi dao, tưởng chừng như có thể cắt xuyên mọi thứ. Cậu cất giọng khàn khàn:

- Đây là cái giá phải trả cho sự ngu dốt của cô. Cho sự mất mát của tôi, và Đình Phong.

Nó ngang bướng nhếch môi cười. Cái nhìn đầy khinh bỉ. Lông mày hơi nhíu lại để chịu đựng cơn đau. Tay trái đưa lên lau giọt máu trào ra khỏi miệng khi nãy, tay phải vẫn ôm lấy vùng bị con dao găm vào. Nói với giọng run run như đang thúc ép âm thanh phải bật ra, con bé nghẹn cổ, không có ý định rút lui:

- T-tôi không làm gì sai cả... Có trách thì trách cha mẹ các người đã làm gì tôi... Nói dối đã là một tội, lần này cái lũ khốn nạn đó lại lợi dụng cha mẹ tôi ! Tôi... chỉ đang làm điều ngược lại thôi... Chỉ đang “trả thù” cho bọn họ...

Bộp !

Đế giày của Đình Phong hạ xuống trên tấm lưng nhỏ của nó. Dí dí phần gót như đang cố đâm sâu vào tâm địa cái con người hèn hạ phía trước. Hẳn cất lời lạnh nhạt, không thiếu sự mất bình tĩnh trong câu nói:

- Không được gọi cha mẹ tôi là “cái lũ”, và càng không được nói họ là “khốn nạn” ! Bởi vì cô, không có tư cách được nói thế. Tôi lặp lại, họ, muốn giúp đỡ cho gia đình cô, để cả hai cùng sánh bước trên cái sự nghiệp to lớn này. Và cô, chỉ mãi mãi là một đứa trẻ, không hơn không kém. Sự thiếu hiểu biết của cô đã dẫn đến cái kết cục không hay cho chính cha mẹ mình. Tôi chỉ có thể diễn tả bằng một từ: Đáng lắm !

Vừa nói, hắn vừa dầm mạnh chân hơn. Dí cái gót thật sâu trên cái sống lưng mỏng manh của nó, khiến cái má của nhỏ kề sát mặt đất. Trương Dũng không thể làm gì được bởi sự không chế của hắn. Đình Phong dùng toàn bộ năng lực ác quỷ, thật sự là điều khó khăn khi giữ chân được tên cấp cao hơn hắn. Mái tóc đen lại dần nhuộm trắng. Nhưng đây là lần đầu nó chuyển màu chậm đến thế.

Andrea phọt máu ra.

Làm các tia chất lỏng đỏ vẽ lên như bị phẩy màu đột xuất trên sàn gỗ.

Nó siết chặt tay lại, gằn giọng:

- Cha mẹ tôi... chết vì các người !

- Thôi đi !!! Đừng có lải nhải nữa ! Họ chết vì điều gì hả ! - Hấn tức giận.

- Họ chết vì...

Lúc này đột nhiên ánh mắt Andrea tối sầm xuống. Đôi đồng tử như đang nhìn một nơi xa xăm bất tận nào đó. Cái nhìn vô hồn. Cái miệng nhỏ khê mấp máy, không biết vì đang đau đớn hay do điều khó nói...

- ...lửa.

Buông ra một từ. Cả gian phòng im ắng. Lửa? Hỏa thiêu?...

Giống như cách con bé đã “giết” cha mẹ hắn. Và những giai nhân vô tội...

- Tại sao? - Hấn hơi nhíu mày lấy làm khó hiểu.

- Không phải lỗi của tôi !

Nó thì thầm, giọng run run, ngọt ngào. Lúc này, Đình Phong mới nhấc chân mình ra. An Nhi có thể nhìn thấy hai con người kia đang run rẩy. Đôi mắt con bé tiểu thư trợn lên, đầy kinh hoàng. Trông trắng như muốn lòi hết ra. Nó lại tiếp tục:

- K-không..., tất cả đều không phải do tôi... - Rồi nó đưa hai tay lên ôm lấy đầu. Khiến cho bàn tay giữ vết thương đầy máu ban nãy nhuộm luôn cả mái tóc màu sáng. Cả thân người vốn nhỏ bé co rúm lại trông càng nhỏ hơn. Cái hình hài ấy run lên. Cảm giác như từng khúc xương trong cơ thể mình sắp rụng rời. Nhỏ lại rít lên - Không phải do tôi !!! Tôi không làm gì sai cả !!

- Tiểu, tiểu thư... - Trương Dũng cố gượng ra một câu nói. Nhưng sức mạnh hiện đang bị Đình Phong kiểm soát không cho phép anh làm gì theo ý mình.

Andrea như kẻ bán loạn thần kinh. Nhỏ gào thét. Con mắt trừng trừng kinh sợ. Khuôn miệng há rộng ra như đang cố vớt lấy không khí, đến nỗi chúng có cảm tưởng như sắp bị rách toạc. Trương Dũng dần mất bình tĩnh với hành động đó của vị tiểu thư mình. Anh, với tư cách là người lập khế ước với nhỏ từ ngày nó còn ở trong bụng mẹ, là người hiểu nó nhất trên đời, đang biết diễn biến về chuyện bất bình thường này của Andrea.

- Tiểu thư ! - Anh cố gắng hét lên. Đẩy lùi vòng bảo vệ của hắn.

Đình Phong thúc đẩy năng lượng đến nhanh hơn để ngăn chặn Trương Dũng. Mái tóc cũng chuyển sang bạch kim chậm hơn. Đôi đồng tử hấn từ xanh chuyển thành đỏ đô. Hấn cắn chặt răng. Vẫn không ngừng quan sát các biểu hiện kỳ lạ của nó.

Andrea liên mồm, “Không phải lỗi của tôi ! Không phải do tôi !...”, nó hạ giọng thì thào, hết đang khản thiết cầu cứu sự thương xót từ thượng đế.

Hãy cứu lấy tôi...

Bỗng, An Nhi nghe thấy một giọng nói yếu ớt phát lên trong đầu mình.

Hãy cứu lấy thiên thần sa ngã...

Xin đừng để ai biết đến sự thật này...

Làm ơn, xin Ngài, thưa Thượng Đế. Xin rủ lòng thương cho kẻ phạm trần vô tội này...

Ai vậy? Là ai đang nói? Cô cố tra hỏi. Mọi đâu đó trong tiềm thức một khuôn mặt quen thuộc.

Hãy trả lời câu hỏi của tôi, liệu tôi có làm gì sai...?

Có sao Ngài cứ nhẩn tâm với cuộc đời tôi như thế hả...?

Cô bắt giác giữ lấy hai bên thái dương mình, đồng thời bịt chặt tai lại.

Đây đã là lần thứ hai cô nghe thấy cái âm thanh lạ lùng nói với mình.

Tôi... ghét anh ta !

Nhưng sự đời lại không đơn giản thế. Tại sao quá khứ lại cho tôi từ đó? Để rồi bây giờ, tôi buộc lòng thành thật với đời mình là tôi đang yêu...?

Tôi muốn giết hắn !

Tôi muốn nhìn thấy máu của kẻ đó !

Tôi muốn nhìn thấy cái kết thật tàn khốc của kẻ thù mình.

Hãy cho tôi điều ước cuối,...

Hãy cho tôi được chính tay mình đâm hắn. Cho tôi được tự do rạch từng đường nét trên da thịt hắn. Cho tôi thấy sự đau đớn của hắn... Như cách hắn đã làm với tôi...

Tôi đã quá mệt mỏi và khổ sở rồi...

Xin Ngài, hãy thực hiện ước nguyện cuối này...

Để chính lúc ấy, tôi sẽ lại là người ĐƯỢC ƯU TIÊN...

Được đứng trên đỉnh cao nhìn xuống những kẻ phạm trần tội lỗi. Ngu ngốc. Ngây thơ. Và dơ bẩn.

Được đứng trên đỉnh cao để giẫm đạp lên những cái xác thối rửa của bọn người tầm thường...

Rồi nở một nụ cười mà không ai có quyền được có...

Tôi...

... liệu có còn GIÁ TRỊ ?

29. No.27: Cô Đơn

Giọng nói đó...

Cô bỏ hai tay mình ra khỏi tai. Đôi môi hé mở, mắt nhìn về một nơi vô định.

Cô đang định hình lại những gì mình nghe thấy.

...Nghe thật buồn, và... nào nề...?

Hàng mi dài hơi khép lại. An Nhi im lặng để lắng nghe những lời cầu xin đầy bi thương ấy. Dù có hơi độc ác và tàn nhẫn nhưng..., xem kìa, chẳng phải cô gái ấy đang rất đau đớn sao? Có lẽ đã có một chuyện đau lòng nào đó đã xảy đến với cô và người cô yêu, nhưng số phận nghiệt ngã đã không cho họ đến với nhau. Hay một gã nào đó đã chia rẽ họ, và cô gái ấy hận người đó, ghét người đó, thậm chí còn không muốn anh ta có mặt trên đời này. An Nhi hiểu được một phần, chút ít thôi...

Hình như cô đã từng trải qua cảm giác ấy. Đau đớn lắm. Nhục nhã lắm. Cái cách bị người khác hạ thấp nhân phẩm của mình, cái cách bị họ xem thường mình, coi mình là một đứa hèn nhát và yếu ớt, coi mình như không tồn tại, hết không khí. Những hành động đó... thật đáng trách.

Nhưng cô gái này chỉ đơn thuần là ghen ghét cái sự xâm phạm ấy.

... Thượng đế, làm ơn..., xin Người...

Giọng nói ấy lại tiếp tục. Lần này tha thiết hơn, lại mang thêm chút khẩn trương.

Cô thả lỏng người mình. Khi ấy, cô mới cảm thấy chính cơ thể mình thật nặng, đến nỗi chân cô dường như không còn giữ vững được nữa.

Rồi đột nhiên, một âm thanh chói tai vang lên khiến cô thoát ra khỏi dòng mê hoặc ngập suy nghĩ.

RẦM !!!

Âm thanh ấy đủ để chứng tỏ mọi thứ đổ xuống như cơn mưa nặng hạt trút lên đầu người.

Cô choàng mở mắt.

Và những gì cô thấy bây giờ là, Andrea đã chết, với vũng máu ngập nền gỗ lạnh và đôi mắt mở to như người mất hồn. Đôi môi nhỏ xinh tái lại, thành một màu thâm tím.

Lục Duy gục ngã. Khuôn mặt nhăn nhúm thể hiện cơn đau đang bầu chặt lấy vùng bụng. Cậu co quắp người lại, một tay cào cái sàn gỗ, trông thô bạo đến nỗi cô tưởng móng tay cậu có thể rạch luôn cả cái nền cứng ấy. Min hốt hoảng không biết làm sao, con bé chỉ có thể quỳ xuống cạnh cậu, giọt nước dâng trào nơi khoé mắt, mồm liên tục gọi cậu chủ của mình, trấn an, lo lắng...

Và Đình Phong, như một con người đang bị thứ sâu bọ gớm ghiếc nào đó gặm nhấm lấy cơ thể. Toàn thân hần nổi lên những vết phồng rộp trông vô cùng kinh tởm, ngoại trừ khuôn mặt đẹp trời cho vẫn chưa hề bị đụng đến, da thịt hần bắt đầu trở nên xấu xí,... hết một con quái vật. Mái tóc trắng rũ xuống che gần hết đôi mắt đang nhắm im lìm và lặng lẽ. Từ trán chảy ra một giọt máu đỏ tươi. Trên sàn, mảnh thủy tinh gần như đâm hết vào má trái hần. Cửa sổ vỡ. Trương Dũng không có ở đây. Anh ta đã trốn ra ngoài... bỏ mặc vị tiểu thư của mình đang dần lạnh ngắt.

Cô chỉ biết đứng chết trân tại chỗ.

Nguyên Khôi bò lồm cồm dậy. Nhưng anh vẫn phải nằm sấp bởi vết thương quá lớn ở lưng. Anh mấp máy môi, cố bật ra lời nói để chèn đi tiếng rên rỉ của mình.

- An... An Nhi...

- Nguyên Khôi ! - Một tia vui mừng thoáng hiện lên trong mắt cô. Cô vội vàng chạy tới.

- Tôi là Thiên Thần... Và mạng sống của tôi có giới hạn... - Anh thều thào - Hãy đưa Đình Phong và Lục Duy tới bệnh viện thành phố, may ra nó còn giúp ích được một chút...

- Còn anh thì sao? Anh nói mạng sống của mình có giới hạn là thế nào? - Giọng cô đầy khẩn trương.

- Ha, - Nguyên Khôi khẽ cười, thở hắt - Tôi chỉ có thể sống cho đến khi hoàn thành được mục tiêu của mình, cũng chính là ước muốn hai người...

- Hai người?

- Ủ..., là Andrea, chủ nhân của tôi và... vợ tôi...

- Gì chứ? Anh mà có vợ được sao?

- Haha, như tôi đã nói, cô gái nhìn thấy đôi cánh trắng của tôi đầu tiên ấy... - Anh nhìn An Nhi đầy giấu cột.

- Nguyên Khôi !

- Tôi biết là cô sẽ hơi tức...

- Không! Chân của anh kia! - Mặt cô tái xanh.

Phải, chân anh đang dần biến mất. Các tinh thể đen như vũ trụ ăn mòn anh. Từ từ và chậm rãi. Anh dần tan biến vào hư không. Trước khi cái vật thể kỳ lạ đó tiến sâu tới ngực, Nguyên Khôi gượng nở một nụ cười. Nó ấm áp như để trấn an An Nhi.

” ...”

“Tạm biệt...”

Cô chỉ kịp nghe được hai từ cuối. Và cô cam đoan anh đã không hề hé môi ra. Đôi mắt anh đã cho cô biết suy nghĩ của mình.

Vừa dứt lời, Nguyên Khôi biến mất. Nhưng cái âm thanh ngân dài vẫn vang vọng đâu đó.

Các hạt tinh thể đen bé xíu như hạt tuyết khẽ bay lên. Nhẹ bẫng hệt lông vũ. Lặng lẽ làm tan biến hình thể một thiên thần... mất cánh.

An Nhi trầm ngâm một lúc.

Nơi anh vừa tựa trên mặt sàn - vẫn nhoe nhoét vết máu bừa bộn. Chắc đôi cánh ở lưng anh vô tình quệt qua, trong một phút giây nào đó.

Cô đứng lên. Lặng lẽ bước từng bước nặng nề đến Đình Phong, đỡ hẳn ra ngoài ngồi vào xe. Min giương đôi mắt đầm nước lên và làm theo. Cổ gương Lục Duy dậy. Cậu phải nhắc từng bước đau đớn đến nỗi chỉ muốn khuyu xuống mà nằm vật ra, chờ đợi cái chết.

o O o

- Mọi chuyện cứ để chúng tôi. Hai người không cần lo lắng. - Nói rồi vị bác sỹ vào phòng phẫu thuật.

Chiếc đèn bật lên màu đỏ, báo hiệu đang tiến hành công việc.

Min ngồi sụp xuống. Hai tay đan chặt vào nhau, thầm cầu nguyện phúc lành cho bọn họ. Nó nhìn qua An Nhi, đôi mắt cô vẫn không thay đổi từ nãy đến giờ. Vẫn một màu bình yên như mặt nước lặng, không chút dao động, biểu cảm. Cô không nói gì. Im lặng. Câm nín. Min thấy cô bình tĩnh đến vậy, lòng không khỏi lo toan. Trông An Nhi còn không giống như đang thở. Cô như người mất hồn. Chẳng nhẽ đã có cú sốc nào lớn đến thế ư?

An Nhi chỉ đang yên lặng lắng nghe cái giọng nói trong đầu mình. Chúng hết mệnh lệnh khiến cô dù không muốn cũng phải làm theo.

Đó là giọng nói của một cô gái.

Nghe run sợ và đáng thương lắm.

Phải... cô ấy đang sợ hãi.

Chất giọng bé nhỏ và yếu ớt, cùng với sự khẩn cầu với Thượng đế khiến người nghe phải chú ý đến và lòng bỗng trào dâng cảm giác thương hại.

Cô gái ấy muốn giết kẻ thù mình.

Muốn được một tình yêu trọn vẹn với người mình thích.

Đột nhiên, những cái tên thân quen được giọng nói kia liệt kê ra...

“Trương Dũng”...

“Nguyễn Khôi”...

“Đình Phong”...

“Lục Duy”...

“Min”...

“Và An Nhi”...

Bọn họ... **CHẮC CHẮN PHẢI CHẾT.**

Cô giật mình. Nhưng không muốn thoát khỏi sự mê hoặc của giọng nói trong đầu.

Sau đó cô nghe thấy tiếng thì thầm. Tiếng xì xào to nhỏ đang bàn tán về vấn đề nào đó.

Họ đang bàn tán. Đang chỉ trỏ.

Não bộ cô cho cô thấy một ảo ảnh.

Không gian xung quanh được diễn tả bằng màu đen tối. Đây những ưu sầu, phiền muộn, nỗi căm hờn, hận thù sâu sắc. Chính giữa không gian rộng lớn tưởng chừng như có thể ôm trọn cả vũ trụ ấy là một cô bé.

Trông nó thật nhỏ nhắn làm sao.

Cô bé đang ngồi quỳ trên hai chân mình. Đầu cúi xuống làm tóc mái che hết đôi mắt. Hai bàn tay áp lên nhau, dường như đang bầu chặt lấy tay còn lại. Với cái bóng ngả dài sau lưng, cô bé trông càng cô đơn hơn. Tựa như trên đời không ai muốn làm bạn với cô bé, thậm chí đến gần cũng không muốn.

Rồi An Nhi lại nghe thấy những tiếng xì xầm nổi lên.

Không gian đen kịt vẽ ra những cái miệng cười màu đỏ choét cùng với đôi mắt cười híp lại.

Tất cả... đều đang nói về cô bé ngồi đó.

Hình hài bé nhỏ khẽ run lên.

Miệng cô bé lẩm bẩm, một từ nào đó...

Mà theo An Nhi đọc được là... “CHẾT ĐI...”

“... Đình Phong”.

30. No.28: Sự Bắt Đầu Và Kết Thúc

Hai cánh cửa đẩy về hai bên. Người bác sĩ trung niên bước ra. Min bật dậy, chạy ngay về phía ông ấy. Và nếu không có nhỏ thì An Nhi hẳn vẫn thần thờ ngồi đấy.

- Thế nào rồi bác sĩ? - Câu hỏi muôn thuở của những người lo lắng khi đến bệnh viện, đặc biệt là trong tình huống ngồi chờ như thế này.

Ông ta hơi mỉm cười, có lẽ là do mệt mỏi.

- Tình hình đã tạm ổn định, cậu nhóc đã khoẻ hơn rồi, cháu yên tâm. Đến tối nay là có thể tỉnh lại, không có gì phải lo lắng cả.

Min thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng... có điều lạ lắm... - Ông xoa cằm lấy làm khó hiểu - Cậu ta bị thương nặng như thế, trên người lại toàn vết bầm, đi được đến đây quả thật rất giỏi. Nếu là người bình thường chắc chẳng thể nhấc nổi cái thân lên... À, với lại,... Mà thôi, không có gì. Cậu ta sẽ nhanh tỉnh lại thôi. Tối nay chắc là bình phục rồi.

- Cảm ơn bác sĩ. - Min cúi đầu lễ phép, An Nhi cũng làm theo. Cô thở phào khi không có dấu hiệu bất thường gì ở trên cơ thể Lục Duy khiến bác sĩ băn khoăn, nhưng thật ra thì có, mặc dù ông không muốn đề cập đến. Ông mỉm cười nhẹ với hai người rồi bước đi.

Cô hầu nhỏ lập tức chạy ủa vào phòng bệnh để thăm cậu chủ mình, nhưng An Nhi không có tâm trạng cho việc đó, bởi vì chiếc đèn phòng cấp cứu của Đình Phong vẫn chưa tắt.

Người bác sĩ trưởng già giật lắc đầu lấy lại bình tĩnh.

Cậu thanh niên này... các vết thương có gì đó khác lạ.

Tuy đã kiểm tra hết cơ quan nội tạng, các vùng bị chấn thương lớn, thậm chí đến cả những vết cắt nhỏ, nhưng ông vẫn không thể tìm ra được lý do hẳn ngất và trọng thương như thế này là gì. Ông nói một từ ngắn gọn: “Khâu”, lập tức có một y tá tay đều đặn khâu vết mổ lại. Vị bác sĩ già vẫn lặng người đứng đó, chăm chú nhìn các đường chỉ. Thật kỳ lạ. Tuy với bao nhiêu năm kinh nghiệm trong nghề này nhưng ông chưa bao giờ không thể lý giải nguyên nhân dẫn đến việc bị trọng thương. Đây là lần đầu tiên.

Hắn ông đã quá già để có thể nhận biết điều đó, mặc dù mắt ông vẫn còn rất tốt so với những người cùng tuổi.

Ông không dám nghĩ tới nữa. Bác sĩ thở dài thườn thượt, phẩy tay ra hiệu rồi bước ra ngoài.

- Bác sĩ... - An Nhi đứng dậy khỏi ghế.

- Cô hẳn là người nhà của bệnh nhân Đình Phong. - Ông chậm rãi hỏi.

- Vâng.

- Ừm... - Bác sĩ xoa cằm, vuốt những mẩu râu lởm chởm lơa thưa trắng như cước chứng tỏ tuổi già - Cậu ấy... tôi nghĩ sẽ không qua khỏi...

Thật khó khăn để nói ra những từ cuối, nhưng chẳng có gì có thể chối cãi sự thật ấy, mặc dù ông vẫn chẳng thể hiểu nổi tại sao lại như vậy.

- Vâng... Cảm ơn bác sỹ đã cố gắng... - Cô hơi cúi đầu buồn bã.

Ông ngạc nhiên trước biểu hiện cùng lời nói ấy.

- Cô không cần biết nguyên nhân sao?

- Nếu bác sỹ biết thì tôi sẽ hỏi. Nhưng tôi nghĩ là không đâu. - An Nhi khẽ gượng một nụ cười, cảm thấy khóe môi không thể nhếch lên hơn nữa, lòng cay đắng hết sức.

Con tim cô lúc này tưởng chừng như đã ngừng đập, dù chỉ là một giây sơ suất bởi chủ thể. Rằng căn môi, cô không tin được, nhưng vẫn tự trấn an mình rằng mọi việc sẽ ổn thôi, rằng hãy coi Đình Phong như một con người, và là con người thì ai cũng sẽ có một cái “kết” riêng của họ. Không, hẳn ta được sinh ra là để loài quỷ dữ chế ngự, nhưng không phải hẳn đã được thuần hóa rồi sao?

Thích đồ ngọt...

...Cô nhất định phải giấu Lục Duy chuyện tôi ăn cái bánh này đây !

Trẻ con...

...Không được, cô ta đã là người hầu của anh rồi! Anh đã lập khế ước với cô ấy trước! Không nhường cho em đâu!

Thỉnh thoảng lại bệnh vực người khác...

...Cô mới là người im đi ấy. Không nghe người hầu của tôi nói sao? Hôm nay tôi bận rồi, sao không tìm tên công tử nào đó đi?

Đình Phong. Anh là ác quỷ. Là loài chỉ có thể cướp đi sinh mạng của người khác để duy trì sự sống. Là loài sẽ không bao giờ có thể chết được.

Cô nuốt trọng sự lo toan vớ vẩn của mình.

“Tạm biệt...”

Đột nhiên giọng nói của Nguyên Khôi thoáng vụt qua tâm trí cô.

Anh là thiên thần, chủng loài trái ngược với ác quỷ. Nhưng có chung một đặc điểm: sự sống còn.

Anh đã hoàn thành được mục tiêu của chủ nhân mình, nên anh có thể ra đi.

An Nhi bỗng nhớ đến những hạt tinh thể đen như vũ trụ găm nhăm cơ thể Nguyên Khôi, một cách từ từ và chậm rãi, nhẹ như các hạt tuyết lạnh giá rơi vào mùa đông.

Anh dần tan biến vào hư không...

Không !!

Cô vọt chạy vào phòng bệnh của Đình Phong. Mở toang cánh cửa trắng toát, làm mùi thuốc khử trùng xộc ra ngoài nồng nặc.

- Đình Phong... - An Nhi cất giọng yếu ớt. Đôi mắt long lanh vì nước.

Hắn khẽ rên một tiếng, con người đồ hiện ra sau hàng mi run rẩy nặng nề. Cô mừng đến không thốt nên lời, nhanh đến bên hắn, bây giờ nếu giọt nước mắt có trào ra thì đó sẽ diễn tả sự vui khôn xiết của cô. Hắn nhìn sang An Nhi. Môi khẽ mỉm cười trong trạng thái mệt mỏi.

- Đây...

Cô gạt đầu chờ đợi hắn nói tiếp, không giấu nổi niềm hạnh phúc trên khuôn mặt.

- Lần này... tôi sẽ đi thật đó. Đừng mong ngóng điều gì nữa...

Câu nói của hắn làm lòng cô chùng xuống.

Rồi Đình Phong đưa mắt nhìn trần nhà.

- Ác Quỷ khác thiên thần một chút... - Hấn thều thào - Loại người có cánh trắng ấy, chỉ đơn giản thực hiện được điều ước chủ nhân sẽ sớm ra đi, các tác động bởi loài khác không đã động được gì tới. Còn ác quỷ... nếu bị loài khác tấn công, đặc biệt với nguồn năng lực khi cơn thịnh nộ ập tới, sẽ nhanh chóng lụi tàn. Không thể làm khác đi.

- Không, Đình Phong... Ngài còn chưa thực hiện hết mong ước của tôi... Ngài... - Cô cố gắng kìm chế những cái nấc.

- Như tôi đã nói rồi đấy thôi? Không thể làm khác đi... tôi xin lỗi vì điều đó...

- Đình Phong, ngài không có lỗi gì cả ! Ngài thôi cái suy nghĩ ấy đi ! Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để có thể giúp được ngài ! Nếu ngài cần máu, tôi sẵn sàng hiến. Nếu cần thịt người, tôi sẵn sàng dâng...

- An Nhi...

Cô giật thót mình. Đôi mắt hai con người chạm nhau. Một bên chất đầy vẻ u sầu, phiền muộn sắp từ già cõi đời; một bên chứa sự lo lắng khôn nguôi.

- Tôi chưa bao giờ gọi tên cô. Xin lỗi vì điều đó, An Nhi...

Đúng là từ trước đến giờ, tên cô chưa bao giờ được phát ra từ miệng hấn, nay lại đột nhiên gọi danh từ ấy, thật khiến cô bối rối.

- Đây, cô có phải là người hầu của tôi không?

- Dĩ nhiên! Ngài cần gì à? - Cô nhồm người dậy.

- Ha, là người hầu thì phải làm theo tất cả mệnh lệnh từ chủ nhân chứ đúng không?

- Vâng, luôn là vậy. - Giọng cô nhỏ hẳn đi.

- Thế đừng khóc nhé, An Nhi...

Rồi hấn lại khẽ cười, chỉ như một cái nhếch môi nhẹ giấu cợt chính mình.

- Bảo người ta đừng khóc... nhưng chính trái tim tôi lại đang rỉ máu đây này... Tôi chẳng thể khóc được, ngược lại, lòng tôi bao giờ cũng nhỏ nước mắt... Chẳng biết vì điều gì, nhưng chúng cứ luôn cảm thấy muốn khóc...

Chợt, mắt Đình Phong chậm rãi mất đi linh hồn. Màu đỏ sáng rực tối dần từng chút một. Nước da hấn trở nên trắng bệch, tái lại, lạnh buốt.

Hấn gục đầu sang một bên, tựa không còn sức ở cổ để đỡ nơi nặng nề ấy.

Cô thất thần.

Đình Phong đã ra đi thật rồi...

Cô sẽ không khóc đâu. Sẽ không rơi giọt nước nào đâu... Nhưng nào có thể kìm lòng được trước những gì hấn đã làm cho cô?

... Đây! Ta lập khế ước đi!...

... Cô sẽ được sống sung sướng và hạnh phúc hơn! Cô sẽ nhận được tình yêu thương từ tất cả mọi người ! Nào, đừng do dự nữa, mau lập khế ước đi ! ...

Ừ thì sống sung sướng và hạnh phúc ... sung sướng và hạnh phúc là khi thấy ân nhân của mình chết trước mắt đây sao???

... Chứ cô bảo ta phải làm sao! Sắp trễ rồi đấy cô có biết không?...

... Vậy..., cậu cứ để tôi lái xe...

... Cần thận gì chứ, cô làm đúng lắm, dù sao tôi cũng chẳng rảnh để nhớ hết lịch trình của mình đâu...

... Ừ, phòng ta đó. Cô đến đây bao nhiêu lần chẳng lẽ không nhận ra?...

... Hahaha, cô đúng là biết nghe lời thật đấy! Thú vị, thú vị lắm! ...

... Ta là chủ nhân của cô, ta có quyền ...

... Cô không phải lo. Ta không đói, chỉ muốn ăn cái gì đó ngọt ngọt thôi ...

... Tất nhiên rồi, là bánh của cô ta làm mà lì ...

... Trả NGƯỜI HẦU CỦA TÔI lại đây !!! ...

... Không, cô ta chưa bao giờ thuộc về anh cả ...

An Nhi đang khóc, dù đã cố kìm nén nhưng không tài nào thắng nổi nhát dao xé tan lòng mình đi như vậy.

Nếu như trái tim hần đang rỉ máu, vậy thì trái tim cô đang tan nát vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh.

Đau! Đau lắm, nào ngờ được sự việc lại diễn ra quá nhanh như thế này...

Cô bấu chặt lấy ga giường, móng tay cô cảm tưởng như muốn xé toạc mảnh vải ấy ra.

- Thiếu gia, tôi mới là người có lỗi ! Tôi thật có lỗi với ngài ! Ngài là Dương Đình Phong, tôi là Phong An Nhi; sự kết thúc của ngài là một khởi đầu cho tôi, đáng ra nên ngược lại mới đúng!! Tôi nên chết đi để ngài được hạnh phúc hơn!! Ước chi ta có thể làm lại từ đầu! Tôi nguyện thế mạng mình cho ngài, xin đừng như thế, thiếu gia. Đừng làm tôi mất niềm tin vào cuộc đời như vậy, ngài chính là nguồn sống duy nhất của tôi... Hãy để tôi dâng hiến mạng mình cho ngài...

Đình Phong, hần đã rời xa nơi trần thế này, linh hồn hần từ phía trên cao nhìn cô khổ sở vật vã nấc lên từng hồi đau đớn giữa không gian lạnh ngắt, u ám một màu bi thương.

31. No.29: Thần Chết Đến Mang Em Đi

Không gian mịt mù màu nước mắt bỗng xoáy sâu về một phía, nó như hố đen vũ trụ, cuốn tất cả mọi sự sống đến bên mình.

An Nhi ngược mặt lên, hai gò má vẫn đầm nước và đôi mắt đỏ hoe do khóc quá nhiều, lòng đau như cắt, tay chân cô bủn rủn tựa hồ không cử động được nữa.

Tấm vải đen tua tủa hết bị cháy lò xoà bước ra từ lỗ đen vũ trụ, mang theo chất mùi u ám nồng nặc từ cõi chết.

Cô không có tâm trạng gì để ngạc nhiên vào lúc này.

Gã kỳ quái mà cô thấy đằng trước hoàn toàn chỉ là một bộ xương trắng. Cái đầu lâu vô cảm xúc và hốc mắt như có thể nhìn xuyên tất cả. Phía bên phải gã là một cái lưỡi dao với cán dài, vật dụng chỉ dành riêng cho thần chết, thứ mà con người vẫn thường gọi là “lưỡi hái tử thần”, thứ mà loại người ấy luôn mang bên mình để cướp đi linh hồn từ vật thể chết. Cô trông thấy những đốt xương ngón tay nắm lấy cán chiếc “lưỡi hái”, nhưng không thể làm gì được.

Gã tiến lại gần Đình Phong, cậu thiếu gia với cái xác rỗng tuếch lạnh buốt.

Lúc này, gã chực đưa tay lên vớt lấy sinh linh vô hình quanh quần đầu đó của hần thì An Nhi hét lên, nhưng giọng cô run run và yếu ớt lắm:

- Không! Xin Ngài, đừng đem anh ấy đi !!

Tên Thần chết dừng lại, ngó qua cô gái cạnh giường hần như thể lấy làm ngạc nhiên. Tự đặt câu hỏi cho mình rằng, là một người bình thường vẫn thấy được gã?

- Tôi sẽ thay thế cho anh ấy! Ngài có thể lấy linh hồn tôi thay cho kẻ vô tội này được không? - Giọng cô khản đi trong nước mắt - Làm ơn...! Hãy mang tôi đi !! Tôi sẽ thay anh ta chết!

Bộ xương phía trước vẫn nghiêng đầu nhìn cô không cảm xúc. Tay chân gã vẫn dừng lại tại đó, nhích lên một bước cũng không, chỉ có khớp cổ khẽ chếch về bên trái một cách hờ hững đến rùng mình.

Nó im lặng.

Nó không nói gì hết.

Nó...

... Chỉ nhìn thôi.

Đứng đó nhìn lặng lẽ.

Không chút dao động nào, một chút cũng không. Không có động tĩnh nào, một chút cũng không.

Khoảng lặng kéo dài...

Sau đó, con “đầu lâu” chậm chậm xoay mặt về vị trí cũ, đồng nghĩa với việc tiếp tục công việc của mình. Gã vung tay lên cao, hạ cái lưỡi dao nhọn hoắt của mình, nhắm vào giữa trán hắn. An Nhi bật dậy, mặc cho chân tay cô đã rã rời, cô lao về phía trước.

Vì cô đã thề sẽ dâng cho hắn mạng sống của mình...

...để hắn có thể trọn vẹn hưởng thụ nó... cuộc sống của một vị thiếu gia...

Vì cô chỉ là một người hầu không hơn không kém...

... cô vốn mờ nhạt, và cũng là kẻ đã từng không thiết sống...

... cuộc đời cô sẽ chẳng quan trọng gì nếu mất đi...

- Xin Ngài... - An Nhi đưa ánh mắt thiết tha nhìn gã.

Hắn ta là một thần chết, không phải là con người. Hắn ta không có cảm xúc. Hắn ta chỉ biết đến hai từ “nhiệm vụ”. Nhưng... vào lúc này, không phải hắn đang mang một thứ cảm giác gọi là “do dự” chứ? Xem kìa, cô gái ấy... nhìn hắn, với đôi mắt ầng ậc nước. Không phải cầu xin sự sống như bao kẻ khác, cô gái đang chờ đợi lưỡi dao hắn vụt qua cô. Không phải muốn chết vì một nguyên do ngu ngốc nào đó, cô ta chỉ muốn “thể mạng” cho kẻ tội trần kia. Rõ ràng hồn hắn đã lìa xa thế gian mà cô gái này lại hi vọng sẽ có điều kỳ diệu gì đó xảy đến với họ.

Không, gã không thể xiêu lòng dễ như thế được.

Toàn thân chỉ là một bộ xương góm ghiếc. Gã không biết nói. Không biết thở, đặc biệt là chung bầu không khí với loài người thì lại càng không. Gã chỉ là một tên hề đội lốt thần linh cùng chiếc lưỡi hái quen thuộc đi cướp linh hồn của kẻ khác. Gã đi chung với diêm xui, đó là lý do gã không hay xuất hiện vào những khi con người cảm thấy hạnh phúc.

- Hãy để tôi theo Ngài, hồi thần chết. Ngài không mang đến xui xẻo cho nhân loại, đó là điều tự họ gánh vác, ngài chỉ lấy đi các linh hồn còn đang vương bận nơi đây. Nhưng vị thiếu gia đang nằm trên giường bệnh đây, đang mang một trách nhiệm rất lớn. Nếu không vì gây sự với người khác thì hắn đã không đến mức này. Tôi, là kẻ đáng ra đã chết. Nhưng định mệnh gian trá thay, đã không cho phép tôi làm điều đó. Vào giây phút ấy...

... Chúng ta lập khế ước đi ! ...

- ...hắn đã cho tôi được sống, thêm một cuộc đời nữa. Mới hơn. Tuyệt hơn. Đẹp hơn. Hạnh phúc hơn. Hắn là kẻ đáng sống, và tôi thì không. Tôi đã cướp đi “quyền” của hắn. Bây giờ, tôi chỉ muốn trao trả điều ngược lại. Cho nên, thần chết, đừng vì chút vết thương này mà lấy đi mạng của hắn. Linh hồn tôi mới là thứ ngài cần.

Gã Thần chết bắt đầu lưỡng lự.

Có vẻ như cô ta đúng. Một con người có thể nhìn thấy hắn thật không bình thường. Có lẽ hắn, tên phủ toàn người là mảnh vải đen cùng với chiếc lưỡi hái này, nên mang cô đi, chứ không phải là tên thiếu gia đang nằm trên giường bệnh kia.

Gã xoay toàn thân mình về phía An Nhi.

Một lần nữa, vung lưỡi dao lên.

Và...

PHẬP !!!

.
. .
.

o O o

Tít. Tít. Tít. Tít. ...

- Bác sỹ! Bác sỹ!

Nữ y tá hốt hoảng chạy ra gọi vị bác sỹ già đang định nộp tờ đơn xin nghỉ việc. Đôi mắt nhăn nheo buồn bã bỗng trở nên sáng bừng lên khi lời cô ấy nói. Ông vội chạy theo cô đến phòng Đình Phong: chiếc máy đo nhịp tim của hắn dần trở nên ổn định. Không còn gì vui hơn vào lúc này.

Hắn ta, Dương Đình Phong, bệnh nhân đầu tiên cũng là người cuối cùng ông thấy, từ côi chết trở về.

Ba mươi phút bốn hai giây.

Đó là thời gian linh hồn hắn lang thang trong bệnh viện. Nhưng, khi chiếc kim mỏng nhất chỉ “tạch” một cái, thứ trong suốt ấy buộc phải hòa nhập lại với chủ thể.

Thần chết tan vào hư không như một làn khói đen kịt của oan hồn, mang theo cô gái chấp nhận cái chết thay cho vị chủ nhân mình.

32. No.30: After

Một năm sau...

- Cậu chủ, em mặc cái này kỳ lắm... - Min ve vẩy chân váy, hai má đỏ ửng đầy xấu hổ.

- Không sao! Không sao! Trông hợp với em lắm! - Lục Duy tươi cười rạng rỡ trong bộ vest trắng lịch lãm, đồng thời giơ ngón cái lên biểu thị sự ưng ý. Đột nhiên cậu nhăn mặt, ghé sát mặt nhỏ thì thầm - Với lại đừng gọi anh là “cậu chủ” nữa!

- V-Vâng... - Cô nhóc đỏ mặt hời hợt. Không biết vì chiếc váy cưới này quá nóng hay do mặt cậu ta lúc nghiêm túc trông đáng sợ nữa...

- A! Đình Phong! Anh đẹp thật đấy! - Cậu vẫy tay với anh chàng vest đen đang đi lại từ đằng xa.

Hắn hơi khó chịu:

- Có cần phải trịnh trọng như vậy không? Tổ chức đám cưới mà chỉ có người hầu tham gia mà vẫn tổ chức à?

- Dĩ nhiên! - Lục Duy chống nạnh.

- Ừm... sao cũng được... - Hắn gãi gãi rồi quay gót bước đi.

- Anh đi đâu vậy?

- Tìm bánh ngọt.

Buông ba từ lạc lõng, Đình Phong hơi thấp giọng đượm buồn. Đôi giày đen bóng được lau chùi sạch sẽ và làm từ chất liệu tốt cùng với trang phục đang khoác không thể làm hắn trông khá hơn. Đế giày đập trên cỏ mà cứ cảm giác như đặt trên một nơi vô tận nào đó chỉ có tiếng xào xạc và ngọn gió buồn mang theo nỗi nhớ đau thương.

Lục Duy khê thở dài, cậu không thể níu kéo gì được, và Min cũng thế, cô bé chỉ biết đứng nhìn với đôi mắt lo lắng và vô dụng của mình thôi.

Đứng trước tấm bia mộ được làm bằng đá cẩm thạch khắc tên “Phong An Nhi”, lòng hấn lại dấy lên cảm giác đau khôn xiết.

...Ngài là Dương Đình Phong, tôi là Phong An Nhi; sự kết thúc của ngài là một khởi đầu cho tôi, đáng ra nên ngược lại mới đúng!!...

Siết chặt tay, móng tay hấn dường như đâm qua da thịt. Hấn chẳng còn biết gì nữa. Rơi nước mắt?

...Tôi chẳng thể khóc được...

Hấn đã nói với cô điều đó, và hấn sẽ giữ đúng lời của mình. Nhưng trái tim hấn nào có cho? Nó đập mạnh và nhanh đến mức như muốn xổ ra khỏi lồng ngực và cân nhắc rằng...

...“Hãy cứ khóc đi”

“Đừng mong ngóng chờ đợi thêm điều gì nữa..., cô ta sẽ không quay lại với cậu đâu.”

...Đừng mong ngóng điều gì nữa...

Những câu nói mà hấn hồi hận nhất lại đang giày xé chính tâm can hấn. Hấn hận, hấn ghét, hấn căm thù chính mình quá! Nỡ lòng nào nói với cô những lời độc địa ấy? Để bây giờ chỉ có mình hấn là người duy nhất hứng nhận?

Ước chi có thể quay lại quá khứ để gã thiếu gia hèn hạ mang tên Đình Phong này có thể làm lại từ đầu, có thể thay đổi cái gì đó... để đợi chờ thêm một phép màu kỳ diệu, để cầu xin sự tha thứ đến từ người con gái ấy... Hấn nghiêng chặt răng, như một cách để kìm nén nỗi đau thương mất mát. Mất gia đình... cùng những giai nhân trung thành..., mất bác quản gia... hiền từ chăm sóc hấn từ nhỏ đến lớn..., mất luôn cả vị tiểu thư, bạn thuở nhỏ hay vị hôn thê, và giờ đây, ngay cả người hầu cận đáng tin cậy nhất cũng rời khỏi hấn.

Rốt cuộc Đình Phong hấn đã làm gì đắc tội với thượng đế mà Ngài phải khiến hấn ra đến nông nổi này...?

o O o

Khu rừng phía Tây Bắc, ngôi nhà gỗ nhỏ xinh, nơi sống trong ấy chỉ là một chàng thanh niên cùng với con búp bê của mình.

Cộc.

Chiếc tách trà đặt xuống mặt bàn trơn láng. Anh ngả người ra sau, nhìn qua chiếc khung cửa sổ để ngắm phong cảnh thơm mùi cỏ lá bên ngoài. Hai bàn tay ôm trọn thân con búp bê nhỏ đặt trong lòng.

- Trương Dũng, ta muốn ra ngoài. - Nó nói. Từ đầu xuống chân đều làm bằng chất liệu duy nhất: vải, và bông nhồi bên trong. Cái mặt tròn vẫn không thay đổi. Chiếc miệng được may mỉm cười với đường chỉ sắc xảo cùng đôi mắt tinh ranh đen láy làm từ hai chiếc cúc.

Anh cười dịu dàng, nhìn vào con búp bê, lập tức tuân lệnh:

- Vâng, thưa tiểu thư.

- Đây, nên sơn lại nơi này màu hồng đi, ta không thích nâu, nó ảm đạm quá. - Nó lại tiếp tục. Trông bề ngoài thực không đổi tí nào, nhưng cái linh hồn bên trong đã được anh lấy từ vị tiểu thư đáng kính của mình ghép vào đó.

- Và trang trí thêm nơ bướm nữa đúng không?

- Haha, đúng đúng!

Tiếng cười khúc khích bật lên khiến anh cảm thấy nhẹ lòng. Giọng nói trẻ con đáng yêu của nó không bao giờ khiến anh phải giận và trở nên nghiêm túc được. Có lẽ, với tư cách là người lập kế ước với nó, anh sẽ chẳng thể nào tan biến, bởi vị tiểu thư kia luôn không ngừng ao ước sự sống từ thượng đế. Và anh, chính là vị thượng đế đó.

Ngày nàng ra đi...

Trương Dũng lợi dụng năng lực của mình làm nhòa mắt tất cả.

- Tiểu thư, tôi xin lỗi.

Anh vùng mạnh tay đâm vào vết thương do Lục Duy làm, sâu hơn, khoét một lỗ trên đó. Máu phun ra như nước đỏ, chạm đến tận khuỷa tay anh, nhoe nhoét trên chiếc áo vest lịch sự thường ngày. Andrea không phản ứng gì nhiều, mặc cho chất màu đỏ thẩm trào khỏi miệng, đôi đồng tử nhỏ vẫn cứ dao động một cách kinh hoàng, không ngừng rên rỉ: “Không phải do tôi ! Không phải do tôi !” Rồi nhỏ gục hẳn xuống, nằm lê lét trên sàn với vũng máu ngày một loang rộng.

- Tôi sẽ cô một cơ thể mới hơn, tiểu thư, xin hãy đợi.

Dứt lời, anh không chần chừ mà đập tan chiếc cửa sổ, chạy vụt ra về phía khu rừng. Anh sẽ giúp nhỏ làm lại từ đầu, nhỏ sẽ không cần phải bận tâm thêm điều gì nữa. Anh sẽ mang lại tiếng cười cho nhỏ. Sẽ chẳng còn sự vướng bận nào đâu...

Anh ngồi trên thảm cỏ của ngọn đồi. Ánh nắng mặt trời khiến nơi đây sáng bừng lên như được tắm bởi bụi tiên, lung linh đẹp đẽ đến lạ. Anh trả lời những câu hỏi của con búp bê vải đặt ra, của Andrea, khẽ cười trước sự ngây ngô của nhỏ. Cuộc sống họ nhất mực phải trở nên thanh bình từ nay. Dù thế giới này có xoay nhanh đến đâu đi nữa, thì mảnh đất không ai nhìn thấy này cũng là vật sở hữu của riêng hai người họ. Không kẻ thù. Không tiền tài. Không chết chóc.

o O o

Đình Phong nhấp một ngụm rượu. Nó có vị nồng và mùi thơm quyến rũ khiến hắn không cưỡng nổi. Hắn gượng cười trước các quan khách qua lại, những tưởng chỉ mời mỗi giai nhân nhưng không ngờ người của tập đoàn hắn cũng ghé đến chúc phúc cho cặp đôi trẻ. Hắn lại lẳng lặng rời đi, sự náo nhiệt không là một trong những điều thoải mái với hắn.

Ngồi xuống một góc của hiên nhà, Đình Phong lắc đều ly rượu vang đỏ trong tay, khẽ nhìn dòng nước chuyển động nhịp nhàng.

- Đình Phong...

Bỗng, có tiếng gọi. Giọng nói nhẹ nhàng khiến hắn phải quay lại. Chiếc ly thủy tinh rơi xuống đất, làm vỡ tan hình thể trong suốt, lóng lánh như kim cương. Chất lỏng tuyệt đẹp nhuộm cả dải cỏ xanh dưới chân hắn. Đình Phong không tin vào mắt mình. Khóe môi anh mấp máy, cổ gồng thót lên được một từ.

- An... Nhi?

Cô mỉm cười.

Hắn vẫn đứng sững ở đó. Người con gái phía trước là hình ảnh hoàn toàn trái ngược với người hắn yêu thương.

Cô gái sở hữu mái tóc màu bạch kim, đôi mắt đỏ thèm khát máu, chiếc răng nanh tàn độc, và nụ cười ngạo nghễ đặc trưng của loài ác quỷ.

Cô nhìn hắn, như một sự trở lại không báo trước.

33. Âm Xâu Số Rỳ @_@

Thật ra... sau khi đăng chap là Lyn đã viết mấy dòng này rồi.

Ưc.

Cảm thấy mình thật có lỗi sau khi đọc mấy dòng bình luận hóng chap của các bạn. Vô cùng có lỗi. Vậy nên...

Xin lỗi nhé~

No.30 đã là kết thúc truyện Người hầu của Ác quỷ rồi - (kết thúc mở :v) để mọi người muốn tưởng tượng sao thì tưởng tượng tiếp - cho nó vui :v kkkkkkk :v

Mình muốn mọi người cho vài cái nhận xét mỗi chap nói riêng và truyện nói chung. Cũng cần lắm những bình luận :v

Có ai thắc mắc gì thì nhào vô đây hết nha~

Lyn sẵn sàng nhận gạch đá và mọi câu hỏi của các bạn ==))

34. Ồ... I Have A Question...

Do có nhiều người rất không hiểu chap cuối và một số người ném đá quá mạnh tay và một vài người muốn đi đốt nhà nếu không tiếp tục viết...

Nên:

Mình sẽ viết tiếp. Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Vậy... tình hình là đang phân vân cho HE, SE hay OE đây...?

Không biết nên cho kết thúc kiểu nào ai đó mới hài lòng.

Cho đây xin ý kiến...!

Tái bút (thay cho lời gửi gắm):

Ai đó... tui nhất định sẽ bay tới đốt nhà cô!

35. No.31: Hồi Kết

Húúúúú!!! Gửi đến những ai mong chờ cái kết tốt đẹp (HE), nghĩ đi nghĩ lại thì mình vẫn thích OE hơn, nên quyết định sẽ cho HE lai OE =))) Có nghĩa vẫn là HE mà cuối cùng sẽ có thêm một chi tiết “nhỏ” vào để thành OE :v Nhưng lần này chắc sẽ không khó hiểu như lần trước đâu :v (cũng chẳng biết nữa) Ý là đọc xong tự suy nghĩ sẽ ra vấn đề thôi~

P/s: Lần này TUYỆT ĐỐI KHÔNG VIẾT TIẾP nữa -- (tui mệt gòi :v - cấm đòi viết tiếp nha :3) Với lại... chap này không hay đâu :3 Dài lắm í :3 - tới 2594 chữ lận :3 => đọc dễ bị nản :3

Okay, enjoy this chapter~

- An Nhi? - Hắn hơi ngờ vực về cô gái phía trước. Bởi hắn tin rằng người chết không thể sống lại. Tuy nhiên, nhờ đâu còn một phép màu nào đó...?

Cô tiến đến. Nụ cười hoàn mỹ vẫn chưa dập tắt trên môi. Hắn theo bản năng lùi lại. Có chút kinh sợ con người kia.

- Đình Phong... - Cô cất tiếng, chất giọng vẫn trong trẻo như ngày nào khiến hắn chột rùng mình.

- Em... làm sao mà...

- Khế ước.

Cô cắt ngang, biết hắn đang trong tình trạng rối bời giữa thực và hư. Đột nhiên, Đình Phong như bị hai từ đó làm thổi bay hết mọi băn khoăn, thắc mắc, hắn nheo mắt, lần này đã đủ can đảm nhìn sâu vào cô.

- Khế ước? Em lại lập khế ước? Khế ước được sống?

- Không. Là được tái sinh.

An Nhi nhìn cao quý như một nữ hoàng. Từ lời nói nhẹ nhàng nhưng chứa đầy quyền lực và sự kiểm soát, đến phong thái tao nhã của niềm kiêu căng. Giống như đôi mắt kia chỉ có thể nhìn xuống, mà chưa một lần ngẩng lên với chủ nhân mình.

Một khoảng lặng kéo dài giữa họ.

Tái sinh?

Liệu hắn có nên vui không? Con người... không, ác ma phía trước rõ ràng không phải là người con gái hắn thích thăm bao lâu nay, cô ta... là một hình ảnh hoàn toàn khác. Một tấm gương phản chiếu lại An Nhi kia. Một tấm kính dày không thể chạm đến. Trong lòng vẫn còn chút ngờ vực, nhưng tâm trí Đình Phong lại để đi nơi khác, tay bất giác đưa lên, chạm vào cô.

Là thật.

Ngón tay khẽ rút lại rồi đột nhiên không ý thức được hành động của mình, nó kéo luôn An Nhi về phía hắn. Một cái ôm. Nhẹ nhàng nhưng đầy dứt khoát.

Đôi mắt cô choàng mở. Con người có chút dao động do hành động bất ngờ này. Cánh tay mảnh khảnh theo bản năng muốn chạm vào tấm lưng rắn chắc kia, nhưng nó đã kịp ngăn mình lại, thật ngớ ngẩn khi nghĩ tới điều đó. Mũi cô cũng cần một hơi ấm. Cô muốn áp mặt mình vào ngực anh, cảm nhận hết mùi hương mà cô đã quen từ trước. Nhưng... bây giờ không phải lúc.

Cô không thể làm vậy.

Cô không được phép làm vậy.

Cô không có đủ tư cách.

Đôi mày An Nhi hơi cau vì buồn, vì tiếc, đây là cơ hội duy nhất cô có thể chạm vào anh, để tiến gần hơn, thêm một bước nữa.

Họ đã ở khoảng cách quá xa nhau, đến nỗi dường như không thể với tới được.

Họ đã từng thu hẹp khoảng cách lại.

Nhưng cứ mỗi lần ngón tay họ gần chạm vào nhau thì lại có một lực đẩy chúng ra, khiến cho họ không thể tiến gần hơn nữa.

- An Nhi... - Đình Phong khẽ gọi tên cô.

Rồi anh buông cô ra, hai tay nắm chặt vai cô. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên trong đời cô thấy ánh mắt lạnh băng của anh sáng đến vậy, cứ như chứa nước, chứa hết niềm hạnh phúc mà bao tháng năm anh mong chờ sẽ được trông thấy cô một lần nữa, một lần cuối. Và giờ là mãi mãi.

Cái miệng bình thường tinh nghịch cười đùa chọc cô, bây giờ không còn nét trẻ con ấy, nó đang thực sự vui mừng, thực sự cười. Thực sự.

Đôi mi dài cô khẽ rung rinh.

Tại sao...

Tại sao cô lại không thể rơi nước mắt?

Lòng cô đau, cô muốn khóc...

Nhưng tại sao lại không được?

Chẳng nhẽ hai từ “tái sinh” tàn nhẫn đến thế sao? Nó không cho cô thể hiện xúc cảm của mình ư? Đến cảm giác mong nhớ như đã rời xa muôn ngàn dặm, tưởng chừng không bao giờ gặp lại cũng chẳng thể làm cô rơi một giọt nước mắt.

- Thiếu gia... - Cô cố gắng nở nụ cười, tránh làm cho nó không có phần gượng gạo nhưng cô đã không thành công - Ngài... có yêu em không?

Đình Phong ngừng cười.

Nét vui biến mất như một lần cắt.

Tim hắn hỗn loạn đập trong lồng ngực, hai tay giữ vai cô trượt xuống, buông thõng nơi mép đùi.

- Tại sao... Em lại hỏi thế?

An Nhi nuốt nước bọt. Cô thấy rõ sự ngờ vực lộ trên gương mặt điềm đạm của hắn. Cô biết hắn đang nghi ngờ mình. Hắn đang chuẩn bị tinh thần cho một tin không hay sắp đến.

Hắn đang cảm thấy sợ hãi.

- Thiếu gia, em hỏi ngài có yêu em không? - Cô tiến lên một bước, hai bàn tay bất giác đặt lên ngực lắng nghe nhịp tim mình đang đập liên hồi, đôi mắt ngập vẻ lo lắng và mong chờ câu trả lời từ hắn - Nếu như trước giờ tình cảm của em đối với ngài là thật, hãy cho em biết điều đó có đáng không?

Đáng?

Đáng vì cái gì chứ?

Đình Phong lắc đầu, đôi mắt mơ hồ nhìn cô:

- Không, không, em không phải là An Nhi...

- Em đúng là An Nhi! Em chính là An Nhi! Em là Phong An Nhi, là sự kết thúc của ngài, thừa thiếu gia Dương Đình Phong.

- Không... Không phải... - Hắn ép mình phải tin những lời cô nói, nhưng không tài nào điều khiển được trí óc - Cô nhất định không phải người con gái ấy!! Đừng làm ô nhục tên cô ta!!!

- Ngài...!

Đình Phong bỏ đi, để lại bóng ma một mình mang hình ảnh của cô người hầu đó.

Lòng cô cảm giác như đang bị nghìn mũi tên châm vào, bị ngàn con dao đâm xuyên qua bộ lòng như muốn phá nát nó. Tại sao??? Tại sao hắn lại nhẫn tâm như thế?? Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì? Chẳng phải chính hắn mới là người có lỗi trước sao?? Chẳng phải hắn là người khơi gợi sự ham muốn hạnh phúc của cô trước sao?? Chẳng phải hắn ác ma lạnh lùng mở lời mời gọi cô ký hiệp ước với hắn? Khiến cô trở thành người hầu của ác quỷ... Cô chỉ biết phục tùng mệnh lệnh và bên cạnh hắn mỗi ngày.

Nhưng, cho tới khi cô nhận ra mình đã đem trái tim này trao cho hắn đã lâu, lúc đó đã quá muộn.

Thời gian kết thúc.

Kim đồng hồ ngừng lại.

Mọi thứ xung quanh ngưng đọng như vừa bị một phép vô hình chặn đứng.

Cô không dám, và chưa bao giờ thừa nhận hắn thuộc về mình. Cô chấp nhận hi sinh vì hắn. Chẳng vì lý do gì... Nhưng những người thân của cô lần lượt ra đi, dưới tay tử thần tàn bạo. Và hắn, chính là người cuối cùng, là người không được phép chết.

Hắn,

Phải bắt tử.

.

Cô mím môi. Nghĩ lại những gì đã qua. Cô không thể phủ nhận lời nói của hắn. Rằng cô chính là kẻ mạo danh An Nhi mà liều mạng dụ dỗ hắn.

.

Thần chết cảm thấy cô gái này thật thú vị, có thể trông thấy những điều tâm linh, liền sau khi trả hồn lại cho Đình Phong, mang cô ta đi dạo nửa chặng đường rồi mới hồi sinh lại.

Sau khi An Nhi tỉnh, cô phát hiện mình không phải trong biệt thự của hắn hay ở bệnh viện, mà là một căn nhà gỗ nhỏ. Cô ngồi dậy trên chiếc giường không được cho là êm ái lắm, đập vào mắt cô là chiếc ghế lưng cao được làm đơn giản, nó là cái ghế độc nhất trong phòng.

Một con búp bê ngồi đó.

Đôi mắt được làm từ hai chiếc cúc nhìn cô.

An Nhi chợt thấy rung mình thì Trương Dũng từ đâu bước vào, anh ta không mặc áo vest mà chỉ là chiếc sơ mi trắng được xắn lên tới khuỷa tay, trông anh chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên mặc dù hơi khựng lại một chút lúc bước vào, lạnh lùng hỏi: “Dậy rồi đấy à, người hầu?” Rồi đặt thau nước lên bàn, chiếc khăn bông màu trắng kéo xuống rồi lại được giắt lên cửa sổ.

- Tôi đang...

- Cô đang ở nhà chúng tôi. - Giọng anh trầm trầm, và đây là lần đầu tiên cô nghe thấy giọng anh rõ như thế. Sau đó anh ngồi xuống chiếc ghế ban nãy, con búp bê đặt vào lòng, chân trái vắt lên chân phải - Dù sao tôi cũng không muốn giải thích nhiều. Tôi được nhận tin báo của một người quen là cô rất đặc biệt, và ông ta mạo phạm cho cô được sống thêm một lần nữa, hay nói cách khác là lão ta đã hồi sinh cô. - Nói tới đây anh tắc lưỡi một cái ra vẻ khó chịu, lầm bầm “Lão già chết tiệt, đã là thần chết mà còn bày đặt biến thái với con gái nhà lành” - Tôi chỉ cho cô nghỉ nốt hôm nay. Mai là lễ cưới của Lục Duy, cô có đến hay không thì tùy, dù sao nếu có mặt ở đó thì cũng chẳng ai tin đâu. - Câu cuối anh hơi thấp giọng.

- Tại sao?... - An Nhi hơi chần chờ.

- Bởi vì... cô không còn là người nữa.

Lập tức, đôi mắt cô mở to ra. Khung cảnh xung quanh mờ dần và cuối cùng bao quanh cô là không gian đen kịt. Cô bỗng cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Xoay lưng lại, con mắt màu đỏ như hổ đen vũ trụ xoáy sâu vào đôi mắt cô.

Nó đang nhìn cô.

Con mắt khổng lồ ấy...

“Người,” - Nó nói - “sẽ phục tùng mệnh lệnh ta từ nay.”

Trí óc cô nhặt nhoà các hình ảnh và ký ức, thực - hư đan xen nhau đến nỗi cô chẳng thể phân biệt chúng.

Nhưng có một điều...

Giọng nói ấy... Con mắt ấy...

Khiến cô gợi nhớ đến một người. Quen lắm. Rõ ràng là cô biết, nhưng không tài nào nhớ ra...

Andr...

Đúng lúc ấy, cái giọng nói lãnh lớt kia lại cất tiếng:

“Người, thuộc về ta.”

o o o

- Tôi xin lỗi... Đình Phong... - Cô quỳ sụp xuống nền cỏ còn đang toát mùi rượu.

Hắn khựng lại. Không thềm quay đầu nhìn cô.

An Nhi ôm đầu. Cô cảm thấy thật kinh hoàng với những gì đã trải qua.

Khuôn mặt cô tiểu thư đáng yêu xinh xắn chồng ghép lên con búp bê đơn độc đặt trên ghế cô thấy hôm qua. Và rồi, cả hai hình ảnh đó lại chồng lên con mắt khổng lồ... Và nụ cười ngây thơ... Cái miệng bị khâu bằng chỉ của con búp bê... Sau đó là tiếng gào thét đau đớn của Andrea...

Cô nhận ra, cô thuộc về Andrea, cô là của tiểu thư, cô là thuộc hạ cho con búp bê, cô phục vụ cho con mắt của loài ác quỷ bất tử.

Cô, không phải là An Nhi của ngày trước.

Nhiệm vụ của cô là, thao túng Đình Phong.

- Tôi xin lỗi... Thiếu gia, xin hãy tha cho tôi !! - Cô gào lên trong tiềm thức - Tôi biết ngài sẽ không tin, nhưng trái tim tôi không thể ngừng xao xuyến... Tôi yêu ngài!!

Đình Phong vẫn đứng lặng.

- Thiếu gia?

- Nếu cô là An Nhi, thì tất cả dòng máu của ác quỷ không thể chảy trong cô. Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không? - Hắn trừng mắt chậm rãi nghiêng người nhìn cô - Là ác quỷ đấy.

Hắn bước tới, nhún vai:

- Dù sao cũng nên cắt bỏ đi.

Đột nhiên, khuôn mặt cô biến dạng, nó không phải mặt người, là một loài thú dữ. Nanh vuốt đều lộ hết ra, cứ như vừa lột được chiếc mặt nạ.

Hắn đã biết.

An Nhi gào lên. Chống tay đứng dậy.

Hắn đã biết.

Cô lao tới, như một con thú vừa tìm thấy tình địch. Một kẻ mình luôn muốn giết.

Hắn đã biết!!!

Giọng nói của cô và Andrea chồng lên nhau, giận dữ tột cùng, không một tính từ nào có thể miêu tả sự thù hận có trong giọng nói ấy.

Hiện hình rồi à?...

Một giây, khoé môi hắn nhếch lên.

“An Nhi” khựng lại, -nụ cười của ác quỷ.

Quá muộn rồi...

Quá muộn để cô có thể giết hắn.

Đúng thời điểm ấy, vuốt của hắn vụt xuống, chỉ một đường cắt.

- Andrea, về với địa ngục đi.

Đình Phong buông lời.

o O o

- Chị An Nhi!! Chị An Nhi!! - Min gọi.

Cô mở mắt ra, trước mặt cô là cô hầu nhỏ ngày nào trong bộ váy trắng và chiếc vòng hoa cài trên đầu.

- Min? - Cô mơ hồ hỏi.

- A!! Chị cuối cùng cũng tỉnh! Chị An Nhi, mau ra thay đồ đi!! - Cô bé kéo tay cô đi.

- Thay đồ??? Để làm gì? - Cô trợn tròn mắt, vừa thấy ngạc nhiên vừa thấy xấu hổ.

- Thì hôm nay là đám cưới em với Lục Duy mà...? - Min mỉm cười, hai bên má hơi ửng đỏ - Mà nhân dịp này, em cho chị và Đình Phong thiếu gia “kế” đó! :3

- Hả????????????

Lúc này mặt cô đỏ bừng, càng không thể làm gì được khi cứ bị lôi đi xềnh xệch như thế.

.

- Mọi người, nhân đây, tôi xin giới thiệu với mọi người một “đám cưới” khác!! - Lục Duy vui vẻ hét vào micro.

Đình Phong bước ra, trong bộ vesty đen lịch lãm cùng chiếc hoa hồng cài một bên ngực áo. Trông hấn đẹp trai lại càng đẹp trai hơn, bảnh bao lại thêm bộ lẫn bình thường.

Ở phía dưới, trên chiếc thảm đỏ trải dài từ cổng hoa đến sảnh, là một cô nàng cầm bó hoa rực rỡ. An Nhi bẽn lẽn chẳng dám ngẩng đầu lên. Cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây hết. Tâm trạng cô từ lúc tỉnh dậy đến giờ rất rối bời. Trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao những lúc cần nhớ lại chẳng nhớ gì thế này??? Đầu cô xoay như chong chóng cho tới khi bắt gặp ánh mắt của hấn nhìn cô. Sự ngạc nhiên hiện rõ, hôm nay cô rõ ràng đẹp hơn ngày thường rất nhiều.

Và hấn ôm cô vào lòng, thì thào:

- Lại “lập kế ước” nữa không?

An Nhi nhớ lại lần đầu tiên gặp hấn, một tên ác quỷ lạnh lùng...

Chính nụ hôn đó, đã làm thay đổi tất cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-hau-cua-ac-quy>